

Giới thiệu Thỏa Mãn Chưa Cô Nường?

Tên khác: NHẢM MẮT LẠI, MỌI CHUYỆN SẼ ỒN THÔI

Thể loại: Truyện Teen, Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Truyện Ngắn Hay, Ngôn Tình

"Cậu biết không?

Tôi đã cô đơn biết bao.

Tôi cứ tưởng chúng ta là bạn nhau.

Nhưng đến cùng, tôi cũng chỉ có một mình chống lại từ thân.

Và giờ đây, tôi không cần cậu nữa đâu"

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nường?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Introduce

"Tôi hả, tôi là Hạ Dĩ Ân, tôi là một con nhỏ hết sức bình thường từ gia cảnh cho đến khuôn mặt và tất nhiên kèm theo đó là trình độ học vấn"" Tôi thích những chuyến phiêu lưu, ý mà ở đây là cùng 2 nhỏ Ngọc Anh và Ngọc Ánh đi la cà khắp khu phố nơi tôi được sinh ra ý."

"Bố mẹ tôi làm gì hả? Haiz, cái này khó nói vậy ta? Bố mẹ mình đều ở nhà, họ có một quán bánh gạo cay nhỏ nhỏ ở đầu phố. Chỉ vậy thôi"

"Nhà tôi có những ai hả? À thì có bố này, mẹ này và anh trai này. Anh trai tôi rất học giỏi đấy nhé, lại đẹp trai nữa, chả bù cho tôi gì cả."

"Tôi hả? Tôi là học sinh lớp 11B6 trường THPT Nguyễn Bình Khiêm, trường tôi rất đẹp, có nhiều phượng vĩ này, có nhiều hoa thơm thơm với cả nhiều bạn bè và thầy cô tốt bụng nữa."

"Tên tôi giống con trai à? Haiz, vì lúc nhỏ tôi sinh ra không có nét, tóc thì ít, lông mày thì lác đác vài cọng, mũi gãy và cả làn da nâu xỉ hoắc nên bố đặt tên cho tôi vậy. Thấy giống bên Trung hả, haha, nhưng thực ra mẹ tôi lúc đó mê điệu đồ mấy lão nương trong phim nên chế tên tôi thành vậy."

"Thì thì... sáng phần lớn tôi đều nhện đói vì tật ngủ nướng, lên trường bữa nhớ thì sang canteen mua bánh mỳ, sữa hông thì ục ục vậy thôi"

"Tôi có muốn thay đổi gì không hả? Haha, tôi muốn gia đình mình bớt cực nhọc hơn. Tôi xấu cũng được, miễn tôi học giỏi thêm chút chút nữa."

"Tôi muốn quay lại quá khứ, để làm gì hả? Hihi, để được anh trai cõng trên lưng một lần nữa. Vì... gần đến Trung Thu rồi, tôi cần có anh để phá cỗ cùng, anh sẽ 데오 tôi đi khắp khu phố cùng các anh chị đàn anh. Thích lắm đấy. Mấy người nhà giàu các cậu làm gì mà biết được cơ."

.....NỮ
CHÍNH.....

"Có cái gì để nói về tôi đâu. Tôi con một giám đốc công ty nhỏ ấy mà. Tôi cao 1m73, người cũng sáng sủa, học lực thì ok, tôi có thể chơi được bóng rổ, bóng chuyền, bơi lội và quần vợt."

"Có chứ, tôi được học võ taekwondo lúc lên lớp 7. Nó chỉ nhằm để phòng thân thôi."

"Tôi học trường Chuyên Quang Trung. Tôi chuyên Toán."

"À, quên mất, xin chào, tôi tên Đặng Tuấn Nhật Vỹ. Tôi 16 tuổi."

"Không, quá khứ và hiện tại chả khác gì với tôi mấy. Hiện thực sống đi."

"Thay đổi hả? Thay đổi có làm tôi bớt đẹp trai không? Haha tôi nói giỡn ấy. Ý là tôi không cần thay đổi."

"Tôi chưa ghét Kpop và mấy thể loại phim tình cảm ướt át. Tuy nhiên, người ta cứ áp đặt bảo tôi giống Lee Jong Suk của họ. Tôi phát phì lên"

"Tôi chưa thích ai cả, tôi cũng không có nhiều bạn, chỉ có Hoàng Huy là bạn thân."

"Ước mơ tôi nhiều lắm, nhưng tôi không muốn tiết lộ đâu"

"Nếu một bạn nữ tỏ tình với tôi hả? Tôi nghĩ mình nên từ chối. Vì sao hả? Vì bạn ấy không nên thích một con người như tôi. Tôi xấu tính lắm nhé!"

"Tôi sinh ngày 25/09, hình như cung Thiên Bình đấy!"

.....NAM
CHÍNH.....

Một ngày mới lại bắt đầu trên đất QK, nó cùng chị em sinh đôi nhà Ngọc chạy xe đạp đi dạo trước khi nắng mai lên. Tiếng chuông xe đạp cùng tiếng nói tiếng cười hòa vào nhau tạo thành những giọng điệu yêu đời của cuộc sống.

Hôm nay, cả 3 chúng nó cùng mang 3 bộ đồ thể thao cùng kiểu nhưng duy chỉ khác màu. Nó chọn cho mình một bộ mình hồng phấn nhẹ tôn lên vẻ nữ tính. Ánh, Anh, tuy là chị em sinh đôi nhưng Ánh lại chọn màu đen còn cô em lại cho tông màu đối nghịch- màu trắng.

Xe đang đi trên đường, Anh chỉ tay vào căn nhà đang xây dở. 4 con mắt còn lại ngược nhìn theo cánh tay Anh.

- Oa, nhà đẹp hai bà ơi. Ước gì tui được ở trong đó dù chỉ một lần. Nhà gì mà có hồ bơi, xích đu và cả cái sân thượng to đùng. Chỉ muốn được hít một ít gió lạ trên đó thôi.- Nó nhắm mắt lại mơ về viễn cảnh mình là chủ căn nhà đó

- Gió lạ kia em. Có khi con bé Dĩ Ân chết chỉ trong một phút khi ở căn nhà đó mất.- Ánh nháy mắt Anh

- Hahaha,- Chị em sinh đôi cười trêu đùa nó

- Kệ tui, hai bà lúc trước bảo tui cứ mơ đi mà. Nay tui mơ. Hai bà lại nói vậy. Mất cả hứng.- Nó ỉu xiu đạp xe đi tiếp

Trên đường đi, họ cùng nhau chơi đồ bài hát. Ai có lượt thua nhiều nhất sẽ bao 2 người còn lại một bữa chè. Tất nhiên, chị em nhà Ánh và Anh nếu không muốn thua phải phối hợp với nhau bằng suy nghĩ.

- Nay, bà thua rồi. Chiều nay, 5h quán cô Nga. Chị em tui nhất quyết sẽ đến mặc sống chết.- Anh

Nó bĩu môi, đã thắng mà còn làm bộ. Chị em nhà này, hâm nằng rồi

-----

Và rồi, kì nghỉ hè năm nay cũng kết thúc. Ba đưa chúng nó trở lại trường để tiếp tục tiếp thu các kiến thức mới từ thầy cô.

Hôm nay là ngày 25.08, thầy hiệu trưởng trường nó chính tề trong bộ vest mới may. Thầy tuy đã già nhưng có giọng nói hay cực ấy, nghe nói bố mẹ thầy là người Bắc. Lúc nhỏ thầy theo cha tức là ba thầy vào đây để tránh chiến tranh.

- Nào, các em. Kì nghỉ hè của các em như thế nào?- Thầy hiệu trưởng đứng trên cục mím cười đầy mãn nguyện trước thế hệ học sinh của thầy.

- Rất vui ạ,- Cả trường đồng thanh

- Vậy được. Thầy sẽ thông báo cho các em một số tin mới trong 3 qua. Đầu tiên, đó là tin vui. Trường mình không có học sinh nào bị ốm đau cũng như vi phạm luật an toàn giao thông. Tin thứ hai, khóa 12 năm trước, tức là lưới đã ra trường năm ngoái có số học sinh đỗ học tăng hơn năm ngoái 10%.blabla- Thầy đọc dài quá.

- Tin cuối, các em nán lại đi.- Thầy HT

Lũ học sinh nhón nhào mệt mỏi dưới thời tiết nắng nóng oi bức, một số bạn có triệu chứng sắp ngất vì tội không ăn sớm mai(trong đó có nó)

- Tin cuối là, lớp 11B6 có một học sinh chuyển về từ trường chuyên Quang Trung. Là một bạn nam đấy nhé.- Thầy HT ra hiệu cho học sinh giải tán trước về tò mò của học sinh.

Ánh, Anh và nó dắt tay nhau lên lớp,thần nhiên trò chuyện.

- Ahiha, ước mơ có 1 bạn nam chuyển lớp tới lớp mình cũng thành hiện thực.- Anh

- Chắc phải mọt sách đây. Ham hồ gì.- Ánh

- À, đúng đây, chắc bạn ý cũng như chúng ta thôi. Cơ mà... tôi thích.- Nó nhí nhố nói toạc ra

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chủ căn nhà lộ diện

Anh, Ánh và nó nhìn nhau rồi cười, đó là một nụ cười bí hiểm. Ánh: 1

Anh: 2

Di Ân: 3

Cả 3 đồng thanh: xuất phát.

Họ phóng như tên lửa để lên lớp chọn địa phận đẹp để cho những ngày tháng học tập sau này. Cả 3 dừng chân lại bàn ba, nơi có cửa sổ nhìn ra hồ sen sau trường. Quả thật là một nơi vừa có phong thủy vừa dễ làm ăn.

Anh truyền cho cả hai một chai nước lạnh.

- Mát quá, may mà có nó không tui xỉu mất.- Ân

- Cảm ơn tui ík.- Ánh chớp chớp mắt nhìn Ân

Anh đẩy hai khuôn mặt đang nhìn nhau đâm đuối ra khỏi tầm mắt mình.

- Chị và bà có less không đấy.- Anh một dấu hỏi to đùng, cô đang hoài nghi về giới tính thật của hai người này

- Nhìn gì mà nhìn. Không hề. Hai người còn lại đồng thanh

- Chúng ta là tí muội tốt.- từ hai phía hai con nhỏ ôm Anh phát ngắc thờ.

Nào nào nhìn lên bảng, cô giáo đã vào từ lúc nào kìa.

- Chào các em. Năm nay, cô sẽ tiếp tục chủ nhiệm lớp 11B6. Cô nghĩ mình... sẽ nên nghiêm khắc hơn năm trước.- Cô CN

- Cô cô cô.....- Từ "cô" được kéo dài ra bởi những học sinh bên dưới.

- Chắc các em vui lắm. Vì năm nay chúng ta được nghỉ dài mà.- Cô CN

Cả lớp rần rần kể chuyện hè vừa qua đi đâu, mua được vật phẩm gì và kiếm luôn những quả đầu mới.

Cô CN lắc đầu ngán ngẩm. Vẫn tật nói chuyện như trước.

- Im lặng.- Cô dùng thước đập xuống bàn hét lớn

- Ngày 30/8 sẽ có thời khóa biểu. Các em hôm nay lên làm vài công tác thôi. Các em muốn hỏi gì không?- Cô CN

Cô chủ nhiệm nhìn sang một lượt, lựa chọn bạn nào không có câu hỏi đánh đố cô. (cô hiểu ý các chế hết đấy nhé)

Cánh tay bạn lớp trưởng giơ lên, cả lớp tập trung nghe câu hỏi.

- Cô, bạn mới lớp mình đâu ạ?- Lớp trưởng

- Đứng đây cô, bạn ấy đâu, bạn ấy đẹp trai không cô, bạn ấy chắc học giỏi lắm phải không cô, bạn ấy.....- Những phần tử nhỏ bé góp vui sau hỏi mở màn của lớp trưởng

- Thôi, các em có phải trẻ nhỏ lớp 1 không vậy? Bạn ấy như thế nào thì đến lúc gặp sẽ biết. Bố bạn ấy đã điện cho cô, bảo là bạn ấy sẽ đến sau vì xe bố bạn bị hư. Các em muốn gặp bạn thì ráng đợi không thì có thể ra về.- Cô CN nghiêm nghị thông báo.

Những học sinh không khỏi tò mò, họ quyết định ở lại cho đến hơn nữa lớp.

- Này tao về đây, tao có trận Liên minh với team.- Hùng nói nhỏ vào tai Trung

- Ồ, để tao chụp thẳng đó rồi gửi cho mày.- Trung

Nửa tiếng sau, mọi người đều có chung một ý định là rời chỗ ngồi để ra về thì... học sinh mới đã đến.

Cả lớp nhốn nháo dồn sự tập trung vào cánh cửa hành lang.

- Mày tránh ra coi, mày để lưng tao rồi kia.- Nhật gạt đầu Tuấn khỏi mình

- Họ đang nhìn gì vậy hai bà. Nó ỉu xiu gác cằm lên người Anh

- Bà biết rồi mà cứ làm bộ. Ăn đi, bánh mỳ tôi vừa mua đây. Bà sẽ xỉu mất.- Ánh lo lắng cho sức khỏe bột lọc của nó

Nó gật gầu nhận lấy, cuối xuống bàn xé vỏ bao đang dở

- Này, này, xuất hiện rồi Ân. Ân nhìn đi.- Chị em nhà Ngọc mắt hồn nhìn bạn mới

Ân ngước lên đụng đầu phải cạnh bàn rồi đau.

- A.- nó

Hai nhỏ chị em cuối xuống xoa đầu cho nó nhưng mắt cứ dán hoài vào hấn

Nó vừa nhai bánh mỳ vừa nhìn hấn một lượt từ chân xuống tóc, ý lộn từ tóc xuống chân.

Cô chủ nhiệm hướng hấn xuống lớp, ra hiệu bảo bạn giới thiệu

- Xin chào, mình là học sinh mới. Mình tên Đặng Tuấn Nhật Vỹ. Mình là học sinh trường mới. Mong các bạn giúp đỡ.- Hấn gãi đầu ngại ngại

Mấy bạn ở dưới nhăn mặt như khi ăn ớt. Không bắt bạn mình đợi vô ích.

Một bạn cố nói to để Vỹ nghe.

- Cho xin tài khoản facebook đi bạn ơi!

Vỹ đáp lại nhanh chóng

- Tên như tên.

- Không có, một bạn nữ lên tiếng.

- Mày bị rì rí, tao tìm ra nà.- Mai

Trước cảnh tượng hoảng loạn trong lớp. Nó chỉ biết vùi đầu mình vào đầu Anh mà ngủ miệng thêu thảo.

- Không giống một sách lắm Ánh ạ.!

- Haha- Cả ba cười như điên dại.

Vậy là đã hết một ngày... tềng tềng tềng

Đang đi bộ tập thể dục trên vỉa hè, Ánh chạy lại khoác vai Ân. Ân quay lại nhìn ÁNH cười cười rồi đi tiếp

- Bà biết gì chưa?- Ánh

- Biết gì?- Dĩ Ân

- Cái căn nhà hôm sáng chúng ta thấy ý. - ÁNH

- Thì?- Nó

- Là nhà của bạn học sinh mới, kiêm nam thần mới trường chúng ta.- Ánh

Ân sững người quay lại ôm Ánh

- Thật hả bà. Vậy mình có cơ hội vô đó rồi. Tỉ ta tỉ ta.- Nó

p/s: mỗi chương truyện các tác giả thường dành ra 1 tiếng rưỡi để hoàn thành. Vì vậy, nếu mọi người muốn góp ý hãy bình luận thật nhiều bên dưới. Chúng mình lấy đó làm động lực để viết chương tiếp

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chào hỏi bất khả thi

Rồi từng ngày hè ngắn ngủi cũng sắp qua trong tiếc nuối. Có những công việc đang dang dở. Có những chuyến thăm định rằng sẽ đi nhưng cũng đành đoạn hẹn sang dịp khác. Có những môn học bảo cá nhân phải hoàn thành trong dịp hè lại ngừng lại. Và có những câu chuyện của một con người dần đi vào ngõ tắt. Thôi nào, gác mọi thứ vào một bên. Việc của các em đó chính là học. Tương lai, hoài bão của các em đang chờ phía trước.

Ngày tựu trường của học sinh Việt Nam năm nay bắt đầu vào ngày 5/09, trẻ hơn năm ngoái. Những cô học trò nhỏ như nó được ngủ mà không quan tâm đồng hồ reo vì gì, áo dài hôm nay có khô đê thứ hai kịp tới trường không, tối qua hoàn thành bài vở chưa, lấy lý do gì để cúp tiết môn Văn? Đó là thời học sinh đó đẩy các bạn ạ.

Chứng kiến thời khắc giao mùa giữa hạ và thu làm nó sao xuyến. Nó nhìn những chiếc bông phượng còn sót lại trên vòm lá xanh rồi tự nói với mình: "Còn hai năm nữa sao? Nhà mình thế này làm sao mà học đại học được". Và nó cảm thấy mất cay cay, nó đang lo lắng cho tương lai đen tối của nó.

- Ân, xuống giúp mẹ bán hàng cho khách nào, con làm gì trên gác vậy?- Mẹ nó nóng nảy hết lớn.

Nó giật mình, ngó đầu xuống, xác định thể nào mẹ cũng cho nó 1 cây.

Cột mái tóc thật gọn gàng, Ân từng bước tiến lại quầy thu tiền.

- Của cô 25000 ngàn.- Nó cố cười để mẹ nó bớt phiền

- Mẹ lấy rồi. Xin lỗi cô, con bé nó chắc không biết.- Mẹ nó quay sang cười xuề xòa với cô mua bánh gạo

Khi tiếng xe người khách đã đi khuất, mẹ nó bắt đầu la nó. Bà dùng những lời thô tục để miêu tả con người nó.

Ân chỉ biết cố nhịn để mắt không chảy ra và tập trung ý nghĩ vào công việc của mình.

Được 15 phút

Từ đầu dưới, chị em nhà Ngọc tiến vào nhà nó.

Mẹ nó không vui khi hai cô bạn nó cứ làm phiền khi nó đang làm việc.

Mặt bà nhăn nhó, hằm hằm

- Chào cô ạ!- Cả hai đồng thanh

- Ân không rảnh, hai đứa về đi.- Bà nói một cách âu yếm nhưng chọt thẳng vào tâm trí nó

Nó vẫy tay tạm biệt như chưa có chuyện gì nhưng Ánh đều hiểu hết.

Cô biết nỗi khổ của nó qua một lần đến chơi đứng trước nhà khi mẹ nó chưa kịp nhận ra. Cô đã nghe rõ từng từ một lời nói lảng mạ mà một người mẹ không nên dùng cho con cái mình.

- Chị có một phi vụ trước khi vào năm học. Em giúp chị nhé!- Ánh đùa nghịch mái tóc đen thơm mùi dầu gội của Anh

- Vâng, chị em mình mà còn khách sáo vậy sao?- Anh vừa chạy xe đạp vừa nói

Sau hôm đó, cả hai bắt tay vào công việc bí mật của cả hai. Họ không nói bất cứ điều gì với nó.

Nó cảm thấy hai người họ hơi khác, nhân lúc nó rảnh rỗi họ đi chơi thì cứ bảo rằng mắc việc.

Ân buồn rầu lẳng lặng quay về nhà giúp việc bán hàng cho bố mẹ mà không biết cuộc sống của nó thay đổi là nhờ sự giúp đỡ của chị em họ

Khách hàng đến mua bánh nhà nó ngày càng tăng, có những cuộc gọi điện từ rất xa để giao hàng, có những người khách vốn giờ chưa gặp lần nào thì tăng suất xuất hiện của họ thêm nhiều. Ba nó huyết sáo giao hàng trong niềm sung sướng. Ông ngày nào cũng điện vào kể chuyện ở quán với anh nó.

Mẹ nó vui vẻ hẳn lên, bà mỗi lần đếm được thành quả không ngừng cười. Bà cũng không ra lấy nó nữa.

"Sự nghèo khó góp phần hình thành một bản tính ích kỉ của con người"

Ngày 5/09:

Ân hôn hờ thay vào bộ áo dài còn mới từ trong tủ.

Lại tạt ngủ nướng, không ăn sáng, nó hót hải chạy chiếc xe đạp già cỗi mà anh nó để lại cho nó phi nhanh đến lớp

Tới cổng trường, nó nhanh chóng dắt xe vào trong. Còn đúng 1 phút, thật may mà!

- Ân. Minh ở đây nè.- Ánh ngó xuống nhà xe phía sau từ cửa sổ

Nó kịp nhận ra giọng nói quen thuộc liền vẫy tay và cười với Ánh.

Ân chạy nhanh lên phòng, ngồi vào bàn thở hổn hển.

- Xiu nữa là trễ học. May.- Nó

Anh và Ánh nhìn cái mặt nó, lại đoán chắc nó lại bỏ đói cái dạ dày.

- Bà quay xuống bàn cuối cùng đi.- Anh nói nhỏ vào tai nó

Nó quay xuống thật, nhận ra được ngay hân. Hân nhìn nó, nó nhìn hân.

Ôi chời ôi, đỏ mặt rồi. Quay lên!

- Có thứ gì mà nhìn?-Nó

- Thì nam thần ấy. Tui vẫn thấy nam thần đẹp trai đã man lun á.- Anh

Nó khịt mũi, phản pháo câu nói có liên quan của nhỏ

- Đã nam thần thì chắc chắn phải đẹp trai, bà đang vi phạm phương châm trong hội thoại rồi.

- Ờ thì, bà cứ làm quá lên. Chị nhợ?- Anh

Ánh kịp nhớ ra chuyện về gia đình nó nên quay sang hỏi

- Nhà bà nay buôn bán đất không?

- Ừm, khá hơn hân. Không biết nên cảm ơn thần linh phương nào.- Nó

Ánh, Anh ngậm miệng không dám cười, họ quay sang nhau nói cái chuyện gì đó mà nó không nghe rõ được.

Tùng tùng tùng... tiếng trống báo hiệu giờ vào lớp. Lớp nó nhón nháo bước vào tiết học đầu tiên.

- Chào các em, cô sẽ đảm nhận bộ môn Hóa lớp 11 cho các em. Chắc nhiều em đã biết cô nhưng cô xin giới thiệu lại. Cô là Trúc Quỳnh Mai. Nhà cô ngay trước trường. Nếu các em có dịp thì ghé nhà cô chơi nhé. Thôi lấy vở tập ta học bài đầu nào.- Cô Mai dạy hóa

- Cô đẹp mảy? Chắc nhà cô giàu lắm. Nam1

- Ờ, nghe đầu bả con cán bộ cấp cao. Giafu phải rồi.- Nam 2

Sau 5 tiết học ngày đầu tiên, nó dắt xe trở về nhà. Đi ra trước cổng một xú thì đụng phải một chiếc xe đạp điện của hân. Nó nằm chèo queo dưới đất trước bao ánh mắt nhìn vào nó.

- Này, cậ đỡ nó lên. Làm người ta ngã rồi đứng đơ như tượng à.- Ánh ngồi khập người xuống vừa đỡ vừa quay sang hân.

Hắn lại bất động đứng nhìn

- Này, nhẹ thôi. Tôi tự đứng được. Chỉ là tôi hơi mệt vì đói thôi.- Nó nói nhỏ nhẹ chỉ Ánh nghe được

- Anh, em dắt còi xe Ân đi. Chờ chờ Ân. Nào leo lên xe.- Cô đỡ nó ngồi vào vị trí, không quên cho hắn một ánh mắt thú dữ.

"Bà sẽ cho cậu biết tay." Ánh nham nhở nghĩ trong đầu.

Nào, sau tiết mục chào hỏi bất khả thi từ nó và hắn, công trường, mọi người giải tán trở về nhà. Hắn chạy xe phía sau ba đứa nó. Rẽ sang trái, bóng lưng nó khuất dần sau những bóng cây.

Quả thật là một ngày dài.

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thóp của nam thần

Màn đêm buông xuống, sau khi chuẩn bị sách vở bỏ vào cặp thì điện thoại từ Huy đến:

- Hello anh bạn trẻ. Trường mới thế nào. Có nhiều em xinh không?- Huy

- Mà hỏi thăm tao hay là... hỏi thăm gái vậy?- Nhật Vỹ

- Hhaha, cả hai đi.- Huy

Trong lúc nghe điện thoại, hắn ngồi trên sofa, chân gác lên bàn và một tay lướt news

- Tao thì bình thường, thay đổi nơi ở xíu nên hơi có đảo lộn. Còn mấy em thì cũng có vài em, nhưng cơ bản là tao không quan tâm.- Hắn

Huy ở bên này tuột cả hứng, tưởng đâu hắn sẽ inform thông tin vài em cho cậu bốn cọt chứ.

- Nhưng...?- Hắn kéo dài

- Sao, mà nhớ ra em nào rồi hả?- Huy

- Không, chỉ có một con nhỏ suôi xẻo thôi.- Hắn

- Đồ, chắc em phải da đen hay răng lộn xộn hay bla bla nhợ?- Huy

- Không, con đó bình thường. Nhưng nó làm tao què giữa sân trường sáng nay. Cay.-- Hắn

- Ahaha, mà có duyên với em đó. Họ gọi là định mệnh. Nên tới đừng lui.- Huy

- Thằng khi, duyên chả phận. Anh không thích.- Hắn

- Tao nói đó có sai đâu. Đó là màn mở đầu cho những chuyện về sau. Tin anh lần này đi.- Huy

- Ủ, tin thì tin.... cái con khi đó. Mà bị nhiễm mấy thứ gì mà nói ghê thế. Đọc bao nhiêu cuốn ngôn tình để nghiên cứu về gái rồi?- Hắn lên giọng câu cuối

- Haha, chỉ là chút chút. Mà tao đi ngủ. Bye mà. Vỹ eiu ngủ ngon mơ anh nà.- Huy cúp máy cái rụp

Để hắn bên này có vài dòng suy nghĩ muốn nôn cả bữa tối ra. Nào là duyên phận, nào là mở đầu cho sau này, nào là eiu. Ôi! Nhức hết cả đầu

Bên nhà nó:

- Hắc xì, hắc xì, hắc xì, hắc xì.....- Nó lấy tay chùi chùi cái mũi.

- Đã sắp đi ngủ rồi cũng không tha. Đứa nào nói xấu tui đây mà. Hay là mình sắp bị đau ta? Nghỉ lắm chó.- Nó đọc thoại như bị tự kỉ

Mẹ nó đang ngủ nghe nó nói 1 mình nên vỗ nhẹ vào vai chồng:

- Này anh, anh có nghe con bé Ân nói chuyện với ai đó không?- Mẹ nó

- Bà nói thế nào, tôi có nghe đâu. Mau ngủ đi. Tôi đi giao hàng cả ngày mệt rồi.- Bố nó

Sáng hôm sau là một ngày nắng gắt, chỉ mới 6h sáng mà mặt trời đã lên đến đỉnh. Bầu trời à, xanh không một chút mây.

Nó lú lo lú hát mấy bài trẻ nhỏ trên đường đi học

- Một con vít xòe ra 2 cái cánh, nó kêu rằng quắp quắp quắp. Hai con thắng lẫn con đùa nhau...

Ọt ọt ọt, cái bụng lại kêu nữa rồi!

Đi Ân ngừng hát, xoa vào bụng thì thầm

- Yên tâm đi, mai chị không bỏ đói nhà ngươi đâu. Ngoan nha, 4 tiếng nữa sẽ có thức ăn

Trong lớp học, nó nán chịu lắm mới qua được 2 tiết đầu.

Giờ ra chơi: Ân cùng Ánh xuống canteen để mua thức ăn

- Ôi, đúng là tử thần.- Ân

Ánh lác káo nhìn Ân, biết rằng nhỏ lại bỏ đói

- Điên thật, ăn vào. Người như cay củi khô mà còn không chịu ăn. Lười dã man- Ánh

- Hihi, ngủ sướng lắm đấy bà. Đỡ 1 bụng tiền.- Nó

- Con điên. Ngủ để lợi tiền. Nhà cậu đã làm ăn khá rồi. Đừng tiết kiệm nữa. Việc tui đã làm. À... nhầm.- Ánh quên mất định nói ra

- Làm gì?- Ân

- Không, nhai mau bánh mỳ rồi vào lớp.- Ánh lấy tay chọt thẳng bánh mỳ vào miệng nó làm nó suýt nữa thì nghẹn ngào không nói lên lời.

Ân đập vào chân Ánh 1 phát làm cô bay đập vào tường.

Omeon, khinh công đẩy các ông bà ạ

Mấy thanh niên đứng trong quầy mua cũng không kịp hó hế gì. Chân run còm cộp lại còn nắm chặt tay người bên cạnh nữa mà.

- Này này, gì mà bà cười giữ vậy.- Ánh xua tay trước mặt Ân

Cô bé hoảng hồn trở lại, hóa ra êm ở trên mây này giờ.

- À, không có gì. Bà làm tui suýt nghẹn. Bao nước đi.- Ân làm mặt cún chỉ tay và chai nước trên kệ

- Okey, nay tui có tin vui. Sẽ bao bà tất. Tất ở đây là chai nước mở đóng ngoặc.- Ánh

Nó mừng hựt. Miệng không ngừng thay đổi sắc thái. Đúng là, nhỏ Ánh trở người như trở đầu bàn tay.

Nó nghe được 2 từ "tin vui", mắt sáng rực, sẵn sàng tinh thần ăn theo niềm vui của Ánh

- Tin gì vậy bà?

- Ahihi, tui với em tui sắp chuyển sang Mỹ rồi. Di tui báo lãnh qua.- Ánh mừng rỡ thông báo

Tin vui à? Nó nghe mà muốn khóc. Hai họ mà đi rồi thì nó biết kiếm ai làm bạn.

Nó tắt hẳn nụ cười trên môi và không muốn chia sẻ niềm vui này xui nào.

- Bao giờ bà đi?- Ân

- Hết học kì này. Bà phải vui chứ? Đó là ước mơ của tui. Bà phải ủng hộ tui.- Ánh thấy có lỗi một phần gì đó về phía nó.

Ân không nói nên lời, bỏ hẳn chiếc bánh mỳ đang ăn dở rồi khỏi nơi này.

Cô đi được đến sân bóng thì ngã quỵ xuống.

Trong lúc đó, Nhật Vỹ đã qua mặt nó mà không hay. Ánh chạy ra lòi hòi chạy như cướp giật.

- Này, bỏ ra. Con gái gì mà mạnh như giết? - Hấn bực dọc khi bị 1 người con gái kéo đi sòng sọc. Mất hết hình tượng.

Thả thì thả, cô thả tay khỏi tay hấn. Ôi ghê, nguyên 1 đường lần như bị đánh.

Ánh chỉ tay vào nó.

“Lại là con nhỏ xuôi xẻo đó?” - Hấn phán ngay 1 câu khi thấy nó chèo queo trên sân nhựa

- Gì?- Hấn(anh muốn bỏ đi lắm rồi)

- Giusp tôi đỡ con bé. Mau lên! Nó có tiền sử về bệnh co giật. Nó mà lên con. Cậu chịu trách nhiệm đó.- Ánh(xin lỗi bà nha, tui sức yếu kéo bà hơi khó xịu. Cầu trời cho bà đừng biết lời tui nói)

- Giups, tiền sử, co giật- Hấn vừa nói miệng há ra tạo hình dấu hỏi

- Ủ. Mau lên.- Ánh thúc giục hấn

- Liên quan. Tôi không quan tâm.- Hấn đưa chân chuẩn bị bước(phong thái nho nhã)

- Okey babe, chị sẽ làm. Đừng trách mai em lên báo trường sẽ có nguyên 1 dòng đầu đề “ Nam thần hàng loạt cô gái 3D, thấy khó không giúp. Cậu ấy đang tiến triển mối tình với 1 bạn nam lớp khác”. Haha. Minh là admin trên đó đó.- Ánh cười đắc ý. chuẩn bị xách nó lên thì. . .

Hấn hất cô ra, cõng nó trên lưng, đi nhanh về phía phòng y tế.

Ánh đi phía sau không ngừng dùng chân đạp vào hấn, tất nhiên không bao giờ trúng. Chỉ đạp cho đỡ tức thôi.

“Thằng nhãi này cũng sợ mấy cái đó à? Nắm được thóp rồi nhé!”- Ánh nghĩ thầm cười lớn

p/s truyện sẽ được update vào tối thứ 3, 5, 7 mỗi tuần và được đăng vào trang chính thức vài ngày sau đó. Mong mọi người ủng hộ theo dõi tiếp câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp gỡ

Phủi bụi bản trên tay áo. Hấn nhanh chóng rời phòng y tế trước khi nó tỉnh dậy.

Ở lớp:

Một khi hấn lướt qua là bao nhiêu ánh mắt nhìn, một nửa hâm mộ, một nửa ghen tị và xen vào đó có chút muốn chiếm đoạt

Giờ văn của cô Thực Anh:

Mấy đứa lớp nó ngơ ngác nhìn dòng chữ ngoằn ngoèo sắp về hưu của cô.

- Cô chữ thứ 3 dòng thứ 5 là gì vậy cô?- 1

- "Vương' đẩy em- Cô Thực Anh

Mất cô soát 1 vòng quanh lớp, trống 2 ghế bàn 3. Nhìn vào sơ đồ lớp biết ngay nó và Ánh

Từ từ ngồi vào ghế, cô giờ sổ điểm ra. Nhanh chóng:

- Hạ Di Ân lên bảng kiểm tra bài. Các em đóng hết sách vở lại.- Cô hô to

- Bạn ấy không có ở đây cô.- Cả lớp đồng thanh

- Vậy thì Nguyễn Ngọc Ánh lên thay.- Hô to phần 2

- Cũng không có cô.- Đồng thanh tập 2

- Vậy lớp phó ghi giờ B vào sổ đầu bài, lý do 2 em trên trốn tiết của tôi.- Cô Thục Anh hiền từ nhưng đầy ẩn ý

2, 4, 6,...80 con mắt đang nhìn chăm chăm vào cô.

Lớp trưởng méo mặt. Cô biết chắc thể nào cũng bị cô CN quở mắng

Và... nam thần đứng dậy.

Cô đưa ánh mắt xuống bàn cuối:

- Nhật Vỹ có việc gì?- Cô đưa tay mời cậu trả lời

78 con mắt quay xuống nhìn Vỹ

- Dạ bạn Ân bị ngã nên hiện giờ đang ở phòng y tế. Và bạn Ánh ở đó trông khi cô y tá chưa về. Vì vậy không có mặt trong tiết học này được.- Hắn từ từ nói như mấy ông già sắp chết

Trong lúc cô giáo chưa kịp phản ứng thì bên tổ khác:

- Aigu, con Ân và Ánh tính ra sướng thật.- Mai

- Vĩ?- Ngọc

- Được nam thần chú ý. Tao nhắn tin cho thằng đó hoài mà nó toàn trả lời mấy từ ừ uhm ờ ak ok. Vậy có tức không chứ. Hai con đó sao mà may mắn thế?- Mai mặt hầm hầm đầy khó chịu

- Haha, tao đã bỏ ý định tán thằng chả từ tin nhắn đầu tiên rồi.- Ngọc cười ngạo nghễ, ché cười Mai

Cả lớp vốn im lặng mà giọng cười ngược trời của Ngọc vang lên làm cô giáo chú ý

- Em nào đang nói chuyện. Lên đây.- Cô dạy văn chống cây thước xuống bàn

Dự đoán 1 tương lai không sáng lạng cho 2 con người họ

Mai và Ngọc bước trong sợ sệt, 1 số học sinh khác giương ánh mắt khinh thường cho Mai

- Áp mặt vào tường đến cuối tiết. Ghi 2 em này vào sổ. Xóa 2 em kia.- Cô chỉ tay vào sổ. Nhìn 2 em trc mắt đầy phiền não

- Các em đừng tưởng tôi già, tai nghe không thính, mắt nhìn không rõ và nói lắp vấp rồi hoành hành. Khi nào tôi nghỉ hưu thì các anh các chị hãy bay nhảy. Tiếp tục học bài mới.- Cô Thục Anh

"Há ha ha ha, hotgirl của khối hả? Đẹp nhưng nào đi đầu rồi"1 nữ nhi thù hận Mai bấy lâu nay suy nghĩ

.....

Được 1 lúc lâu thì Ân tỉnh dậy

Đôi mắt mơ hồ nhìn xung quanh.

Oh, Ánh đây nè.

- Bà tỉnh rồi hả?- Ánh kịp nhận ra và đứng dậy đưa nước cho nó

Hiện tại, nó không có tâm trạng nào để cười đùa được. Tin mà nó nghe lúc nãy vẫn ám ảnh nó

- Bà không nói giỡn chứ?- Nó nhẹ nhàng hỏi

- Không, là thật. Tôi chỉ muốn chia sẻ điều này cho mỗi bà. Mà bà thế này thì có lẽ lúc đầu tui không nói thì hơn.- Ánh

- Ừ. Nhưng bà vui mà. Tui sẽ vui. Bà đừng nói vậy. Haha- Nó(đối cả thể giới)

- Ừ, haha. Trốn được tiết Văn. Tui bà ngủ nốt rồi xiu về. Tiết sau CN cũng chả học gì.- Ánh bắt chuyện với nó

.....

1 tuần sau:

Ngày 13/09/2016

Những học sinh trong trường hớn hờ vì sắp đến tết Trung Thu. Họ nao nức nhau đoán xem năm nay đoàn lân nào dành chiến thắng, rồi cùng hẹn nhau vào buổi tối để xem trình diễn trung thu.

Ở nơi đó, nó đứng nhìn ra cửa sổ cùng Ánh.

- Tối một bà không đi đâu chứ?- Nó

Những đợt gió thu len lỏi vào sâu trong phòng học. Nó làm tóc hai đứa bay bay trông thật dễ chịu

Ánh quay sang nó trả lời

- Không. Tui với Anh đi chơi cùng bố mẹ. Bà hỏi chi vậy?

- À, không có gì. Chỉ hỏi chơi thôi mà.- Nó lại nói dối

Thực ra, nó muốn rủ 2 người họ đi chơi vì có lẽ đây là tết Trung Thu cuối cùng nó được ở bên họ. Với 1 người nhà nghèo, làm gì có cơ hội sang đó chứ.

Tối 15/09/2016

Hôm nay, Di Ân diện một chiếc áo sơ my xộc cổ cao màu xanh, một chiếc váy chấm bi màu xanh đậm đến đùi và 1 đôi sandal. Cô bé thắt bím 1 bên trông thật dễ thương.

Vì hôm nay hết khách sớm, bố nó chủ động làm taxi xé cho nó đến Quảng Trường, nơi có lễ hội phá cỗ lớn nhất thành phố

Ông mang trong mình bộ đồ đã dần cũ, đôi dép cao su đã rách vài chỗ.

Bố con nó đèo nhau trên chiếc xe Dream thân thuộc hằng ngày. Ngang qua nhiều ngã đường, họ bày biện các sản phẩm dành cho dịp này.

Ông định mau cho nó, nhưng nó cứ bảo không cần. Nó nên tiết kiệm tiền thì hơn

.....

Đến nơi, bố nó xua tay bảo nó cứ chơi thoải mái. Đến giờ về, ông sẽ quay trở lại.

Ân hoài mình vào dòng người tấp nập. Nó nhìn đâu đâu cũng thấy những anh chị xinh đẹp, tay trong tay với những món hiệu đắt tiền mà thấy buồn cho bản thân mình.

Nhưng thôi, nó gạc thứ suy nghĩ tiêu cực đó sang 1 bên. Ân đi xung quanh lễ hội 1 chút.

Bằng mắt thường, Ân có thể thấy được rất nhiều bánh kẹo, nước ngọt và cả đồ chơi nữa.

Khung cảnh nơi đây được trang trí với phong cách vừa cổ điển vừa hiện đại giúp trẻ nhỏ có cơ hội biết đến những phong tục ngày xưa và nâng cao giá trị sống của bây giờ.

- Á, cái đèn giống hời nhò anh mua cho mình nè. Dễ thương quá.- Nó trầm trồ nhìn món quà cho các bé trên bàn

Và câu nói ấy đã lọt vào 1 thượng khách dễ thương nhất quả đất. Không ai khác đó chính là hần.

Sơ qua thì hần được mời do ba cậu làm công ty. Hần cả 1 vé Vip, khỏi mất công mua vé như những người thường dân như nó.

Hần diện quần tây màu xanh đen, 1 chiếc áo thun sơ my thời thượng màu xanh lá và đôi giày bệt của nike. Yeh, rất chuẩn đẹp trai

Sau khi được chiêu đãi các màn trình diễn múa lân, ca hát từ ban tổ chức. Những người tụ họp nơi đây có cơ hội ghép cặp và chơi trò chơi cùng nhau.

Nó nhìn xung quanh, đây là nơi cách xa nơi ở nó quá, làm gì mà có người quen cơ chứ. Niềm vui nó chùn xuống. "Ưowcs gì có anh lúc này, anh vẫn ổn cả chứ? Anh có nhớ đến em gái không vậy?" 1 suy nghĩ bất chợt qua đầu làm nó suýt khóc

- Cậu chơi cùng tôi chứ?- 1 giọng nam cất lên từ phía sau

Ân ngoảnh đầu lại thì thấy NHật Vỹ, cậu ta cũng ở đây sao?

- Ủ. Cùng chơi đi.- Nó nhanh chóng đáp

- Mục tiêu quà của cậu là cái này, cái này hay cái này.- Hần lần lượt chỉ các phần quà trên bàn nhưng đã biết chắc câu trả lời

Nó nhìn lại 1 lần nữa, Ân lập tức chỉ tay nhanh vào chiếc đèn lồng con ngựa

Hắn cười chế diễu

Tưởng gì, anh đây biết rồi nhá

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cuộc vui sao?

Hắn ừ nhẹ 1 cái, lập tức kéo tay nó đến chỗ ban tổ chức. Trò chơi đầu tiên:

Các cặp đôi được xếp theo 1 hàng ngang theo từng độ tuổi. Bao gồm trên 30, 20 đến 30 và 15 đến 20.

Hé he, 2 đứa kia 16.

Luật chơi: nam và nữ phải đứng xoay lưng lại với nhau, bàn tay trái người này và bàn tay phải người kia phải cầm 1 trái bóng to cỡ 30cm đường kính và 2 bàn tay còn lại cũng vậy. Trò chơi diễn ra đồng thời ở 2 bên tay. Cặp thắng cuộc là cặp di chuyển về nhanh nhất và không phạm quy"

Nào, let's play!

Phản thi đầu tiên với mức tuổi trên 30, với chiến thắng không mấy thuyết phục về tay 1 couple đã kết hôn.

Phản thi thứ hai, 20 đến 30, rất quyết liệt đây, 2 đội về nhất về nhì suýt soát cách nhau 3s. Oa, là 1 anh sinh viên NEU và 1 chị FTU.

Phản thi thứ ba, do số lượng khá đông nên ban tổ chức quyết định chia nữa ra. Nửa đầu, chiến thắng thuộc về hai bạn học sinh trường THPT Nguyễn Huệ. Nửa sau, tất nhiên cũng không thuộc về hai đứa nó. Có lẽ, theo t/g, vì họ quá chậm nên chỉ đứng thứ 3 khi về đích.

"Buồn quá đi dé, xem nữa thì được cái kia rồi" nó giương ánh mắt tiếc nuối nhìn món đồ chơi.

Hắn lắc đầu, rú chi đề rồi cho mặt nó bí xị thế này.

"A, có cách rồi"- 1 thứ suy nghĩ thoáng qua đầu, hắn búng tay 1 cái nhẹ và mỉm cười.

Sau khi để nó đứng ngó 1 mình 1 hồi lâu. Ban tổ chức trao quà cho các đội chiến thắng và trẻ em thiếu nhi.

Và chiếc đèn lồng đã thuộc vào tay 1 cậu bé cầu kính được mẹ dắt đi theo cùng.

Hắn từ đầu bước đến, trên tay 1 bộ đồ chơi siêu nhân Gao và chìa tay ra trước mẹ cậu bé.

Hắn từ từ ngồi xuống

- Em có muốn cái này không?- Hắn

Cậu bé suy nghĩ chưa đầu 1 phút đáp

- Có ạ.- Cậu định cầm rồi.

Nhưng hắn lại đưa lại về phía mình. Hắn chỉ tay vào chiếc đèn lồng.

- Vậy chúng ta giao dịch nhé. Anh lấy chiếc đèn của em, em sẽ được cái này.- Hắn

Nó đứng nhìn hắn giao dịch mà thấy thật là cảm động, hắn đang làm vì nó đấy ư?

- Ok.- Chủ bé đưa ngay chiếc đèn vào tay hắn và giựt nhanh món đồ chơi về mình.

Nó bật cười với hành động dễ thương từ hai người con trai. Còn mẹ cậu bé à, bà chỉ biết lắc đầu.

Hắn đứng thẳng người quay đầu về phía nó, chìa món đồ chơi đến con nít cũng hờn thèm cho nó

- Đây.- Hắn

- Oa, cảm ơn nha.- Ánh mắt nó tràn ngập niềm hi vọng.

"Nào các em, ai muốn chụp một tấm hình kỉ niệm không? Anh chụp cho, 15 ngàn 1 tấm thôi"

- Ở đây.- Hắn đưa tay lên ra hiệu.

Bác chụp ảnh chạy lại, nó thì định đi rồi nhưng hắn lấy tay nắm cổ áo nó lại.

- Đi đâu vậy?- Hắn nhìn nó

Nó đơ vài giây, trả lời:

- Đi về. Bố tôi sắp đến đón.

- Chụp với tôi 1 tấm. Kỉ niệm.- Cụt ngắn

Hắn búng tay 1 cái, bác nhiếp ảnh chuẩn bị tư thế.

- Nhưng tôi vì vịt cổ lùn xấu xí. Chụp với cậu sẽ làm hư ảnh mắt.- Nó nói nhỏ nhỏ

Hắn cười trước câu nói của nó, không biết cô bé hạ thấp mình hay từ trước nay có ý nghĩa đó nữa.

- Haha, không đâu. chụp đi. Cậu đẹp mà.- Hắn chắc lưỡi 1 phút. Có chút hơi không đúng. Thật ra nó bình thường thôi.

- Cảm ơn. Để tôi chụp. Nhưng tôi biết mình không đẹp.- Nó

Trong khi hắn đang chứng tỏ mình như 1 model thực sự thì nó lại biểu cảm 1 cách đơ đơ, ngu ngơ đến lạ thường. Vì vậy, bác nhiếp ảnh gia ra hiệu chụp lại 1 lần nữa

Hắn chỉ nó từ nụ cười đến cái chân, cái tay và dáng đứng.

Tách... 1 bức hình khá đẹp được ra lò.

Hắn trả tiền và cảm ơn nồng hậu đến người đối diện. Hắn đưa 1 tấm cho nó, 1 tấm hắn giữ.

Nó lại càng cảm thấy mình đang mắc nợ hắn hơi nhiều.

Vội vẫy tay chào:

- Bye bye nha.- Nó

Nó nhanh chóng chạy ra cổng.

Hắn đi theo sau vì giờ này cũng muộn rồi.

11 giờ đêm, trên trang cá nhân của hắn cập nhật ảnh đại diện chụp với nó. Hắn cứ lẩn dò mãi tên nó mãi mà chả có tên nên không tag được.

15 phút, 100 like, 20 cmt

"Đồ, bỏ hã m?"

xđnhđ...

Cô ấy không xinh anh ơi!

Tym

...

Nhìn giống con nhỏ nhà quê

Con Ân kia ae bla bla

Sáng hôm trước nói đỡ giùm, nên đi chơi cùng. Vỹ với nhỏ Ân có gian tình à?

.....

.....

....."

Hắn ngồi trên giường chà thêm rep lại.

Bỏ máy tính xuống bàn.

Hắn nhanh chóng lên giường đi ngủ

.....

Sáng hôm sau:

Nó mới ló cái mặt đến trường là bao nhiêu ánh mắt nhìn, chính xác như sinh vật lạ.

Kéo lê chiếc cặp nặng trĩu lên hết tầng 4, thả mình vào ghế.

- Haiz, mệt!- Nó

Cô để ý lắm rồi, đi đâu cũng nghe người khác chửi mình là hồ ly tinh, đũa xấu mà chột mắt xoong, vv

Cô quay sang bắt chuyện với Anh

- Bà học bài xí kiểm tra chưa?- Nó

Anh háy huýt nó, cô không thèm trả lời.

- Bức ảnh đó là như thế nào?- Anh

- Bức ảnh nào.- Nó ngu ngơ trả lời

- Đừng giả nai, bức ảnh mày chụp với nam thần đó.- Anh

Nó chưa trả lời, Ánh xen vào câu chuyện

- Bà với Nhật Vỹ yêu nhau à?

- Không.- Nó

Cô nhìn qua Ánh rồi qua Anh

- Vậy sao hai người lại chụp ảnh cùng nhau. Nam thần lại bảo mày là ny mới. Hóa ra, bấy lâu nay, tôi nuôi ong tay áo.- Anh

Nó hoảng hồn, cái gì, ny mới, nuôi ong tay áo? Mới hôm qua nó cảm thấy mang ơn hắn hôm nay hắn lại làm nó phải bị như thế này. Hóa ra, người ta chửi nó vì tấm ảnh

- Bà nói vậy làm tui buồn đó. Chỉ là tấm ảnh tui chụp với hắn ta ở Quảng trường, tình cờ gặp được, bla bla bla. Nhưng bà nói tui là mày hả? Bà kêu tui nuôi ong tay áo hả? Bà thật quá đáng.- Nó tức giận lên giọng.

Ánh lại xen vào

- Bà biết Anh thích Vỹ mà. Hai người như vậy. Bà trách ai nữa.

Nó giật mình, Anh thích Vỹ, cô đâu biết, cô chỉ nghĩ đơn giản Anh hâm mộ Vỹ vì vẻ bề ngoài như mấy anh khóa trên. Cuộc sống này đúng là phức tạp

Nó không biết nói sao nữa, đã giải thích vậy mà 2 người họ cũng không chịu hiểu. Vậy mà nó cứ tưởng nó và Anh, Ánh đã hiểu nhau nhiều lắm. Họ đã học cùng nhau 9 năm rồi.

- Tui đã nói, chỉ là tình cờ gặp. Hai người không tin thì thôi. Đừng vì 1 người lạ mà mất đi tình bạn của chúng ta bấy lâu nay.- Nó

- Bà thật là giả nai quá. Đi chỗ khác ngồi đi. Tui không thích ngồi gần 1 người hai mặt.- Ánh quát lớn vào mặt nó.

Nó cố che dấu đi giọt nước mắt, cô bị hiểu nhầm mà.

Đi Ân kéo sộc cái balo ra khỏi bàn. Ngó quanh cả lớp. 1 lần nữa, sự cô đơn lại ngập tràn. Còn chỗ nào dư cho nó nữa chứ.

Lại làm anh hùng lần n, hắn kéo cổ tay nó xuống bàn hắn và ném cho mọi người 1 ánh mắt cảnh cáo.

Hắn từ từ bước lại bàn nhà Ngọc

- Hai bạn.

- Vâng.- ANh trở giọng liền

- Thứ nhất, tôi và người đứng kia(tay chỉ về phía nó) không phải là người yêu. Tôi có quyền viết cái gì trên tường cũng được. Mà tôi có là người yêu Ân cũng chưa tới lúc những người ở đây chỉ trích. Thứ hai: tôi không có ý định đáp lại tình cảm của bạn. Thứ ba: nhân dịp lần này, mọi người thích thì tôi cho câu chuyện này tới bên. Hạ Dĩ Ân từ nay sẽ là bạn gái của tôi. Ai muốn sống sao thì sống.- Hắn đồng dục tuyên bố.

Mọi người trong lớp không khỏi bất ngờ, vậy là từ giờ, 1 con nhỏ vịt cổ lùn như nó cũng đã trở thành thiên nga.

- Thấy nó mà ghê mảy, nam thần đã tuyên bố rồi.- A

- Tao nghi con đó bỏ bùa nam thần của tao rồi.- 1 B ảo tưởng

- Cái gì, con nhà nghèo như nó mà cũng là bạn gái nam thần. Ôi mảy lòi tao xuống, tao không muốn xem kịch nữa.- Mai lấy tay quạt quạt như bị động kinh

Thời gian đó, trong lớp học đó, nó đang ngồi bên cạnh nam thần. Nó chả tập trung nổi. Không phải vì hắn đẹp hay gì. Mà hai con người trên kia đã thực sự không chơi với nó nữa rồi. Nó bặm môi lấy sách che lại ngủ cho hết tiết.

Hắn quay sang thấy nó vậy nên cũng để nó vậy.

Keng keng keng..... đồng hồ báo hết giờ.

Ân thức dậy và bỏ hết sách vở vào cặp. Hắn đứng ở cửa kêu nó lại.

- Facebook của cô là gì?- Hắn

Nó nhìn hắn bằng 1 ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

- Hỏi làm gì?- Ân

- Biết- Hắn

- Không thích nói- Nó

- Chúng ta đã là ny nhau, ít nhất cũng nói cho ny biết chứ.- Hắn

- Đồ điên, vì nhà nguoi mà tôi đã mất đi tình bạn 9 năm đó.- Nó

- Ủ.- Hắn

- Ủ cái con khỉ. Cái đồ nhà giàu nhiều tiền đẹp trai, nhiều bạn, người theo đuổi như cậu làm sao mà biết được cảm giác không có bạn bè thế nào chứ.- Nó

- Ủm- Hắn

- Mách hạ. Tránh xa tôi ra.- Nó

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chơi xấu

"Đúng là trên đời này cái quái gì cũng có thể xảy ra, bạn 9 năm vì 1 người lạ mà bỏ mình, người lạ từ đâu tuyên bố làm ny mình. Ôi! Nhức cả đầu!""Thế là, cuộc sống của mình từ nay chả có ai gọi là bạn thân nữa. Nực cười"

Ân cầm tai nghe vào điện thoại, giai điệu những ngày hạnh phúc năm ấy lại vang lên.

Why do birds suddenly appear

Every time you are near?

Just like me, they long to be

Close to you

Why do stars fall down from the sky

Every time you walk by?

Just like me, they long to be

.....Một ngày mưa

- Nếu bà không có bạn trai, tui sẽ là cây dù che chở cho bà những ngày mưa nhé!- Ánh

- Bà nhất định sẽ làm vậy chứ hả?- Nó

- Ủ.- Ánh

.....

- Nói láo, mấy người nói láo. Mấy người toàn bỏ tôi mà đi. Mấy người thật tàn nhẫn mà.- Nó độc thoại 1 mình trên gác.

Và những ngày sau đó, cuộc sống của nó dường như đến tận địa ngục. Nó không còn bạn nữa, nó phải làm mọi thứ một mình, nó phải tự khóc mà chả có ai dỗ nín. Còn hấn, nhờ hấn mà nó nổi tiếng, ai ai cũng ghét nó, nguyên rủa nó mau chết đi.

Sáng hôm sau kể từ vụ đó 3 ngày.

Hôm nay, nó và hấn phải đến lớp trực nhật. Nó không nói cho hấn vì không muốn bắt chuyện với con người quái dị đó nữa.

Cột 2 tá áo dài lại với nhau, nó lưỡng lự bước vào lớp.

"Ôi ôi ôi ôi, sao nhiều rác như thế này. Ở đâu cũng có thức ăn thừa. Giaays vụn thì khỏi nói, từ đầu trên đến dưới."

Ân nặng học trực nhật, cô muốn bỏ học vì cô thấy áp lực quá rồi. 1, 2, 3, 4, giọt nước mắt bắt đầu rơi, nó lấy tay gạt đi và trực nhật tiếp.

Bây giờ là 6:20 mà nó mới trực được nửa lớp, lớp học bây giờ học sinh đã ngồi gần kín mít.

- Dờ chân lên được không?- Nó cầm cúi dùng chổi khoét sâu vào bên trong

- Không.- A

- Này này này.....- Nó hét

- Hết cái gì, bảo bạn trai đến đây trực. Sao trực 1 mình thế kia. Nghe nói con nhà giàu nên chắc không làm được ba thứ này đâu nhỡ?- B

Ân đến bó tay với mấy người này, nó muốn chuyển lớp, à không nó muốn chuyển trường

Tin tin tin, nhạc chuông điện thoại trong ngăn cặp nó vang lên

- Haha, có người yêu giàu thế, mà còn dùng điện thoại đập đá anh em oi.- C

- Mấy người thôi được không? - Nó

Cô chạy ra nhà vệ sinh nghe điện thoại.

- Alo, con nghe mẹ.- Nó

- Alo con gái à, có nhiều phóng viên truyền hình đến nhà lắm đấy. Họ bảo món bánh gạo nhà mình đạt đến gì đó mà nổi tiếng lắm. Có cả ông siêu đầu bếp hôm bữa 2 chúng ta xem đến luôn đấy.- Mẹ nó

- A thiệt hả mẹ. Con ở lớp mất. Đúng là tin mừng mà. À mà thôi, con phải trực nhật. Trưa con về nha. Bye mẹ.- Ân cố nén nổi đầu và chúc mừng mẹ nó

Cô lách cánh cửa

- Sao không mở được thế này?- nó

Làm lại lần 2, lần 3 đều không được.

- Ai đó mở giùm cửa ngoài đó được không, có người ở trong đây, có ai ngoài đó không?- Nó hét

Và ngoài kia vẫn im thinh thích.

Mấy đứa ghét nó đã khóa cửa lại lúc nó đang nghe điện thoại, họ dán dòng chữ nhà vệ sinh đang sửa chữa nên không ai đến gần cả.

- Này, mở cửa ra mau, tôi sẽ mắc cô giáo đấy. Này này cứu tui với....- Nó kêu lên trong sự vô vọng.

Cô đã ngắt đi do sáng nay đi sớm nên không ăn sáng.

Ở lớp, Nhật Vỹ lên tới lớp:

Mai chò mò xuống bàn Vỹ

- Hôm nay cậu trực lớp đấy. Bé Ân đã ra canteen, nó nhờ tôi báo cậu giùm.

Sau đó, mấy con người xấu tính ấy lại bụm miệng cười khoái chí.

- Ủ- Hấn

Vỹ điều động mấy người con người đó ra khỏi lớp, cậu trực lớp nhanh chóng trước ánh mắt kinh ngạc của mấy người trong lớp

Gần trực xong:

Mai, Ngọc ra điệu hảo tâm, hỏi này nọ với Vỹ

- Đề mình giúp cậu trực nhé.- Ngọc

- Ủ, để hai đứa mình giúp cậu trực- Mai

Hấn nhếch mép tỏ ra khinh thường hai người kia

- Không cần, hai cô đang làm phiền tôi đấy. Ra ngoài kia đi.- Hấn

- A, giúp đỡ mà bảo làm phiền. Đừng có nghĩ nhà cậu giàu rồi làm gì thì làm.- Mai nói giọng ưỡn ẹo

- Cút, đừng nghĩ tôi không dám làm gì hai cô. Nhà tôi giàu hay không chưa đến lượt hai cô phán xét.- Hấn cầm cây chổi chống xuống đất, nhìn qua Mai rồi lại qua Ngọc

Ngọc, Mai tức giận bỏ ra ngoài.

- Cười gì, đáng cười lắm à?- Mai

Mấy người kia xua tay lia lịa và mặt tỏ ra nghiêm túc.

15' kiểm tra bài:

- Bàn cuối của ai.- Cô giáo dạy địa

- Của Vỹ và Ân ạ.- Cả lớp đồng thanh

- Hai người họ đâu?- Cô dạy địa

- Vỹ thì đi đổ rác còn Ân không biết cô.- Lớp trưởng

Từ cửa lớp, Vỹ trở lại bàn

- Ê bạn, Ân nỳ bạn đâu?- Trung

- Không biết.- Vỹ

- Lần cuối các em gặp bạn ấy lúc nào. Cặp còn kia mà.- Cô dạy Địa

- Hình như bạn Mai biết đấy cô.- 1 bạn nam lên tiếng

- Á, biết gì, tui có biết gì đâu?- Mai

- Cô nói Ân xuống canteen mà bảo không biết?- Vỹ lên tiếng

- Ai ở đây thân với bạn Ân?- Cô dạy địa

Nửa lớp chỉ tay vào chị em nhà Ngọc, nửa lớp chỉ tay vào hấn

Ánh đứng lên trả lời

- Thưa cô, chị em em không biết.

- Vậy Vỹ thì sao?- Cô

- Em lên sau, bạn ấy đã đi đâu rồi, Mai nói Ân xuống canteen, em chỉ biết thế thôi.- Hấn

Sau 1 màn điều tra của cô giáo, kết luận nó đã rời khỏi lớp lúc nghe điện thoại.

Họ điện thoại cho nó 1 cuộc, 2 cuộc, 3 cuộc nhưng nó không bắt máy.

Đến cuộc gọi thứ 5, nó lơ dờ nghe điện thoại.

- Alo. Cứu tôi với.- Nó

Cả lớp 1 phen hoảng hồn, nó bị bắt cóc à, nó ở đâu mới được.

Cô dạy Địa cho mọi người tìm nó 1 vòng quanh trường nhưng không có chút manh mối gì. Theo như sự loại trừ của hấn, chỉ còn cái nhà vệ sinh nữ ấy.

Hấn vỗ vai Ánh

- Cô vào trong kia được không?- Hấn

Ánh hơi bất ngờ, cánh cửa bảo đang sửa chữa mà.

Ánh chỉ tay vào tấm bảng.

- Vậy để tôi đi.- Hấn

Dù gì nhà vệ sinh nữ nhưng hư rồi thì còn ai nữa đâu. Chấp nhận biến thái 1 lần vậy.

Hấn dùng thanh sắt bỏ đôi cái khóa cửa, mở cửa ra.

Hấn nhận ra ngay nó nằm chèo queo trên nền.

Nhật Vỹ ôm nó lên và chạy thẳng ra ngoài.

- Cảm ơn nhiều!- Nó kịp nói 1 câu cảm thán rồi ngất mất

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quen nhau à?

Sau khi nó tỉnh dậy, người đầu tiên nó thấy không phải là Ngọc Ánh như trước nữa. Hóa ra, bây giờ chỉ có hấn bên cạnh mình thôi- Cậu đã cứu tôi hai lần rồi đấy.- Nó nói trong khi tay vẫn đang chụm nước

Nhật Vỹ quay đầu lại, nhận ra ngay khuôn mặt ný, à không phải, "con bé xuôi xèo" mới đúng

- Cô tỉnh rồi à?- Hấn không quan tâm đến lời nói nó mà hỏi trực tiếp

- Ừm.- Nó hơi tuột hứng

- Ai bỏ cô ngoài đó vậy?- Hấn nhả câu hỏi ra mới chợt nhớ mình hỏi hơi bị thiếu thông minh

- Không biết. Khi nghe điện thoại xong tôi đã không mở được rồi, không nghe bất cứ ai cả, chắc họ tưởng không có ai chăng?- Nó ngồi dậy lấy gối gác phía sau lưng

Hắn kéo ghế lại gần nó.

Nhìn lại một lượt cái con con người đối diện

"Uowes gì cậu là bạn trai thật của tôi nhợ? Sao cậu lại đẹp trai đến thế này. Quả thật là giống Dzít." Nó đang mơ tưởng chẳng?

"Cô ta ngốc hơn mình tưởng."hắn

- Cô có bị hâm không vậy, nhà vệ sinh có hư gì mà sửa chữa, tôi đã hỏi nhà trường rồi. Có người nào ghét cô không?- Hắn

Nó hơi bất ngờ với câu nói này, bao nhiêu uất ức mấy hôm nay có cơ hội phun ra rồi

- Hâm cái đầu cậu. Chính nhờ cậu mà tôi mới có nhiều người ghét đến thế này. Cậu giống như sao chổi của cuộc đời tôi vậy. Ánh, Anh đã vì cậu mà bỏ tôi. Cậu đẹp trai, nhà giàu thì kiếm người khác mà giỡn. Cuộc sống của tôi đã quá mệt mỏi lắm rồi. Đừng đùa giỡn với tôi nữa"- Nó đá bay cái gối gác phía dưới chân về phía hắn

Nhanh chóng hắn đã kịp bắt lấy. Đưa ngón tay qua lại tỏ ý dặt dẹo

Ngay sau đó, hắn đứng dậy và trở về lớp mà không nói một câu nào

1 phút sau:

Bạn đã có 1 tin nhắn mới

Ân nhìn vào không thấy số này quen chút nào.

Đưa ngón tay cái vào nút giữa

- Đừng trách tôi, hãy trách cô có những người bạn như vậy.

Nó bị nói trúng tim đen rồi.

Haiz thật chán mà

Còn 1 tiết học nữa, do sức khỏe yếu nên cô y tế xin cô giáo bộ môn cho nó về sớm.

- Em điện thoại bố hay mẹ đến chờ nha. Em tự về là có chuyện đấy.- Cô giáo bộ môn

Nó ngờ ngạc nhiên người ra, bố mẹ nó giờ chắc đang tiếp mấy người kia, làm sao mà đón được. Huống hồ, huống hồ...

- Dạ để em tự về, bố mẹ em đã về quê ở Hà Nam rồi ạ.- Nó cúi người chào cô giáo

Cô ngăn nó lại, cô bước vào trước lớp

- Em nào tình nguyện giúp cô chở bạn Ân về nào?

Cả lớp im phăng phắc, Ánh định đưa tay lên nhưng Anh chặn lại.

- Cô hơi thất vọng với lớp mình đó. Cô cứ tưởng lớp mình có tình đoàn kết lắm chứ?

- Lớp em rất đoàn kết, cô phải trách cô ta đấy.- 1 bạn nữ lẻo mép

Mặt cô giáo nhẵn lại, cô thực sự thất vọng với lời nói vừa rồi. " Sống là cho đi đâu chỉ nhận lại riêng mình"

- Vỹ, em giúp cô nhé!- Cô giáo

Hắn đứng dậy, chỉ tay ngược về mình, miệng áp úng như ngậm hạt thị

- Em... em... em... á.- Hắn

Cả lớp ồ lên.

- Cô thật là thâm hiểm, đúng rồi đúng rồi đó cô. Hai bạn ấy là người yêu nhau đó cô.- Những phần tử nhỏ bé góp tiếng nói

Đến lúc mặt cô đỏ ra, còn nhỏ mà yêu đương vớ vẩn gì.

- Ủ, em giúp cô lần này nhé.- Cô giáo chủ nhiệm.

Mà lạ thay, khi cô quay ra cửa đã thấy nó đâu mất rồi. Nhìn xuống sân rường, Ân đang lấy xe của mình.

Cô vẫy tay Vũ, thúc dục cậu mau lên.

- Nhanh, bé Ân sắp đi bằng xe đạp kia, con bé còn yếu, đi ngoài trời nắng sẽ làm bé xỉu đi lần nữa đó.

Nhật Vũ vội đeo cặp vào vai và bấm điều khiển mở khóa xe.

Hắn chạy nhanh về phía nó, nhìn mặt nó.

- Cô bị đàn à, để tôi đưa xe vào nhà kho. Để tôi chờ cô về.- Hắn

Ân ừ nhẹ 1 cái rồi đứng như tượng theo dõi từng bước chân của hắn

1 người con trai cao trên 1m70, với mái tóc giống mấy thần tượng Hàn nhưng nhuộm đen, cậu có thân hình đầy đặn, không ốm không gầy. Cậu hôm nay 1 một chiếc áo trắng với các đường viền trắng tấp, quần tây đen và chân đi giày nike. Đặc biệt với khuôn mặt tuấn tú với các đường nét hoàn hảo kèm theo đôi môi quyến rũ làm những vị thượng khách phải trầm trồ "Quả thật, giống nam thần thật!"

- Nhìn gì, mau lên xe.- Hắn vừa nói vừa cầm mũ bảo hiểm đội vào đầu nó, thao tác của hắn thật nhanh nhẹn

- Nhà cô ở đâu?- Hắn vừa lái vừa hỏi

- À, số nhà xx, đường xxx. Cảm ơn nhiều!- Nó

- Cô đúng là con nhỏ vừa ngốc vừa xuôi xẻo. Không biết tôi và cô kiếp trước có mắc nợ gì nhau không? - Hắn

Nó ngồi sau nghe thấy từ "ngốc, xuôi xẻo" hơi chạnh lòng. Nó thực sự có muốn như thế này đâu.

- Ủ chắc cậu nói đúng.- Nó

Gần tới nhà nó, cả hai đứa nó đều thấy nhà nó có những đoàn xe lần lượt dời đi.

Hắn bộc miệng hỏi

- Nhà cô làm gì mà xe nhiều thế?

- À, có vài người đến vì bánh gạo nhà tôi hình như nghe đâu nó nổi tiếng với 1 số người đó mà.- Nó

- Ồ, bánh gạo à? Có bánh gạo cay không?- Hắn

- Có, món chính là nó.- Nó

- Ủ, vậy trưa nay tôi ăn ở nhà cô, nay cô giúp việc nhà tôi về quê rồi.-Hắn

- Hà.- Nó leo thót xuống xe với vận tốc nhanh như chớp

Hắn xém tý nữa là ôm đường vì nó

- Đây, chưa tới nơi mà cô thọt nhanh vậy.- Hắn

- Cậu đừng vào nhà tôi. Trước hẻm có quán mỳ tương đen, cũng ngon cậu ăn đi. Cảm ơn cảm ơn nhiều nha.- Nó chạy nhanh về nhà nó mất.

Dĩ nhiên, hắn đâu có dễ đi về như thế được.

Dựng xe vào hiên.

- Cho 1 phần bánh gạo cay ạ.- Hắn

Nó mở to con mắt nhìn hắn. Đã bảo đừng ăn ở nhà nó rồi mà.

- Hi, hôm nay quán không có bán. Bạn thông cảm.- Nó

- Đây, con bé nói linh tinh đấy, để tôi dọn ra ngay đây.- Bỏ nó phủ nhận lời nói của nó

Ân nhìn chằm chằm vào Nhật Vũ, "cậu ta mới đúng là oan gia của mình"

- Nhìn gì, mau ăn đi. Ăn nhanh rồi về.- Nó xem ti vi cũng không yên được khi hấn cứ dán mắt vào trong

- Tôi nhìn cô à, tôi nhìn ti vi.- Hấn chỉ tay vào phim hoạt hình đô-rê-a-mon đang chiếu

Ba nó quay sang hỏi hai đứa nó

- Hai đứa quen nhau à?

Nó nhanh chóng phủ nhận

- Không, chưa thấy bao giờ bố à.

- Có chú, cháu là học sinh mới chuyển đến lớp Ân. Món ăn nhà mình ngon thế. Chả bù cho mấy quán mang tiếng Hàn Quốc mà dở như gì.- Hấn

Ôi, ôi, nó phải bức tóc mới hết căng thẳng được. Cái con người kia thật chai mặt.

Bố nó thì cười cười, ông nên nghe theo ai đây.

Trong đầu ông:

"Bố bố phải nghe con, người kia con không quen

Chú, bạn ấy nói xạo đấy. Chú hãy tin cháu

Tin con đi mà bố

Tin cháu đi chú"

- Ủm.- Bố nó nói 1 câu hết sức ngắn gọn

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Con mưa đầu mùa

Tháng 9, tháng của những cơn mưa mùa thu vội tắt vội đi nơi đây. Cái nắng gắt của mùa hè được thay bằng những cơn mưa. Thời tiết cũng khá dễ chịu hơn hẳn.Nó bị bỏ chạy nhảy trong hồ nước được tạo nên do những cơn mưa mà quên mất bản thân đang ở tuổi 16.

Từ đằng sau, mẹ nó lại gần

- Đây, mau về nhà trông mẹ phải đi có việc.

Ân ngước mắt nhìn lên, và nhanh chóng gật đầu chạy về nhà.

Cô lấy ra bộ ghép hình mà anh trai đã mua mấy năm trước ra ngắm nghía, nhìn một hồi nó lại túm tắc cười.

Thật sự, những nụ cười ấy thật trống rỗng, không có chút gì gọi là niềm vui. Ân chỉ cười khi mình sắp phát khóc, Ân muốn bản thân quên đi những chuyện rắc rối ở lớp.

Reng reng reng, điện thoại bàn của nó vang lên:

Ân bỏ dở món đồ chơi đứng dậy nhắc máy

- Alo, ai vậy?

- Nhật Vỹ đây.- Hấn bên đầu dây ó o

- Sao cậu biết số điện thoại của nhà tôi. Ngoài Anh, Anh thì chả ai biết cả.- Nó khựng lại, khi buộc miệng nhắc đến hai người ấy

- Haha(nụ cười hiếm có đấy). Chỉ cần muốn là biết liền. Trả lời mau đi.- Hấn

- Trả lời gì. À... à mắc rồi. Vậy nhé.- Nó cúp máy cái rụp

Như đoán trước, hắn không bất ngờ với câu trả lời của nó. Còn nó, chỉ thấy hắn ngày càng bệnh hoạn. Con có gì phải bước vào quá sâu cuộc sống của nó chứ.

- Á thôi! Cái người điên khùng.- Ân vừa lẩm bẩm trong miệng vừa quét nhà.

Đang ở tư thế mộng chống lên trời, mặt cắm xuống đất miệng còn lú lo bài Con gà thì hắn từ đâu lòi xộc nó ra khỏi nhà

Mới có 3 phút 20s thôi mà, ở đâu chui từ điện thoại ra hả ta?

Nó cố trì con người cây kẹo xuống đất.

- Này này, bỏ ra. Tôi phải trông nhà.

- Bỏ đó đi.- Hắn

- Để người ta vô khiêng hết nhà tôi đi à? Bỏ ra.- Nó

- Không.- Hắn xê nó gần lên được trên xe, định bế như lần trước nhưng đột nhiên có 1 dòng điện chạy xẹt qua người.

Cánh tay của hắn 1 chỗ hơi ướt ướt, có cả dấu răng nữa.

- Này. Cô cần tôi đó hả?- Hắn

Ân cười cười đầy xảo quyệt

- Chả nhẽ chó ở đâu ra.

- Đồ chó á lộn đồ cún. Ghê chết đi được. Cô tìm ngựa chưa vậy?- Hắn nhìn nó với ánh mắt đầy sợ sệt.

Hóa ra, ny kim con bé xui xẻo còn giống cún nữa.

- Chưa. Ai biểu không bỏ ra. Đáng đời. Lêu lêu! Liulu.- Nó đưa hai tay lên mặt làm điệu bộ chọc hắn

Nhật Vỹ bây giờ hết nghĩ gì nổi nữa. Vết thương quá ghê. Cảm giác bị cắn thật giống cún cắn thật. Haha dã man

- Hâm. Lên xe nhanh. Không tôi bế bây giờ.

Hắn dương tay ra chuẩn bị hành động

Ân không thể đi lúc này, nó nhanh chóng chạy lại ghì chặt cây cột nhà.

- Không. Bố mẹ sẽ đánh chết tôi. Đã bảo kiếm người khác mà giỡn. Tôi nói thật á.bla bla

Trong lúc nó đang tào lao nói ba thứ vớ vẩn thì hắn đã nhấc bổng ẻm lên tay và vứt vào ô tô. Đóng mạnh cánh cửa, hắn nói gì đó với 1 bà cỡ 50 tuổi xuống xe.

Xe chạy vút trên đường trước bao ánh mắt hâm mộ của người xung quanh.

- Anh, siêu xe kìa. Nó cũng có ở Việt Nam hả?- 1 boy

- Koenigegg CCXR Trevita. Chính là nó. A. Úowc mơ của anh đó.- boy anh

Còn ở trong xe:

Nó mặt hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

- Cậu để bà kia vào nhà tôi để khiêng đồ nhà tôi chứ gì? Tôi sẽ điện thoại cho cảnh sát.- Nó

Hắn ngồi bên cạnh thấy nó hài thật, hắn không ngừng dùng tay chùi chùi cái chỗ bị cắn lúc nãy

- Nếu thích thì cứ nghĩ, cứ làm.- Hắn đang khiêu khích nó chẳng?

"Úc chế quá đi, mình làm gì có điện thoại mà điện, không lẽ bố cậu ta làm nghề buôn người. Mình sẽ bị bán cho Trung Quốc lấy nội tạng ư? Huhu, mình chưa được gặp anh trai mà. Mình còn chưa ăn hết rau câu trong tủ nữa. May lắm, hôm nay mẹ mới làm mà. Bố ơi! Con xin lỗi, bố coi như không có đứa con như con nhé!"- Muôn vàng suy nghĩ trước khi chết của chị nữ chính được tuôn ra.

- Này, này.- Hắn đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt nó.

- Cô có nghe tôi nói gì không vậy?- Hấn

Phù, đã hoảng hồn.

- Hà, cậu định bắt tôi đi đâu. Nói luôn đi để trước khi chết tôi đỡ tủi.- Nó

- Hầm à, nhà tôi tổ chức tiệc. Chỉ là đưa cô tới ra mắt với danh ny thôi. Nghĩ gì vậy? Tôi mà là tên buôn người hả? Tôi đẹp trai thế này còn gì.- Hấn bung hoa rải đây con đường trò chuyện

Nghe xong câu nói ấy, nó liên tục nhìn xuống ghế tìm kiếm gì đó(t/g cũng rõ đấy.hehe)

- Cô tìm gì vậy?- Hấn nhìn điệu bộ của nó

- Cậu có bao không? Cho tôi 1 túi.- Nó chớp chớp mắt nhìn hấn

- Cô bị xay xe à? Đi ngắn cùn mà...(tách, 1 ý nghĩ xuyên qua đầu). Đây.- Hấn sợ nó nôn lên xe mới quá đó mà

Nó cầm lấy cười cười, nhỏ miếng kẹo cao su lúc này ăn dở.

Nhật Vỹ đến phát hoảng với nó.

- Nhà cô, bác lúc này sẽ trông giúp. Mẹ cô sẽ không la, không đánh cô. Vì vậy, bây giờ cô phải theo tôi về nhà tôi.- Hấn

- Gì? Gì? Nhà quê như tôi! Ở đó không hợp đâu. Cậu có nhiều người theo mà, nói mấy người đó đó làm đi. Dù gì tôi với cậu cũng chỉ là ny giả thôi. Mà chính xác là cậu thừa nhận chứ tôi chưa thừa nhận.-Nó đang nói thì bị hấn dùng tay bọp miệng lại.

Hấn đưa tay ra hiệu im lặng làm nó hết nói nữa.

- Cô nếu nói không hoa lá cành thì bình thường không đến nổi nhà quê, vì vậy muốn như mấy người kia(mắt đưa dấu hiệu ra mấy cô hotgirl chân dài bên đường) thì cũng dễ thôi.- Hấn

Nó trầm trồ đứng chết con nhà quê thật.

- Mấy người đó đẹp quá. Chân cô kia dài hơn tui. Cằm V-line. Nhưng sao có báy lớn mà tô son thế kia? Lại đánh phấn nữa chứ.

Ôi! Tới nơi rồi!

- Uà đâu phải nhà cậu ở đây?- Nó ngo ngo nhìn

- Cô biết nhà tôi à? Điều tra rồi cơ à?- Hấn

Nó đứng hình.

- Không, tôi nói lộn. Tôi không biết gì hết. Sao trời nay nóng thế không biết?(tuyệt chiêu giả lãng)

Thôi cho tui miêu tả cái nơi 2 ẻm đang đứng xú.

Đó là 1 trung tâm làm đẹp Queen of students, nơi các cô nàng con nhà giàu có được biến hóa 1 cách hoàn hảo nhất để trở thành các công chúa với mức trả ngất ngậy mỗi giờ tẩy. Trung tâm gồm có 5 tầng: tầng 1 dành cho shopping, tầng 2 dành cho chăm sóc da, tầng 3 dùng để make up, tầng 4 là tầng dạy các nàng các bước nhảy của các vũ điệu Tango, Rumba,vv và tầng 5 là tầng là tầng sống ảo của các cô nương với các bối cảnh mơ mộng phù hợp với giới trẻ hiện giờ.

Nó bây giờ đứng lóa với bộ đồ ở nhà hình con thỏ, chân mang dép 2 dây, tóc lúc này bị rối tung hết thấy.

Ấn nhìn 1 lượt từ đất lên trên.

- Ôi mẹ ơi! Con đang ở đâu thế này?

- Vào nhanh lên, cô còn 1 tiếng để hoàn thiện, tôi đợi ở đây.- Hấn ném cho nó 1 cái thẻ ngân hàng vip

- Điên à? Tôi biết mình đang mơ. Thôi chờ tôi về nhà đi. Tôi biết cậu chỉ giỡn thôi mà. Haha. Tôi không hợp với mấy nơi như thế này đâu. Cái thảo tôi còn chưa cất hết. - Nó dùng chân chuẩn bị ngồi lên xe.

Hấn gắng giọng từng từ với nó, mắt cả vẻ điển trai thường có.

- Tôi nói giỡn với cô bao giờ. Mau lên. Không tôi bán cô bây giờ.- Hấn nắm đuôi tóc nó vào trong, 1 cách kéo đi thật thắm đằm tình người

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nhà vĩ ?

Nhận ra khách hàng Vip của trung tâm, các nhân viên nhiệt tình hướng sự chú ý và tận tình chăm sóc cho nó. Sau 1 vòng chọn lựa không ưng ý mấy từ nó, hấn không thể nào nán đợi thêm nữa. Nhật Vỹ tự tay mình lựa chọn tình chiếc đầm, trang sức và giày cho nó. Không hổ danh nam thần, bộ nào đưa vào người nó cũng ok hết chon.

Nhưng chị nữ chính thì lại nghĩ khác:

- Sao mà thiếu vải thế? Tôi không mặc đâu.

Vỹ không nói gì, hừ lạnh 1 phát khiến khắp cơ thể nó ê buốt.

" Mặc còn hơn bị bán"- Nó nghĩ

Hấn đưa váy cho nó và điện thoại cho ai đó.

Trong khi hấn nghe điện thoại, nó loay hoay mãi với cái đầm này, quả thực nó từ nhỏ đến giờ chỉ mặc mấy cái váy chữ v hay váy xếp ly, chứ tua tua như thế này thật làm khó nó..

Kéo mãi mà cái dây kéo không lên hết, người nó bắt đầu nóng hừng hực. Cảm giác sợ hãi lên đến tột độ.

- Cô làm cái gì trong đó mà lâu thế?- Hấn nhìn vào phòng thay đồ

Ân bậm môi, riu rít nói

- Chờ 1 xú có chết cậu đâu.

Hấn nói nhỏ vào tai cô nhận viên, nhanh chóng sau đó cô ấy đã giúp những khó khăn của nó

Kéo màng từ từ, 1 cô vệt cổ lùn đã hóa thành thiên nga.

Nó được khoác trên mình 1 chiếc đầm công chúa với màu xanh ngọc dưới đầu gối 1 chút và đi theo đó là 1 đôi boot.

- Omeon. Thật không thể tin được.- Nó nhìn vào trong gương và tự luyến

Để nó nghỉ ngơi 1 phút, hấn tiếp tục đưa nó lên tầng 3 để make up nhẹ.

Với xu hướng Á Đông, nó một mực không cho họ thoa son hay trang điểm gì hết thấy. Điều này buộc lòng hấn phải bảo nhân viên dừng lại và làm tóc cho nó.

Ân được uốn sơ phần mái và đuôi tóc đính thêm vài sợi dây trang trí nhiều màu với lý do tóc của nó quá ít.

Đã okey.

Hấn cho tài xế phóng xe nhanh về nhà mình.

Mở cửa kính:

Nó đưa tay ra ngoài để gió lùa lòi vào tay

- Cô làm gì vậy?- Hấn

- Hồi làm gì.- Nó

- Để 1 lát nữa là cái tay không còn đâu.- Hấn nhìn đi chỗ khác

Nó nhìn hấn

- Uà vậy là sao?- Nó

- Thì xe sẽ cán mất cái tay của cô. Đồ ngốc.- Hấn

- Gì. Tôi thấy phim Hàn Quốc làm thế này nhiều mà. Ôi sợ quá đi.- Nó rút tay lại

"Ngốc. Haha"- Hấn nghĩ trong đầu

Đã đến nơi:

- Oa, nhà cậu đẹp hơn lúc trước đấy.- Nó trầm trồ đưa tay sờ sờ cánh cửa.

Hấn hơi nghi ngờ về độ trong sạch của lời nói nó

- Trước đây? Cô đến nhà tôi rồi à?

Nó xua tay lia lịa

- Không có. Không có. Nhà cậu ở đâu tôi còn không biết nữa là.

Đột nhiên hấn đi về phía nó, Ân từ từ lùi lại về phía sau. Omeon, nó đập ngay vào cánh cửa

- Đây, đây, cậu định làm gì tôi vậy. Đây đây, thả bản tôi lấy nội tạng càng hơn càng hơn...- Nó

Hấn lấy tay vén sợi tóc trên má nó. 1 phút tim nó không đập, không gian đang đứng im để nhìn thấy toàn bộ hành động của hấn.

- Đây cậu chủ, sắp đến giờ rồi. Đừng đùa nữa.- Bác tài giải thoát cho nó trước sự đùa giỡn quá trớn của Nhật Vỹ.

- Càng hơn gì?- Hấn

Tay luồn qua eo nó, hấn lách cánh cửa mở choan ra và nó ngã ào xuống đất đầy hấp dẫn.

Bấy giờ, cơn thịnh nộ của nó đã lên đến cực điểm, hiện quá để hấn bắt nạt này giờ, cùng lắm thì bị bán, đừng giày vò cái tâm trạng nó nữa.

Đứng dậy ngay phút 89, nó đi thẳng vào bên trong mà không ngó ngang gì đến hấn.

- Đây, cô ra chỗ đó làm gì. Để tôi dẫn cô đi.- Hấn kêu nó

Nó quay lại, aha, nó cũng đâu biết tổ chức tiệc chỗ nào đâu. Đành đứng đây vậy. Cái nhà gì mà to chả biết đâu là đâu

- Cô đứng đó làm gì. Lại đây.- Khoảng cách giữa nó và hấn cỡ 20 bước chân.

Đến khi nó đã đi bên cạnh hấn thì hấn lại rẽ ngay đúng đường lúc này nó đi

- Uả đi đâu đây?- Nó quay sang nhìn hấn

- Đi vào. Hồi thừa.- Hấn

"Ôi mẹ ơi! Từ nhỏ đến lớn con chưa gặp thằng nào lại mắc bệnh khủng khiếp như thế này."

Ngước mắt trước khung cảnh phía trước, nó không ngờ cái nhà của hấn lại có nhiều thứ hấp dẫn như thế. Không, không phải, tác giả nên gọi nó là biệt thự mới đúng.

Căn biệt thự được xây dựng với kiến trúc phương Tây ngày xưa và pha lẫn với sự hiện đại lúc này.

Phía trước cửa lớn có 4 anh bảo vệ mặc đồng phục đang đứng nghiêm trang.

Từ từ đi sâu vào trong là những vị khách quý của nhà hấn. Họ khoác trên mình những bộ cánh lộng lẫy, cá tính và hiện đại nhất.

Quả thật, ba hấn là giám đốc công ty nhỏ à? Nói láo.

Nhận ra ngay sự hiện diện của hấn, mọi người ai nấy đều cúi đầu chào hỏi thân mật.

Buổi tiệc chính thức bắt đầu:

Ánh đèn sân khấu vụt sáng và khắp xung quanh hướng ánh mắt nhìn theo

- Alo, alo, xin chào quý vị quan khách ở đây. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Đặng Tuấn Nhật Nam, là ai chắc mọi người cũng biết. Hôm nay, sở dĩ tôi mời

mọi người đến đây vì hai lý do chính. Đầu tiên, tôi muốn thông qua cuộc gặp gỡ này, mọi người sẽ có cơ hội hiểu biết nhau và phối hợp nhịp nhàng trong quá trình vận hành công ty cũng như thực hiện các cuộc cách mạng kinh tế sắp tới. Thứ hai, hôm nay là ngày sinh nhật của con trai tôi, Đặng Tuấn Nhật vĩ. Tôi muốn tổ chức một cái gì nhỏ nhỏ cho đứa con trai của mình. Qua như, đây cũng là dịp để con cháu chúng ta có cơ hội quen biết và biết đâu con trai hay con gái các vị sẽ gặp được một mối nhân duyên ở nơi này.- Ba Vỹ

Liên tiếp sau lời nói của ông là 1 tràng vỗ tay nhưng duy chỉ có nó là không

- Hôm nay là sinh nhật cậu ta á? Trời ơi! Minh đã làm gì cậu ta thế này. - Nó vừa uống coca vừa lái nhái(bệnh tự kỉ giống tác giả)

Bắt đầu từ sân khấu, hân lên bục và cắt bánh, mọi người cùng hân hát bài chúc mừng sinh nhật và trao tặng cho hân những phần quà lấy lòng.

Từ xa, hân tiến lại gần phía nó.

Những cô gái xung quanh há hốc mồm vì nghĩ mình đã lọt vào mắt xanh của Vỹ

- Ôi đẹp trai quá. Gioongs Lee Jong Suk quá mày ơi! Ôi.- Girl 1

- Anh ấy đang lại gần tao đây. Ôi.- girl2

bla bla.....

Nhưng hân đã dừng chân trước nó, mọi ánh mắt đang đổ dồn về nó.

- Con đó là nỳ mà nam thần đăng trên facebook đó.

- Con đó ở ngoài cũng bình thường không đẹp bằng tao

- Con đó xứng đáng sao

===== Ôi mấy mẹ at đã man =====

Hết chap.

p/s Minh tuần tới là học chính thức nên thời gian ngồi máy tính cũng hạn hẹp. Nào là 7 buổi sáng bị lấp. 1 buổi học thể dục, quốc phòng, 1 buổi học nghề phổ thông, học thêm thì 6 chỗ, tối lại còn học bài. Vậy nên truyện sẽ không ra đều được. Nhiều nhất là 2 chương và ít nhất là 1 chương.

Minh biết viết thì tốn công chứ đọc thì chưa đầy 10' là xong.

Mong mọi người ủng hộ cho truyện của mình.

Ôi! Minh đi xoa dầu đây! Cái tay sắp gãy rồi.

Tạm biệt,

Bí bí

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thiên nga hay vịt hóa?

Ánh mắt nó không dám nhìn thẳng mọi người, một sự cùm nùm hiện rõ trên khuôn mặt của nó. Nhật Vỹ đưa 1 ly coca cho Ân

- Thoải mãn chưa cô nương?

- Thoải mãn gì?- Đầu nó muốn nổ tung với mấy câu hack não của hân

- Bộ dạng cô lúc này và...(tay hân đưa điện thoại trước mắt nó)

- Á? Ai cho cậu chụp tôi lúc này vậy? Xóa mau đi.- Nó đang nhắm 2 nửa mắt lại và nhìn vào đối tượng "hân"

- Haha, cô nghĩ dễ dàng chắc.- Hân

Ân lao vào hấn, cắn 1 phát vào tay và dứt nhanh điện thoại.

Hà Ân cười đầy sảng khoái khi lấy được chiến lợi phẩm, vội mở điện thoại lên.

Nhưng... điện thoại hấn có khóa màn hình. Nó cứ bấm số mãi mà chả mở được, còn hấn thì nghiêm nghị nhưng trong lòng đầy mẫn nguyện.

"Chỉ còn cái số cuối cùng thôi. 2509..." Tay nó lướt nhanh trên phím cảm ứng

1s trôi qua, khóa điện thoại đã được mở, không ngờ hấn nguy hiểm như vậy mà mặt khẩu dễ như thế

- Haha, đây là thời nào mà còn đặt mật khẩu là ngày sinh của mình vậy?- Nó đưa điện thoại qua lại trước mặt hấn

Hấn không ngờ con nhỏ này lại ranh ma như vậy.

Vậy là, tấm ảnh đã được xóa ngay tức khắc.

"Nhưng cô đâu biết ảnh trong điện thoại có thể khôi phục lại dễ dàng."

Thôi, mọi người đang nhìn hấn và nó kia, có cả bố của hấn nữa.

Ông không ngờ đứa con trai mình lại chịu nói chuyện với thường dân như nó. "Con bé chắc có 1 sự thu hút nào đó đây" Ông nghĩ

- Đây, bạn học cũ. Lâu ngày không gặp. Có ny mới rồi hả?- 1 girl trưởng cũ của hấn

- Ừm.- Hấn

- Vẫn lạnh lùng như thế cơ à?- Girl

- Tùy nghĩ.- Hấn

Nó lao đao nói nhảm, miệng chóp chép thức ăn

- Không biết hấn ta có ăn bằng, gió, tuyết hay không mà sao nói chuyện mất hứng thật. Đúng là bọn nhà giàu nhiều tiền nên lời nói như ngọc ngà.

Lù lù ở đằng sau:

- Cô nói ai vậy?

Nó hoảng hốt

- Không, không nói ai hết. Hi hi. Đồ ăn ngon, ăn đi.- Tay dúm miếng phô mai vào miệng hấn

- Cô ăn đi. Tôi không cần.- Hấn

Hạ Ân đẩy Vỹ ra giữa nơi tổ chức tiệc.

- Ừ. Ừ. Đi nói chuyện với họ đi.

Chàng trai vớt các bước đi thanh thoát, nhẹ nhàng và điềm tĩnh đến bên Hoàng Huy.

Nhận ra hấn, Huy lật đật sửa sang lại món quà và đưa cho hấn

- Sinh nhật vui vẻ nhé eiu! Đây là quà của anh.

- Thằng khùng. Chưa đầy 1 tháng mà đẹp trai hơn anh rồi đấy.- Hấn

Huy ké sát tai của Nhật Vỹ. "Người yêu mày đâu, giới thiệu tao coi"

Vỹ đưa tay chỉ chỉ vào đám đông. Huy nhìn theo cánh tay mà phát loạn

- 11 rồi. Bớt đào hoa lại đi mày.- Huy

Hấn hơi bất ngờ với câu nói của thằng bạn tri kỉ, quả thật Huy uống nhầm thuốc.

- Ừm. Chỉ vui chơi thôi.- Hấn

Không khí buổi tiệc dần dần hạ nhiệt bớt bởi nó sắp kết thúc. Nó đi xung quanh tìm hấn nhưng không thấy đâu. Chân nó đau quá, đôi boot quá bó vào

bàn chân, hình như nó sắp rì máu rồi

Trong khi nó đang bận rộn vì hấn thì Vỹ lại đi đến chỗ chơi mới dành cho những đứa bạn hơi thân thân của hấn ở 1 quán karaoke. Có lẽ hấn đã quên đi sự hiện diện của Ân trong buổi tiệc.

30 phút trôi qua, 1 tiếng trôi qua, mọi người đã về hết. Ân ý thức được bản thân nên rời khỏi nhà hấn sau đó. Nó đi bộ trở về nhà với bộ dạng 1 thiên nga bị bỏ rơi.

Ai ai đi trên đường đều nhìn nó.

Nó thấy bộ cánh hết phù hợp nữa bộ dạng mình lúc này nên tiện tay xé bỏ phần ren tua tua.

"Sợ bị bỏ rơi nhưng rồi ai ai cũng làm vậy với tôi. Cuộc sống bản thân con sao lúc nào cũng trở trêu như vậy hả ông trời? Anh ơi, em gái nhớ anh!"

Ngang qua những nơi tối tăm, da gà của nó nổi lên. Gios liu liu kèm theo những tiếng kêu của các con vật về đêm. Ôi! Thật khủng khiếp.

Lòng Hạ Ân lúc này đang nóng bừng lên, có thể cảm tưởng nếu có ai xuất hiện lúc này nó sẽ òa lên mà khóc mất.

Ở quán karaoke, Nhật Vỹ ngồi thả mình trên ghế sofa bên cạnh là Huy.

Mấy đứa bạn của hấn tung bừng nhảy nhót để xả stress sau những buổi học mệt mỏi. (Họ là học sinh chuyên mà.)

- Không đưa nỳ mày đến đây à?- Huy hỏi

Hấn bây giờ mới nhớ đến nó.

"Ôi, con nhỏ xuôi xẻo đó. Sao mình quá mất nhì"

Vội lấy điện thoại điện về nhà. Hấn nhận được câu trả lời mọi người đã về hết, không còn ai cả.

Hấn giựt 1 cúp nút, ra hiệu rời khỏi với Huy

- Đây, bữa tiệc hôm nay của mày mà mày đi đâu vậy?- Huy

- Tao có việc. Máy đứa bây chơi vui về nha. Tao thanh toán rồi.- Vỹ

Leo lên xe đạp điện, hấn nhanh chóng đi tìm nó. "Lúc này kéo nhanh nó đi, có thể nó không có tiền, lại không có điện thoại. Ôi trời"

Với lối tư duy của 1 người thông minh, hấn vạch ra các con đường nó có khả năng đi qua. Dùng phương pháp loại trừ, hấn đang đi đúng theo con đường nó đang đi.

Chỉ có điều... chỉ còn 1 km là nó về đến nhà.

1 phút, 2 phút, 3 phút... 5 phút sau hấn đã thấy nó, một con vịt cổ lùn xuôi xẻo

Vỹ dừng xe ngay bên cạnh nó. Hấn leo xuống xe.

- Cô không sợ người ta bắt cô à? Con gái con nứa mà đi đường tắt.

Nó quay sang nhìn hấn, và khóc òa lên đúng như dự đoán. Omeon bánh bèo

- Xấu như tôi thì bắt làm gì?- Ân

- Ồ vậy đi về tiếp đi nha.- Hấn giả bộ lên xe

Trái với suy tính, nó vẫn đi tiếp. Không màn đến hấn. 1 tay chùi nước mắt.

- Lên tôi chở về.- Hấn

Vẫn đi tiếp

- Dừng ngang nữa, tôi ghét mấy đứa con gái như vậy. Tôi còn chở người làm trở về.

Huhu, còn bố mẹ nữa. Chắc mình mập tròn luôn mất. Tên sao chổi trời đánh

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: 2 chất tác dụng thiếu nhiệt độ

- Get out! - Xin lỗi được chưa cô nương?- Hấn hiện tại đang ngồi trên xe.

- Không cần, cút đi. Đồ tồi. Cậu không đáng làm bạn của tôi. Đồ xấu xa. Huhu... nghĩ sao mà bỏ rơi tôi ở đó. Tôi sợ nhất là bị bỏ rơi mà.- Cô nàng bắt đầu khóc dữ dội hơn, tay không ngờ đập mạnh vào người Nhật Vỹ.

Nán đợi một lúc lâu không nói lời nào, hấn cất giọng:

- Khóc xong hết chưa?

- Đánh xong chưa?

im lặng... nó nấc lên từng đợt.

- Vậy lên xe đi về, muộn rồi.- Hấn

Ân ngoan ngoãn ngồi 1 bên xe hấn.

Hấn im lặng và nó cũng im lặng. Bầu không khí lúc này ngột ngạt vô cùng

Kít... đã tới nhà nó.

Ân khép nép rời khỏi xe và vào nhà. Bà làm cười hiền hậu khi thấy hai đứa nó

- Bố ơi, mẹ ơi, con về rồi!- Nó kêu hai người họ nhưng không thấy đáp

- Hai người ấy chưa về. Bà đã nấu cơm, cháu có thể ăn. Bà về đây.- Bà giúp việc

Nó cúi đầu lễ phép chào bà và không ngừng chửi rủa hấn

Khi xe hấn đã rời khỏi nhà nó, Ân chạy ra và kêu to:

- Tôi sẽ dành tiền để trả lại cậu chi phí hôm nay.

Tiếng hấn vọng lại

- Không cần đâu.

"Đồ độc tài, tôi mà ngang bằng cậu chắc. Hừ"

Sau khi tắm rửa và cất chiếc đầm ở 1 nơi kín đáo, Ân tiếp tục thực hiện những công việc hằng ngày của mình.

Vừa ngồi nhặt giá đỗ, nó nhớ đến mấy lời của hấn mà bỏ lẩn lộn những thứ vào nhau.

- Đồ oan gia, phiền phức. AAAAAAAAAAAAAA....- 1 tràng hét dài vang lên làm hàng xóm quanh nó tỉnh ngủ.

Đúng lúc ấy, bố mẹ nó đã ở nhà từ lúc nào.

- Ân, con bị sao vậy. Biết giờ mấy giờ không? Muốn hàng xóm qua đây chửi à?- Mẹ nó bỏ túi xách xuống bàn, uống ngụm nước.

Nó giật mình, ôi trời, không biết bố mẹ có nghe những lời nó nói lúc nãy không?

- Dạ, da,... dạ con nhặt xong giá xong rồi. Con đi học bài đây. Con để cơm trên bàn đó ạ.(trình độ giả lã cũng siêu ấy chứ?)- Ân

- Bố mẹ ăn rồi con gái. Con lo học bài mai đi học.- Bố nó nhẹ nhàng vuốt tóc Ân

- Dạ. Vậy con cho con Ben ăn rồi hãy đi học nha.- Nó

"Ben là con chó, chú là được coi là 1 người bạn của Ân. Ben chỉ là loại chó bình thường pha 1 chút chó bậc rêu. Chú rất hiền, siêu mập mạp, dễ thương và rất nghe lời Ân"

.....

Sáng hôm sau:

Mặt trời đã lên đằng đỉnh nhưng Ân vẫn ôm chăn kín mít. Lý do là trời mưa, gió liu xiú nên ẽm không nỡ dậy.

Mẹ nó cho 1 thìa nước vào mặt nó sau khi kêu mãi mà nó không dậy đi học.

- Mưa, a, mưa. Ôi. Á. Mẹ.- Cấu trúc câu nói của nữ chính bị đảo lộn lên hết

- Dậy... đi... học.- Mẹ nó gặng từng chữ.

- Dạ.- nó nhảy xuống giường với tốc độ ánh sáng.

Ân đập đầu vào tường khi mơ màng mơ mộng chưa tỉnh. Mẹ nó nhìn nó mà mắc cười.

Sau khi vệ sinh cá nhân, Ân mặc bộ đồng phục ở trường vào.

"Trường Ân có nội quy mặc Áo dài vào thứ 2, 7. Các ngày còn lại học sinh nữ sẽ phải mang đồng phục là váy ngắn và áo thủy thủ cùng tông màu đen, trắng. Chính giữa áo thắt nơ. Nam sinh sẽ mang quần âu màu đen, áo sơ mi trắng với tay áo có 1 đường viền màu đen." t/g

- Vịt cổ lùn. Chaizo.- Lòng nó tràn đầy nhiệt huyết.

Nhưng khi nghĩ đến lớp học có những người căm ghét nó thì nó lại cảm thấy đầy hụt hẫng.

Dừng xe ngay ngắn vào nhà xe, Ân mau chóng lên lớp để ôn bài trước khi tiết học bắt đầu.

Ngồi bên cạnh hần, mang danh nỵ hần. Nhưng gần 1 tháng nay, Ân chẳng nói đến 5 câu với hần ở trường. Căn bản, ở đâu cũng có những fan hâm mộ của hần. Nhất động nhất tĩnh của nó, hần sẽ là chủ đề bàn tán trên trang trường.

.....

Và rồi thời gian trôi qua, mới mà Ân chuẩn bị đến với kì thi cuối học kỳ I. Mọi người lớp nó chăm chỉ nghe giảng hơn hần, họ dành ít thời gian để bà tám nên lỗi tai của nó được nghỉ bớt.

Tiết học lý, Ân loay hoay mãi với bài toán của

Vỹ ngồi cạnh thấy nó cứ cựa quậy làm mình không nhắm mắt được mới hỏi

- Có cần giúp không?

Ân nhìn Vỹ. "Có chết tôi mới nhờ cậu"

- Không, để tôi tự làm.- Nó

Vỹ đưa mắt vào đồng giấy nháp trên bàn. Cướp nhanh cái đề trên tay nó.

Hần bắt đầu đặt bút giải cho nó

"Đã bảo là không cần rồi!"- ẽm đang suy nghĩ.

Ân chăm chú nghe hần chỉ bảo mà thấy bài toán dễ hơn hần. Quả là "học thầy không tày học bạn"

- Hiểu chưa cô nương? - Hần nhìn nó

Mặt Ân dờ ra, gật gật lia lia làm hần mắc cười

- Cậu cười gì? - Nó nhìn hần

- Không. Làm tiếp đi. Nhìn gì? - Hần quật lại làm nó cứng họng

Mấy bạn thành thoi trong lớp hóng chuyện hai đứa nó. Hai tai họ vênh lên như tai cún

- Nỵ chỉ nhau cơ đấy. Hâm mộ quá mày.- Hùng

- Ủ, ước gì tao cũng có 1 người như con A, tao sẽ chớp cơ hội lúc nó nghe giảng rồi hôn trộm 1 phút. Ôi sướng đã man mày ơi.- Trung

Vì là lời nói to để hai đứa nghe thấy nên Ân không thể quan tâm được. Mặt nó đỏ lên như gấc

"Chắc đang xấu hổ đấy các bạn ạ"- t/g

Vỹ quay sang Trung, buông cho cậu 1 lời nói đá điều.

- Bạn làm điều đó mấy lần với Ái Nhi rồi???

Mặt Trung không cảm xúc, chữ "không bình luận" hiện rõ trên mặt cậu.

Ai mà chả biết trong trường này, Trung đang cố gắng tán Nhi cơ chứ?

- Haha, mấy lần rồi mà? Hùng nhân cơ hội chọc người anh em

- Nó nói 2 lần rồi đấy Vỹ.- Hùng cố bắt chuyện với Vỹ

Nhưng nam chính nhà chúng ta chả quan tâm. Cậu tiếp tục nhắm mắt và ngủ đi....

Up date: 12/09/2016. 7:02

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kí ức gọi về

Dốc hết tàn dư trong người, Ân thức trắng đêm để học bài. Nguyên vọng của cô lúc này là đạt được học lực HSG để anh nó vui lòng. Anh nó đã trông đợi vào đứa em gái này biết bao.

11h đêm, đèn phòng học của nó còn sáng:

- Ân ngủ đi, khuya rồi con.- Mẹ nó tỉnh giấc kêu

Ân đang nghe Xone, không nghe ngoài những gì nên phải hỏi lần mẹ nó lần 2:

- Mẹ kêu gì vậy ạ?

- Con bị điếc à? Mẹ nói mau ngủ đi.- Mẹ nó

- Dạ chờ xíu nữa thôi ạ. Con đang giải nốt bài hóa.

Tiếng bố nói đến tai nó.

- Con bé sắp thi, bà lo chi chứ? Học bài rồi thi tốt nhé Ân.

"Nếu như mẹ Ân nổi tiếng với hình ảnh một phụ nữ già dặn và chu toàn thì bố nó lại mang dáng vấp của một con người hiền hậu, hết mực vì gia đình. Bởi vậy, mặc dù chúng ta thấy mẹ nó hay đối xử bất công với nó nhưng Ân vẫn 1 mực yêu gia đình. Có lẽ rầy mới làm cô bé cứng cáp hơn."

.....

Ngày phát bài thi, Ân hồi hộp với những bài kiểm tra mình trước nó. Cô cố nhớ mình có làm sai chỗ nào không, có đánh lộn đáp án trắc nghiệm không? Hai hàm nó đung vào nhau kêu ken két, lồng ngực vang lên tiếng tim đập thành thịch.

Hắn vẫn tư thế bình thản như thế. Cậu hôm nay không thiếp mất đi mà liên tục sống ảo bằng mấy bức selfie cho fan của cậu. Vỹ thực hiện nhiều tư thế mà không ngồi yên 1 chỗ,

Nó thấy hắn vậy nên buông cho hắn 1 cái nhìn ác cảm

- Ngồi yên được không? Nay cậu chưa uống thuốc à? Nhoi lắm thế?

Hắn dừng tay, tắt điện thoại, quay sang đá điều nó:

- Muốn chụp chung à? Mặt đỏ thế kia?

Ôi, ôi, ôi, sao hắn chai mặt như thế chứ?

- Ai thêm, đồ hãm

"Nay cô cứng đấy."

Mở đầu ngày thứ 6 hôm nay, giáo viên chủ nhiệm lớp nó vào:

- Lớp trưởng phát bài xuống, các em xem kết quả, nếu ai chấm bị nhầm điểm thì đem lên.

Từng tờ giấy kiểm tra được phát xuống. Đến bàn nó, nó mau chóng che lại điểm thi và từ từ hé mở ra.

- Ôi! 8,5 môn Văn mẹ ơi! Trình độ chém văn của mình cũng có tác dụng ấy chứ?

Nó liếc qua bài hần, "tránh cái tay ra coi", không, tay hần cứ che mãi điểm thi.

Ân giựt phắc nó.

Cô bùm miệng ngạc nhiên

"Cậu ta chuyên toán mà, sao học giỏi văn dữ vậy? Tận 9 điểm luôn hả? Chắc cô tính nhầm rồi"- Nó nghĩ

Ân ra tay làm người tốt ra lại từng điểm và cộng cho hần. "Đúng thật rồi. Bài văn có nhiều hình ảnh hơn mình nữ chứ"

- Xem xong chưa?- Hần

- Ờ xong rồi. Cậu cũng học văn siêu ấy chứ? Lầy 9 của cô An thật sự rất khó đó.- Nó

- Ủ.- Hần

- Cậu có copy của tài liệu trên mạng không? Sao nghĩ được chi tiết này, này vậy?- Nó

- Tùy nghĩ.- Hần

"Omeon, chánh đề sợ"- Nó nghĩ ngay đến 4 từ này sau khi nghe phát chán 2 từ "Tùy nghĩ" của hần

- Ừm

Thế là cả bốn tiết 25 phút 36s còn lại nó chả đá động gì đến hần. Hần chụp hình trúng nó thì nó né bằng bộ mặt chán chường, tức giận còn bài nó phát ra có cao đi chăng nữa thì nó cũng chả vui nổi. Phải chăng đã có phản ứng hóa học giữa hai người?

Tatalala... thế là hết học kỳ I, kết quả được lên giấy với số điểm Ân mong muốn. Tất cả các môn chính đều trên 8, và điểm trung bình 8.2.

Cầm tờ bảng điểm hợp phụ huynh trên tay:"Ồi mẹ ơi, con được học sinh giỏi nè. Con làm được rồi nè ba. Thế là anh trai sẽ mua máy ảnh cho con như lời hứa. Yeh.". Ân vui mừng trong cảm xúc vỡ òa nhưng..

Mẹ Ân nhìn nó lại nghĩ khác:

- Con lại thua NGọc Anh, Ngọc Ánh à? 2 đứa đó phẩy cao hơn con đến tận 0.3. Ôi, sao con nhà người ta có phước thế không biết?

Bố nó chặn vào giải vây cho nó

- Cậu gì tên Vỹ điểm đứng đầu lớp luôn đó con gái. Trung bình môn tận 9.3.

"Bố có thật sự giúp con không vậy? Khoang đã, sao hần 9.3 tận luôn cơ á?"

- À, à, vậy à? Bạn ấy trường chuyên chuyên về mà. Hi hi. Thôi con điện anh hai.- Nhanh chóng Ân rời khỏi ánh mắt muốn nhai nó của mẹ nó

Sau mười mấy phút gọi nhớ lời hứa, anh nó hứa sẽ gọi máy ảnh về đúng hạn đúng như nó muốn. Cô thả mình trong chiếc giường 1m2 chứa đầy gấu bông của anh trai mấy năm trước học đại học mua.

Ân nhìn vào con gấu bông màu xanh da trời. NHững kí ức năm ấy lại hiện về

! ! Một buổi khuya của đêm ngày hè năm ấy. Anh nó từ thành phố trở về sau 1 năm học mệt mỏi. Dù có khó khăn thế nào, ăn thiếu thốn thế nào, anh nó vẫn đề dành tiền để mua gấu bông cho nó nếu nó đạt được học sinh giỏi năm ấy.

Vì rớt xuống ga lúc 2h sáng, bố nó phải đi đón để phòng hờ có chuyện xảy ra với anh Ân nếu đi xe ôm.

Theo ánh nhìn của bố nó, mọi người đều ra khỏi ga hết mà chả thấy anh nó đâu. Ông bắt đầu lo lắng cho đứa con trai mình:"Có khi nào thằng bé ngủ quên rồi ở trên ga luôn không".

Ông móc điện thoại điện cho anh nó. Anh nó tắt máy, tiếng tí tí được truyền đến tai bố Ân.

Ngay sau đó, 1 chàng trai cao 1m75 xuất hiện sau 1 con gấu bông to ụ. Nó che mắt mặt anh Ân nên bố Ân khoog nhận ra thì phải! _@

- Haha, những ngày ấy thật yên bình.- Cô bật cười khi nhớ những điều trên.

NHưng cười là thế thôi, học kỳ I kết thúc cũng là lúc Ân phải nói tạm biệt hai chị em nhà Ngọc. Họ nông nổi, hiếu thắng dễ làm nó buồn. Họ coi nó như người xa lạ mặc nó cố bắt chuyện. Nhưng sâu trong tâm hồn cả ba người đều cảm thấy có lỗi với đối phương nhất.

Bạn bè mà, dù giận dỗi thế nào thì sau 1 thời gian cũng phai thôi. Cái mà 3 người này mắc phải là quá nhút nhát sửa chữa lỗi lầm của mình để rồi họ không còn là bạn dặt tay nhau mỗi lúc khó khăn.

'Haiz, thật phức tạp làm sao'-t/g

Update: 19/09/2016 17:17

/09/2016

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ngổ ý

Buổi sơ kết lớp học kì I cuối cùng của chúng nó. Cả 3 con người khỏe mắt rung rung đầm lẹ. Họ cố níu kéo những giọt thủy tinh long lanh để không buông ra ngoài.

Cô chủ nhiệm:

- Không quá là lớp hạt gạo trên sân của trường ta. Các em học kì vừa rồi làm rất tốt. Thực sự cô định tổ chức 1 bữa tiệc nho nhỏ cho các học sinh trong lớp mình gắn kết hơn nữa. Nhưng...

- Nhưng gì vậy cô?- Cả lớp đồng thanh

- Nhưng Ngọc Anh và Ngọc Ánh sẽ sang Mỹ sau học kì này. Cô...- Cô dừng nói lại chỉ tay vào mấy bạn bàn cuối

- Im lặng. Muốn hạnh kiểm yếu à? Các cô cậu nhẹ giọng 1 xíu là lên đầu tôi ngồi. Có dỗi thì lên nói thay tôi. Không nói được tôi cho đứng suốt tiết.- Cô CN

Và sau đó thì lớp im lặng hẳn.

- Vậy nên, Ngọc Anh, Ngọc Ánh sẽ tổ chức 1 buổi tiệc chia tay với các em. Cô sẽ góp tiền vào để chúng ta ăn chơi.

Ngay sau đó dưới lớp:

- Vậy là lớp mình bị mất 2 thành viên. Còn 40 hả cô?- Trung

Cô gật đầu thêm vào

- Nhưng lớp sẽ đón nhận nam từ THPT Trần Quốc Tuấn chuyển về. À, 1 bạn nữ từ Anh chuyển về nữa. Lớp mình năm nay được mùa nhé.- Cô mỉm cười thân thiện

- Liệu bạn nam mới có đẹp trai không? Học sinh Trần Quốc Tuấn nên chắc cũng học giỏi nhợ?- Mai

- Ừ, nếu cậu ấy đẹp trai thì ngôi vị nam thần của hần sẽ bị soán ngôi. Haha. Nghĩ đến cũng vui.- NGọc

- Nhưng con gì chuyển về từ Anh đó, chắc nó học giỏi tiếng Anh lắm. Tự dưng chuyển từ 1 nơi phồn hoa như thế về mình làm gì không biết?- Ngọc

- Ừm, chắc gia đình con đó bị gì rồi?- Mai

"Bà tám quá mấy chế ơi!"-t/g

- Cô, bạn nam đẹp trai không cô?- girl 1

- Bạn nữ đẹp gái không cô?-- Nam 1

Cô nhìn đồng hồ chao mà ngán ngẩm

- Cô chỉ nghe tin vậy thôi. Hai bạn ấy chưa đến trường nên cô không biết.

- Cô nói xạo. Còn cái học bạ nữa mà. Nhìn vào ảnh thẻ ấy cô.- Mai lên tiếng thay mấy bạn nữ khác

- Cái lớp này vẫn thế.- Ánh nhìn cảnh tượng trước mắt phán xét.

Ngọc Ánh nhìn sang em mình, mắt Anh long lanh thấy rõ." Đúng là mê trai mà"

Cô CN đập bàn mạnh 1 cái "rầm". Mấy bạn yếu quán vía nhanh chóng bịt tai lại

- Tôi xạo với các cô cậu làm gì. Muốn biết đẹp hay xấu thì lên thầy hiệu trưởng mà hỏi. Cuối học kỳ đừng để tôi sửa lại hạnh kiểm nha cô Mai kia.

Lập tức mặt Mai cắt ra không còn sí máu. Ôi! Xanh sao làm sao!

Nó ngồi dưới nghe 2 bạn chuyện về hứng thú hơn hẳn. Oa, có bạn gái chuyển từ Anh về luôn cơ. Mong sao bạn ấy đẹp đẹp dễ thương dễ xúc thăng bên cạnh cho rồi. Hihi. Ân tùm tùm cười

Vỹ thấy lạ nên vỗ nhẹ vào vai nó

- Cười gì vậy nỳ, nói cho mình biết với.

Nó nhìn hẳn, hôm nay hẳn ăn cái rì mà nói sến súa thế. Nổi da gà cả lên.

- Hờ. Không có gì.

- Vậy mà cười thế kia. Cô thích thằng nào rồi. Khai mau

Nó bất ngờ phần 2

- Ôi trời, tôi còn thời gian để kiếm trai mà thích à.

- Mà sao nay cậu lại chưa uống thuốc à?

Hắn lắc đầu làm đung đưa những sợi tóc, có 1 sự thôi miên không hề nhẹ

Tiếng nói cô cất lên làm phá vỡ dòng suy nghĩ của nó.

- Vậy theo bố mẹ Ngọc Ánh, Ngọc Anh thì mai các em sẽ đến nhà 2 bạn ấy. Các em nhớ đi đồng đủ. Vì ngày mốt họ đi rồi nhé. Ai thích họ thì cũng tranh thủ tỏ tình đi. Ai có nợ nần gì thì trả hai bạn.

Cả lớp bật cười làm 2 cô gái ấy cũng cười theo.

Ánh quay xuống nhìn nó bất gặp ánh mắt của nó. 4 con mắt nhìn nhau chằm chằm trong 1 phút rồi Ánh cũng quay lên.

Trong lúc đó, tìm nó như ngừng đập. Cảm giác như 1 kẻ trộm bị chủ nhà bắt gặp

1 phút sau, Ánh quay xuống. Và ôm với nó.

Lập tức, nó dụi mắt, nhìn xem cô bạn mình đang cười với ai. ÔI! Là với mình hả trời.

.....

Ngày hôm sau:

Ân chân chừ trong quyết định có nên đến nhà Ngọc Ánh không. Cô thay đồ sẵn sàng và cứ đi đi lại lại trong nhà làm mẹ nó nhìn phát cáu

- Dừng. Nhức cả đầu. Con định đi đâu mà cứ lút rồi dừng vậy? - Mẹ nó

Nó dừng chân lại, cười xuề xòa với mẹ nó

- Ahiha, con đi với lớp ạ.- Nó

Mẹ Ân xua tay với tính chất đuổi thẳng cổ

- Vậy đi đi, ở nhà làm gì. Chơi ít bữa rồi vô học kì mới.

Nó dạ rõ to nhưng chân vẫn bám chặt dưới sàn nhà

"Có nên đi không ta? Chắc hai người đó không thích sự hiện diện của mình đâu. Thôi ở nhà vậy."

- Con không đi đâu. Con ở nhà phụ với mẹ. Đi tốn tiền lắm ă.-Nó nhanh chóng vào trong thay đồ ra ghế ngồi coi Doreamon

"Đúng là không lớn nổi."-Mẹ nó nghĩ

Sau 10 phút, Doreamon đã nhường chỗ cho phim cổ trang Trung Quốc. Thế là hết hoạt hình để xem.

Tiếng mẹ nó bên tai

- Ân, có bạn kiếm con này.- Mẹ nó

Nó chạy ra bên ngoài cửa thấy ngay sao quả tạ của mình.

Nó cười cười như con bệnh, xỏ dép vào đứng gần hần

Cô thỏ thẻ nói

- Đến đây chi vậy? Mau về đi. Á lộn, mau đi đến nhà Ánh, Anh đi.

Hần nhìn bộ dạng của nó cười nãy giờ, vội đáp

- 2 người đó nhờ tôi chở cậu đến.

- Thật hả?- 1 câu nói đầy bất ngờ

- Ủ. Mau thay đồ nhanh lên. Bộ dạng cô lúc nào cũng chỉ có bấy nhiêu thôi hả?- Hạn

"Hần là cái quái gì với mình mà hỏi dơ duyên."

- Kệ. Chờ xí nhè. À mà vô trong nhà chờ đi.- Nó kéo hần đặt ngồi vào chiếc ghế sập gãy của nhà mình(cố tình đẩy nhè)

Hần không để ý nên thấy nó tốt quá dễ dàng ngồi xuống

Ôi chội ôi! Mông hần ở dưới nền nhà rồi.

Nó cười ha há trước ánh mắt viên đạn của hần

Mẹ nó la

- Con tiếp bạn vậy đó à? Coi chừng mẹ cầm đi chơi luôn đấy. Con gái con nứa gì mà như mấy thằng con trai. (Mẹ Ân nhìn hần). Cháu có sao không?

Hần ráng nặn ra chữ

- Dạ không... sao... đâu cô

- Ủ. Mà cháu tên gì đấy? Cô nhìn cháu quen quá- Vừa nói chuyện với hần, mẹ nó vừa lau dọn bàn để bán

- Dạ Đặng Tuấn Nhật Vỹ ạ.

Lập tức mẹ nó vút hần chiếc khăn xuống bàn, chạy lại cầm vai hần

- Cháu là thằng bé mới chuyển trường đến lớp con Ân hả? Ba mẹ cháu thật có phước khi có con học giỏi như thế này. Chả bù con Ân nhà cô.

Vỹ khiêm tốn đáp

- Dạ có gì đâu cô. Cháu còn nhiều thiếu sót lắm

Mẹ Ân một mực bảo vệ ý kiến của mình

- Không. Cháu như thế là quá hoàn hảo rồi. Ôi, giờ mới để ý, cháu lại đẹp trai quá. Nhưng cô nhờ cháu 1 việc được không? (Mới khen mà cô)

Hần nhìn mẹ nó, ý thức được mùi nguy hiểm nhưng phải đành đồng ý

- Dạ

- Uhm, cháu kèm con Ân nhà cô với nhé.- Các chữ được mẹ nó nói ra thật dễ dàng hơn bao giờ hết

Khi câu nói từ mẹ nó buông ra, mắt nó nhìn hai người với hình tượng con ốc bươu

- Mẹ tôi nói giòn đấy. Không cần đâu. Thôi đi.- Nó đẩy hấn đi nhưng mẹ nó lại chen vào

- Mẹ không nói giòn.

Hấn không biết nghĩ gì trả lời:

- Dạ dạ, cháu sẽ giúp ạ

Update: 26/09/2016 12:46

Chương mới được cập nhật vào 03/10/2016

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Du ngoạn

Nghe được câu trả lời của hấn mà nó hết cả hồn "Gi, gì gì vậy? Thế là tháng ngày sau này mình phải gặp thằng cha mất dịch đây hả?"

- Á, đau.- Hấn kêu rít lên

Nó bóp vai áo hấn kéo sạch ra ngoài xe

Hấn lại nhìn con nhỏ trước mắt bằng ánh mắt bất thường

- Đây, cô bị sao vậy?

- Tôi mới nên hỏi cậu đây. Nghĩ sao mà đồng ý lời mẹ tôi vậy. Mẹ tôi nói thật đấy.

- Uà lúc này cô nói mẹ cô nói giòn. Vậy nên tôi mới đồng ý. Được thế còn gì.

Ngay tại giây phút này thì nó cứng họng, nó đã nói mẹ nó nói giòn à? Ôi đau đầu quá. Đúng là gặp thằng cha này nên chả có hay ho gì mà

- Thôi, thôi, đúng là... Đi.- Nó

Hấn thầm cười trong bụng, haha, con nhỏ này ngốc thật

- Nhớ ngồi ngay ngắn nhé. Không rót xuống đường à.- Hấn

Nó ngồi sau giá cho hấn vài cái, đi xe đạp điện mà cứ như đi mô tô chả bằng

- Xong chưa, ôm chặt vào.

- Xong xong rồi.

Hấn quay đầu lại nhìn cánh tay nó

- Xong đâu mà xong. Tay tay...- Vỹ đang nhắc từng chữ cho nó vận dụng(mấy mem hiểu k nè)

Nó nhìn tay mình

"Ủa có gì đâu"

- Gì? Nói lẹ đi. Cứ thế này mai mới tới nơi được.- Nó bực lắm rồi nha.

"Nghĩ sao tôi quen được thằng bệnh hoạn như thế này cơ chứ."

- Đã bảo ôm chặt vào.- Hấn

Ân giật nảy mình.

- Đây, để tôi tự đi bộ cho rồi. Bị điên à. Về nhà uống thuốc đi.- Nó

Cuộc tranh cãi của 2 bé đến hồi kết thúc từ đây.

Mẹ Ân thấy Vỹ và nó cứ đứng suốt nên ra la

- Hai đứa bị ăn trúng cái gì mà đứng đây hoài vậy. Để cho mẹ bán nha Ân.

"Omeon, hóa ra Ân giống mẹ thật"- Vỹ

- Dạ 2 chúng cháu đi đây ạ.- Cả 2 cô cậu đồng thanh

Xe chạy trên đường, nó chỉ tay vào nhà Ngọc Anh.

- Đó đó, nhà Anh đây. Dừng lại đi.- Nó hớn hờ hơn hẳn

Nhưng tâm trí em bị sụp đổ ngay từ bây giờ

Xe vẫn không dừng, Vỹ vẫn tiếp tục đi tiếp

- Đây...- Câu chữ nó chưa hoàn thành thì Nhật Vỹ chen vào

- Cô nghĩ họ sẽ cư xử vậy à? Cô đúng là ngốc thật.- Hấn nhẹ nhàng nói

Cái giọng trầm trầm ấm ấm của hấn cất lên làm nó suýt ngủ quên. Vội giật mình

- Gì, vậy cậu nói xạo hả? Vậy chúng ta đi đâu đây. Đừng bắt tôi đi bán nhé! Tôi vô dụng lắm. Tôi chỉ biết quét nhà, rửa bát, ngủ, học và chơi ngoài ra chả biết làm gì cả. Tôi cũng không có nội tạng để cậu móc bán đâu. Chúng yếu yếu như tôi hết nên thay vào người khác sẽ bị kích ứng đấy.- Ân tuôn 1 tràng ra làm hấn ngán ngẩm

- Bán gì trời. Cô nghĩ tôi thiếu tiền đến thế?- 1 tay chỉnh tay áo, 1 tay đi cầm lái xe

- Ai biết được. Biết đâu nhà cậu giàu thế nên làm mấy công việc này thì sao. Hhiih.- Nó tặc lưỡi cười

Nếu không phải hấn hiểu con nhỏ đằng sau đôi chút thì có lẽ hấn sẽ cho miệng nó khỏi ăn cơm rồi. Kiểu nói của nó dễ làm đối phương mất lòng. Chả trách nó có ít bạn đến thế.

- Ê, giờ chúng ta đi đâu đây?- Nó nhóm người để lộ cái đầu bên hông áo hấn

Nhật Vỹ dùng tay đẩy cái đầu ra đằng sau

- Nguy hiểm. Cô muốn đi đâu?- Hấn

Nó bắt đầu nghĩ ra những nơi nó ao ước để đi trong thành phố mà mình chưa đi được và lại cười

- Đi công viên trò chơi đi.- Nó

Hấn lắc đầu

- Sao vậy. Vui mà.- Nó

- Cô đang mặc váy đấy.- Hấn

À ha, nó đang mang 1 chiếc váy chữ V ngắn bằng đầu gối mà. Nó lại có màu trắng nữa

"Cậu ta mang áo thun giống Lee Jong Suk kìa."

- Vậy chúng ta lên tòa nhà S&S đi. Tui nghe đâu ở đó có view đẹp. (ngập ngừng). Xin lỗi nhé, tui chỉ biết những cái này qua báo thôi. Tui chỉ ở nhà nên không biết nhiều.- Nó sửa lại chiếc váy cho phù hợp với tư thế ngồi

Vỹ nghe nói vậy thật... cạn lời. Lớn thế này mà toàn ở nhà.

- Vậy đến nhà tôi đi.- Hấn

- Để làm gì?- Nó ngây thơ hỏi

- Có chỗ cho cô chơi.

Vỹ dừng xe lại bên đường, móc điện thoại nhắn tin cho ai đó và đi tiếp

Thấy nó im lặng, cậu hỏi

- Sao lúc cô cũng ngốc hết vậy?- Hấn

- Ủm, chắc tại học giót nên vậy.- Nó

- Tr, tôi không hỏi chuyện học hành. Cô nên sửa tính lại đi. Người ta lừa cô đó.- Hấn

"Y như ông già 60"

- Haha, tôi tính vậy từ giờ rồi. Với lại ai lừa tôi cho được. Tôi không có tất. Họ lừa tôi vào mục đích gì?- Nó

Hấn hán lời phần 2

Câu nói chứng tỏ độ ngốc của nó ở mức max.

.....

Ngang qua 1 con hẻm, Ân nhận ra 1 người đàn ông trung niên đang hoay hoay làm gì đó. Ông ấy nửa giống người Việt, nửa giống người châu Âu.

Linh cảm cô mách bảo cô cần giúp người đó nên nó bảo Vỹ dừng xe lại

Ân chạy lại người đàn ông

Cô vỗ nhẹ vào bờ vai vững chắc của người đó.

- Chú có cần giúp gì không ạ.

Người đàn ông nhìn đó vài giây mới trả lời

- Chú... để quên balo ở đâu rồi. Ví tiền và giấy tờ tùy thân của chú đều ở trong đó.- Tiếng người đàn ông cất lên mang đậm bản chất của 1 người nước ngoài mới học tiếng Việt.

Ân vẫy tay với Vỹ. Hấn dừng xe lên vỉa hè và nhìn nhìn nó với ánh mắt:"Chuyện gì vậy?"

- À, chú này bị mất balo, cậu giúp chú với.- Nó

Vỹ kẻ sát miệng vào tai nó thì thảo:"Cô rảnh quá"

Nó chớp chớp ánh mắt, buông lời mật ngọt

- Vỹ đẹp trai giúp đi nà. Cậu theo tôi biết rất tốt bụng mà.

Hấn nhìn người đàn ông đối diện, nhìn nó."Trông ông ta không có vẻ của 1 người lừa bịp"

- Ok.

Nó thở phào nhẹ nhõm. Có hấn giúp thì chú ấy có thể tìm thấy nhanh thôi

Thực hiện những thủ tục cần có với cảnh sát. Vỹ đưa chú ấy đến 1 khách sạn do ba cậu quản lý.

Hấn là 1 phòng vip hấn hỏi.

Người đàn ông đầy mừng rỡ khi gặp được 2 cô cậu tốt bụng thế này.

- Cảm ơn 2 đứa nhiều... nha.- Chú

- Dạ không có gì đâu ạ. Chú nghỉ ngơi đi. Bạn cháu giúp thì sẽ sớm tìm ra nhanh thôi ạ. À mà chú tên gì ấy nhỉ? Cháu là Hạ Dĩ Ân nhé!- Nó nòng nẫu với chú ấy như người thân của mình

- Chú là David Josen. Chú là người Anh gốc Việt.- Chú

Nhật Vỹ không quan tâm lời nói chú ấy cho lắm vì cậu đã nghe qua lúc này rồi

- Còn cháu.- Chú ấy nhìn Vỹ

Ân thấy cậu không trả lời nên đoán chắc hẳn lại nghĩ chuyện khác rồi

- Cậu ấy, cậu ấy là Đặng Nhật Tuấn Vỹ ạ.

Vỹ quay sang Ân

- Đi được chưa?

Như câu nói đầy nhắc nhở

- Hai cháu bận à. Vậy đi đi. Cảm ơn hai đứa nhiều nha.- Chú

Nó quay sang căn môi nhìn hẳn khóe nghỉ ngút trên đầu.

.....

Rời khỏi khách sạn, hẳn lại tiếp tục đèo nó về nhà của mình

Sau khi xuống xe đạp điện, nó được nhắc bồng bỏ vào xe ô tô.

- Uà về nhà cậu chơi mà. Lên đây làm gì?

- Im- 1 từ ngắn gọn xúc tích

Ân cầm nín luôn từ giây phút đó

Chiếc xế xịn chạy bon bon trên đường trước bao ánh mắt hâm mộ của người khác. Họ đều có hứng thú với vẻ đẹp bề ngoài của chàng trai ngồi ghế sau.

Những cánh tay đưa lên chỉ chỗ về họ làm Ân rụt người xuống dưới

Nó biết họ nhìn hẳn, nhìn thẳng bạn đẹp trai của mình.

Xe dừng lại ở 1 thảo nguyên ngoại thành. Ân mới nhìn thấy đã thích rồi

Cô nhảy xuống xe và bắt đầu quá trình làm văn

- Hiha, ở đây trong lành quá. Có nhiều hoa mặt trời kia. Ở đó có căn nhà đẹp thế. Nó giống trong truyện cổ tích thật. O. này chờ chờ tôi đi cùng với.- Ân leo đèo chạy theo bước chân của hẳn

Vỹ dừng lại ở 1 view đẹp và giương máy ảnh chụp vài tấm. Nó không quan tâm thú vui của hẳn nên chạy nhảy vui đùa với những sinh vật nơi đây.

Khi hẳn thay đổi góc ảnh bắt gặp nó đang ngửi mùi hoa hướng dương nên sẵn tiện chụp cho nó vài tấm. Rất so deep nên bức ảnh rất có chiều sâu và toát lên hình ảnh 1 cô gái nhỏ như nàng tiên với mái tóc thả đung đưa theo gió và chiếc đầm gam trắng nhẹ nhàng.

Choi 1 lúc đã mệt, nó chạy lại Vỹ.

- Này, này, sao cậu biết chỗ này hay vậy? Ở đây tuyệt quá. Uowsc gì mình được sống ở đây nhỡ. Hehe- 2 tay ôm đầu, nết nhắm lại và em lại bắt đầu phát tác bệnh công chúa

Hắn nhìn nó chỉ biết lắc đầu,

Truyện được update 03/10/2016 5:34

/10/2016

Cảm ơn tất cả đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trên thảo nguyên xanh

Những tia nắng của ngày chiều làm tôi xao xuyến. Những nụ cười ngốc nghếch của cậu làm tim tôi trật nhịp. Và có lẽ tim tôi đã dành cho cậu 1 phần trong đó."

Hình ảnh 2 cô cậu học sinh cấp 3 đùa giỡn trong thảo nguyên làm người xem cảm thấy hồn nhiên làm sao.

Ân và Vỹ nằm dài dưới đất và nhìn lên bầu trời.

Nó đưa tay về mặt cười trên không trung và tự mỉm cười với bản thân. Trong khi đó, hắn đang chăm chú nhìn ở 1 góc nào đó trên bầu trời.

- Ân.

Nó quay sang hắn

- Đồ, nay gọi tên của tôi nữa cơ đấy. Hiha- Nó tinh nghịch đùa giỡn

"Có bấy nhiêu mà còn suy diễn lắm việc, hừ"- Vỹ

Hắn đẩy trán nó

- Nhìn lên trời đi.

Nó tặc lưỡi

- Nhìn này giờ rồi cha

- Cô tìm được cho tôi đám mây có hình con hạc tôi sẽ đãi cô ăn 1 bữa.-Hắn

Ân ngồi dậy nhanh chóng

- Thật hả?

Hắn gật đầu

- Ok. Hiha KFC, mỳ Ý, kem. Chờ chị với.- Lời nói cất lên với sự quyết tâm cao độ.

Nó nhìn ngang nhìn dọc để kiểm tra ra bằng được con hạc "dễ thương" ấy.

Ân nhìn mãi 15' chả thấy đâu nên mặt bí xị. Nhìn hắn quát

- Nay cậu lừa tôi hả? Mây có thể bị gió thổi làm mất đi hình dạng ban đầu. Vậy làm sao mà tìm hạc của cậu được.

Nhặt Vỹ chỉ tay lên trời

Oh, con hạc thật nè.

Nó cảm thán

- Đẹp quá. Á. Cậu có biết ghép 1000 con hạc có thể cứu sống 1 ai đó không?- Tự nhiên nó sực nhớ đến câu chuyện này. Hình như nó đọc cách đây 8,9 năm rồi đấy

- Chỉ có ai ngốc như cô mới tin được thôi.-Hắn

Mất cả hứng à.

Ân phúi cát trên váy và ra hiệu trở về nhà với Vỹ

"Có lẽ họ đã xong tiệc rồi. Haiz" Nó nghĩ vắn vơ chuyện về chị em nhà Ngọc

Hắn châu mày.

- Tôi sẽ mời cô ăn mặc dù cô không tìm được

Miệng Ân cười toe toét. Hí hí, có đồ ăn. Yeh

Xe dừng lại ở 1 nhà hàng sang trọng. Nó mới nhìn vào đã choáng rồi. Ăn ở đây chắc đắt lắm nhợ?

Ân kẻ chiếc miệng nhỏ xinh của mình vào tai Nhật Vỹ thì thầm

- Đi chỗ khác đi. Chỗ này mắc lắm

Hắn nhìn nó

- Tôi bao mà cô lo gì.

"À ha. Mình là người được cho ăn mà. Ahiha giống chủ cho heo ăn thật. Chắc chắc."

Thế rồi hai anh chị đi song song nhau vào 1 bàn ăn ở gần cửa sổ.

Vừa có thể nhìn thành phố chuyển về tối vừa có thể "ngắm trai, gái".

Chị phục vụ như người mẫu bước ra đưa menu lên bàn

- Hôm nay đại thiếu gia đi với bạn gái nữa à? Ghê nha.- Chị PV

Vỹ chỉ cười cho qua chuyện rồi giương mắt nhìn nó chọn đồ ăn.

Cô bé lần lượt đưa tay chỉ vào mấy món có ít tiền nhất.

- Cậu kêu gì vậy?- Nó

- Như cũ.

Chị phục vụ tinh ý gục đầu

Khi chị PV sắp quay gót đi hắn kêu lại

- Cho thêm 1 phần pizza thịt xông khói và 1 phần sushi.

Nó trợn tráo nhìn hắn

"Hắn ta ăn cũng không ít đó chứ"

Chiếc xe đẩy thức ăn đưa tới và anh PV cẩn thận xếp các món ăn trên bàn.

Nó vui mừng hớn hở. "Đồ ăn là cả thiên đường của nó mà"

Ân dùng xia dưa giòn với mồm nướ Ý như trẻ con. Cô cuộn tròn chúng lại và bỏ vào miệng chép chép.

Vỹ thấy vậy nên cười nhưng không để nó thấy. Cậu đẩy pizza và sushi về bên nó.

- Ăn đi.

- Của cậu mà.-Nó

Hắn im lặng dùng dao cắt miếng thịt bò.

Nó phải là... ba chấm

Cô ngêu ngao đánh chén hết phần của mình mới hó hé sang Pizza.

- Woa, ngon thật. Ước gì anh tôi cũng được ăn giống tôi bây giờ.- Nó

- Ăn đi. Nói lắm lời.- Hắn

Nó im cho xong, cái người gì đâu mà khó tính đến thế này.

Mà khoảng, những lúc bình thường nó cảm như hén. Sao những lúc gặp hén là nó tuôn như nước vậy trời?(mem nào hiểu hông vọi)

Trong khi đó ở nhà Ân.

- Chúng tôi đã bảo bánh gạo của chúng tôi được thực hiện 100% ở nhà mình. Không có lấy lại của người khác.- Mẹ nó nghe điện thoại.

Bên kia đầu dây là 1 chuyên gia giám định thực phẩm

- Gì? Em tôi nói là chúng tôi lấy của nó à? Xin anh hãy thông cảm. Chúng tôi làm nghề này từ khi con bé chúng tôi đẻ ra cho đến bây giờ. Còn em tôi mới ra mà anh nói gì vậy.- Mẹ nó

- Vâng. Để tôi xác nhận lại. Cảm ơn anh. Tạm biệt.

Ba nó ngồi uống trà cũng không yên chạy lại hỏi mẹ nó

- Họ nó gì vậy?

- Họ kêu nhà chúng ta sử dụng bánh gạo đã hết hạn của con Duyên(em ruột mẹ Ân). Họ kêu người dùng đang khiếu nại gì gì đó.

Ba nó giật mình.

- Bà thấy chưa? Tôi đã bảo rồi. Họ có coi chúng ta là gì đâu. Con Duyên có địa thế hơn chúng ta nên buông lời sàm bậy để hót hết khách chúng ta đó. Từ nay về sau tốt nhất đừng dây dưa với con Duyên nữa.

Và ở nhà cô Duyên, chồng cô hén hờ với mức thu nhập ngày càng tăng của mình. Hai người này không có dấu hiệu dừng lại lời nói sàm bậy

Tít tít tít...

- Sao vậy chị hai?- Cô Duyên

- Cô nói chúng tôi lấy lại bánh gạo hư của cô bán cho khác à?- Mẹ Ân

Bên đầu dây kia. Cô Duyên đang tìm cách nói dối

- Không có đâu. Hai ta là chị em mà.- Cô Duyên

Mẹ Ân muốn phun cả máu

- Thôi thôi. Cô không thừa nhận cũng chả sao.- Mẹ Ân cúp máy cái rụp để lại bên nhà cô Duyên vô số niềm vui.

5h tối, Vỹ chở Ân về tới nhà.

Cô chạy nhanh vào nhà thì bắt gặp ngay ánh mắt tiều tụy của mẹ nó.

Cô chạy lại hỏi thăm thì biết được sự tình.

" Hóa ra, vì tiền mà mọi người có thể đổi trắng thành đen ngay cả với người thân"- Nó nghĩ

Tối đến cả 6 con người cứ lẩn qua lẩn lại thao thức chuyện riêng của mình.

Quá bức mình, mẹ Ân rơi khỏi giường bật điện lên

- Ngủ đi, dù gì thì chuyện cũng đã qua rồi. Nghĩ chi nhiều mệt đầu.- Ba Ân nói vọng ra

- Tôi tức lắm, mấy năm qua nhà mình đã giúp nhà con Duyên bao nhiêu mà nó lại đòi xử với chúng ta vậy. Tôi chắc là con hén khi chỉ tận tình công thức bánh gạo cay để rồi nó ăn cháo đá bác vậy.- Mẹ Ân rơi nước vì 1 chút tủi thân.

Mẹ nó thân làm chị mà bị đưa em mình xô mũi mà

Đêm đó, Ánh không tài nào ngủ được. Chắc cô không gặp được nó lần cuối rồi.

1h sáng ngày 20/12/2016

Ánh đeo kính vào mở laptop lên.

Cô đưa tay nhanh nhay vào gmail.

Người nhận Vịt Cổ Lùn

Ánh đánh một tin thật dài rồi xóa, cô thực hiện việc đó đến chục lần và cuối cùng lại kết thúc bằng việc viết 1 lá thư dài bằng nửa trang word: "Chào Hạ Ân. Tôi cứ tưởng bà sẽ đến gặp tui, Anh lần cuối. Nhưng có lẽ bọn tui đã nhầm. Tui chờ bà, chờ mãi đấy. Đến như cả chân luôn đấy. Hihi. Ân à! Dù mọi chuyện thế nào, dù tui có xấu tính nhưng mong bà hãy tha lỗi cho tui và cả em tui. Mong bà mãi dễ thương như vậy. Đừng không ăn sớm mai rồi để bị đau nha. Bà đừng kén ăn nữa. Bà cao nhưng ốm nhom à. Đừng tự kỉ nữa. Tui không có bên cạnh nhớ phải bắt chuyện với người khác để có thêm bạn bè vào danh sách của mình nhá.....blabla..... 3 tiếng nữa máy bay cánh cất rồi. Tui muốn nhìn thấy bà nhưng có lẽ chỉ là ảo tưởng thôi. Tạm biệt bạn yêu quý. Khi nào tui dư tiền sẽ về Việt Nam. Lúc ấy chúng ta phải làm hòa và bạn phải giới thiệu boyfriend cho tui nha."

Thư được gửi vào 1h30 ngày 20/12/2016

Truyện update: 07/11/2016 20:25

Thứ 2 tuần sau mình phải thi nên giờ đành trước.

Cảm ơn độc giả nhiều nhiều lắm, yêu chương. Ahiha, quý hóa quá que.

Chương mới sẽ cập nhật vào 17/10/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Niềm vui bất tận

"Mọi thứ trên đời vốn là một định mệnh." Chuyến bay của Anh, Ánh cuối cùng cũng đã cất cánh. Họ đã thực sự rời khỏi vùng đất nơi nó đang sống 4h sáng hôm ấy, Hạ Ân không tài nào ngủ được. Cô tỉnh giấc vào sáng sớm mà không nhớ một tiếng chuông báo nào.

Cô đang lo gì chẳng?

Ân lén lút lấy điện thoại của cha mình và mở vào gmail.

Nó chỉ định vào đây để viết ba thứ linh tinh của cảm xúc mình lúc bấy giờ. Nào ngờ... Trong hộp thư đến có 1 gmail trông rất quen.

Đó là của Ngọc Ánh.

Cảm xúc dâng trào khi nó đọc đi đọc lại từng chữ trong bức thư.

""

Ân dùng tay lau nước mắt nước mũi. Trông khuôn mặt cô lúc này thật nhem nhuốc. Ai nhìn thấy tưởng nó thất tình là chắc rồi.

- Xin lỗi mà. Xin lỗi hai bà. Xin lỗi vì không đến gặp hai người...Huhuhu.- Tiếng khóc và tiếng lòng cô bé ngày càng to hơn làm mẹ nó hoảng hốt chạy ra.

Bà nhìn nó bằng ánh mắt đầy hỏi to ùng

- Sao vậy Ân. Mới sáng sớm mà khóc bù lu bù loa. Để mẹ khỏi bán à?

Nó ôm mẹ và khóc to hơn.

Đến phiên này bà nghĩ mình không nên hỏi Ân gì hơn.

Đợi một lát cô bé nín rồi xem tình hình thế nào..

10 phút sau, nó dụi dụi con mắt.

Ân nói

- Ánh và Anh bỏ con đi rồi. Không còn ai chơi với con nữa.

Mẹ nó quát thuong

- Lớn đầu như con nít. Hai đứa đó đi học chứ có phải đi chơi đâu mà con nói vậy. Tình bạn sẽ mãi tồn tại nếu cả 3 dành cho nhau 1 tình cảm thật sự. Khi nào mẹ giàu mẹ cho con qua bên chỗ 2 đứa đó luôn. Được chưa nào?

Nó tặc lưỡi cười.

Lời nói tuy giòn của mẹ nó nhưng nó vẫn cảm thấy hơi mắc cười, bình thường bà chả nói vậy đâu.

Ân đặt điện thoại bỏ nó xuống bàn khi chưa viết tin nhắn hồi đáp

Nó vào giường bật quạt và trùm chăn ngủ thiếp mất

Bên nhà hấn, hấn đang loay hoay với chiếc máy tính. Cậu đang thiết kế một căn nhà nhỏ tranh thủ thời gian chưa vào học kì mới.

Vươn vai nhìn đồng hồ

- Đã 12h rồi.

Hấn nhanh nhẹn thay vào một bộ đồ thun nhẹ bước xuống bàn ăn.

Hấn giặt cả mình.

Con nhỏ nào trong nhà hấn thế này.

Nhật Vỹ giương mắt nhìn bà làm

- Chào thiếu gia, đây là Trúc Anh. Cô ấy là con của em giám đốc. Tức là em cậu. Cô ấy mới trở về từ Mỹ. Từ nay, Trúc Anh sẽ ở lại nhà mình. Ông chủ dặn vậy ạ.- Bà làm

Hấn gục đầu 1 cách nhẹ nhàng, ngồi vào bàn ăn.

Lướt theo ánh mắt của hấn, con em họ của hấn cũng đẹp đấy. Da trắng, tóc vàng màu hạt dẻ, mũm mĩm, khuôn mặt trẻ búng ra sữa. Nhưng hấn đang quan tâm là nhỏ này bao nhiêu tuổi.

"Giống Lee Jong Suk quá. Oppa của mình, ôi!" Cô bé há hốc mồm nhìn hấn đang ăn bít tết với các cử chỉ điêu luyện

Trúc Anh bắt chuyện với Vỹ

- Chào anh, em là Trúc Anh, em 16 tuổi, em sẽ học cùng lớp với anh đấy. Hiha, anh... giống oppa Dzịt quá à.- Trúc Anh

Hấn ngừng cắt miếng thịt, con nhỏ này mà bằng tuổi mình à?

- Ủ, anh là Nhật Vỹ.- Hấn

"Tala, từ nay mình có anh trai đẹp trai rồi. Linda, Alex không thể chọc mình nữa rồi. Hiha"- Trúc Anh tỉnh nghịch nghĩ

Trúc Anh chạy lại ôm tay Vỹ, mắt chớp chớp

Hấn khựng lại, cảm giác con gái ôm không quen với hấn chút nào

- Bỏ tay ra.- Hấn buông cho cô em gái dễ thương ba từ lạnh lùng như bao lần đối xử với người khác

Anh nhìn bà làm, nhận ra ánh mắt nghiêm nghị của bà nên nó khỏi dính tới hấn nữa

- Cháu ăn trưa đi. Thứ 2 tuần sau cháu sẽ nhập học đấy.- Bà làm nhắc nhở Anh

Anh buồn bã lúi thủi ăn nốt thức ăn trong đĩa. Trúc Anh tưởng đâu hấn người Việt Nam phải dễ gần lắm chứ. Nào ngờ... Haiz

Ngày qua ngày, cuộc sống của nó vẫn vậy. Chỉ có điều, ngày thứ hai tới đây, nó sẽ không còn được thấy hình ảnh hai chị em sinh đôi bàn trên. Nó sẽ không còn được nghe lắng Ánh hát và sẽ không còn hình ảnh về họ ở lớp học nữa. Ôi, mới nghĩ mà nó buồn quá đi mất

Ngày thứ 2 của học kì II cũng đã đến, cả lớp 11B6, không cả trường nó đang nhốn nháo về 2 thành viên mới của lớp nó. Họ tò mò chuyện này 2 tuần rồi cơ mà

Những con mắt giương ra cổng trường để tìm kiếm hai nhân tố mới: 1 trai và 1 gái

Đúng 6h30, 1 chiếc xe BMW i8 dừng lại. Chục triệu con mắt đang nhìn theo cánh cửa xe.

- Tôi cá đó là xe của bạn nam trường Trần Quốc Tuấn.- Mai

- Tôi nghĩ đó là bạn nữ.- Ngọc

Vậy mọi mem thì sao nà?

Không sai, đúng như lời Mai nói. Đó chính là... 1 cậu con trai. Hehhe

Theo quan sát của tác giả thì học sinh mới này ngang với vẻ đẹp của Nhật Vỹ. Nếu như Vỹ được nhận xét giống nam thần Hàn Quốc thì bạn mới lại giống nam thần Thái Lan.

- Ôi, trai đẹp má ơi! Đẹp trai quá.- Girl1

- Tui muốn chuyển lớp ngay lập tức. Tôi muốn vào B6. Ôi.-girl 2

- Lại là 1 thằng công tử bột.- Boy 1

- Thằng này chắc lại nhiều tiền như thằng kia. Chỉ được về bề ngoài.- Boy 2

.....

.....

Cả sân trường 1 phen hoảng loạn trước vẻ đẹp của người đó.

Nó lúc này đang ở đâu ta? Trai đẹp đến mà nó đâu mất rồi?

Àgu, Ân đang cố đạp xe hết cỡ để đến lớp. Hôm nay, nó lại ngủ quên mất

Ngang qua nó, một chiếc xe mui trần quen quen. Cái người con trai bên trong cũng quen.

Nó đập tay vào đầu vài cái và nhận ra đó là hấn.

- Hấn đi với ai mà đẹp thế nhợ?- Nó

- Ôi chả quan tâm.- Ân vẫn hí hục đạp xe tiếp

"Đúng là nữ chính ăn cái quái gì mà.... ba chấm thế hả reader?"-t/g

.....

Đúng 6h45, xe nó tiếp đất sân trường. Ân cười tươi với bác bảo vệ và các thầy giám thị

- Chúc mọi người ngày mới tốt lành ạ.- Nó

Các thầy nhìn nó mặt đỏ như cà chua, gục đầu.

Ân nhanh chóng xếp xe đạp ngay ngắn vào hàng và lại chạy bán sống bán chết lên lớp.

Nó đi mới tới nửa cầu thang đã bị ngắt đường.

Nó chui mãi mới thoát khỏi đồng người dư hơi thừa sức đó.

- Haha, nay lại đi muộn nữa.- Nó cười vu vơ

Cả lớp lúc này nhìn nó như sinh vật lạ.

Nó không thấy hai bạn mới trên bục giảng mà vô như không có người à?

- Ân, sao lúc nào em cũng đi học muộn vậy hả?- Cô C'N

Nó đang loay hoay tìm cây bút trong cặp, nghe thấy tên mình nên nhìn lên bàn giáo viên

Cô nhìn sang Vỹ.

Hấn gục đầu 1 phút.

"Omeon, ngày đầu học kì mà. Ahuhu" Nó muốn khóc rùng rẫm rồi

- Dạ, em ngủ quên mất ạ.- Vừa nói nó vừa gãi gãi cái đầu làm bạn nam sinh mới mắc cười.

Cái bộ dạng nó lúc này phù hợp với một thằng con trai hơn.

- Thôi em ngồi xuống đi.- Cô CN

- Hai người kia là ai vậy?- Nó hỏi nhỏ hần

Hần đánh trả lời nó. Vỹ đang tập trung bấm máy tính để giải toán

Tiếng cô chủ nhiệm đến bên tai các học sinh

- Đây là hai bạn mới của lớp ta. Hai em chào hỏi gì đi.

Đầu tiên Trúc Anh bước lên.

Cô mỉm cười thân thiện với toàn bộ học sinh trong lớp

- Chào các bạn, mình là Đặng Như Trúc Anh. Mình mới chuyển về từ Anh. Mình là em gái...-

Đột nhiên dưới lớp có tiếng ho của hần

- Hihi, ý mình là hai chỗ kia của ai ạ?

Cô CN nhìn vào sơ đồ lớp.

- Không đâu, hai bạn ấy chuyển đi rồi. Em có thể ngồi chỗ đó.

- Không. Em muốn bạn nữ kia lên chỗ đó ngồi và em ngồi với bạn Vỹ ạ.- Trúc Anh mạnh dạn bày tỏ quan điểm

Cả lớp nhìn 2 các chỗ Trúc ANh chỉ và nhìn nhau cười.

- Haha, có trò vui đây.- Mai

- Nhưng sao mới vào lớp Trúc Anh biết tên Vỹ vậy?- Ngọc tò mò

Nghe Ngọc nói, Mai mới để ý. Chả lẽ Vỹ và Anh biết nhau.

- Khoảng, con đó nói nó tên gì?- Mai

- Đặng Như Trúc Anh.- Ngọc

- Vậy chắc 90% nó với thằng chảnh chó kia là người thân đấy. Chả trách nào.- Mai

Cô CN ra hiệu cho bạn nam mới giới thiệu tiếp

- Xin chào, tôi là Lê Duy Khang. Tôi chuyển về từ Trần Quốc Tuấn.

Sau một lúc đắn đo suy nghĩ, cô CN quyết định đưa ra 1 suy nghĩ táo bạo

- Hạ ÂN. Em lên bàn của Ngọc Anh, Ngọc Anh ngồi với Duy Khang. Nhật Vỹ ngồi với Trúc Anh.-

Lớp 11B6 lúc này được 1 phen nhốn nháo.

Mọi người đều hâm mộ nó vì có cơ hội ngồi với 2 nam thần đẹp trai như vậy. Họ đổ kị, ghen tị và không có sự thương cảm hay đứng về phía nó lúc này

Thoát khỏi oan gia đối với nó là niềm vui nhất. Vậy là nó xách balo chạy ù lên chỗ lúc trước mình ngồi mà không chút do dự. Nó còn lè lưỡi trêu hần nữa chứ.

Nhật Vỹ bực cả mình với con em họ từ đâu chui xuống thật chứ.

Duy Khang bỏ cặp vào hộp bàn nhận ra quyển sổ nhật kí trên tay nó. Cậu không ngờ thời này nó còn ghi nhật kí.

Nó có nhiều thứ thú vị ấy chứ?

"Mem nào quen quen không?"

Trúc Anh hớn hờ chạy lại bàn Võ với niềm vui bất tận. Cô không nghĩ gì khác ngoài việc được ngồi cùng anh trai mình.

Trong khi đó, cả lớp đang nghĩ một ý nghĩ khác

Chương update: 17/10/2016 18:00

Chương mới được cập nhật vào 24/10/2016

Mơin tất cả đã ủng hộ. kakak.

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ai mới là nam chính

- Nhìn gì? Bộ tôi giống con gờ lăm hả?- Nó buông cho Duy Khang 1 câu nói mất hòa khí, chắc là bị nhiễm từ thằng chúa lạnh lùng kia.Lê Khang hơi ngạc nhiên 1 chút, cậu không trả lời câu hỏi của nó nhưng sẵn lòng dành cho nó 1 nụ cười thân thiện.

Ruồi muỗi đều ngã quy bởi nụ cười ấy. Nhưng nó thì không. Vì sao? Vì nhàm rồi

Trong khi nó và Khang đang xảy ra 1 số vấn đề thì Nhật Võ cứ nhìn chăm chăm vào nó.

- Anh, anh phải nói chuyện với em chứ? Anh nhìn gì chỗ kia mà nhìn hoài vậy?- Trúc Anh nũng nịu hỏi

Võ không trả lời.

Trúc Anh sau khi quan sát tình hình nói tiếp

- Anh là gay hả?- Trúc Anh

"Chắc là thật rồi. Nhìn cái cậu bạn kia từ nãy mà." Nhỏ Anh lắc đầu khốn khổ sau suy nghĩ mới lạ của mình

Võ giật mình, con em mới lượn từ Mỹ của cậu đang nói cái vớ vẩn gì vậy?

- Boy 100%.- Võ đáp

- Vậy anh nhìn ai đó?- Trúc ANh

Hắn lại tiếp tục không trả lời

Hỏi hắn chục câu hỏi, hắn trả lời được 1 câu. Miệng nhỏ Trúc Anh sắp khô cả rồi. Nhỏ không ngờ anh con chú lại vậy.

"Anh trai, chắc mình không có điểm phúc. haiz..."- Trúc Anh suy nghĩ, miệng chấp chấp như bà cụ

Nhỏ nhìn ông anh dễ thương nhất hệ mặt trời của mình đang bán bơ cho nhỏ mà uất ức mắt ứa lệ, chuẩn bị khóc rồi đây.

- Này, anh ghét em hả? Nếu vậy cứ nói. Đừng có làm cái kiểu đó. Em sẽ về lại Anh nếu anh không thích sự hiện diện của em....- Trúc Anh thì thào nói

Hắn nhìn vào khuôn mặt con em gái. Đứng là lũ con gái đều như nhau. Khóc hoài

- Em muốn vô số đầu bài ngồi? vậy cứ nói tiếp đi. Ai mà rãnh đi ghét em chứ.- Hắn nói đầu được vài câu nghe có lý làm nhỏ bình tâm lại

Trúc Anh bảnh bèo mảy meo

- Cho em hỏi câu cuối thôi.

Võ nheo mảy, gục đầu

- Anh nhìn gì chỗ kia vậy?

Hắn bỗng nhiên cười 1 phát làm tim nhỏ đông cứng. Đôi môi ấy, nó giống Dzit thật.

- Nhìn người.

Omeon, nhỏ đông cứng cả lại. Tại sao hắn có thể chảnh cún như thế chứ?

Hừ.

Ở một góc nhỏ trong lớp, Mai và Ngọc đang toan tính 1 mưu đồ mới cho nó. Cả hai người cười như điên dại mỗi khi ghé vào tai nhau thì thầm

-Haha, chuyện này nó chỉ có chết. Ai biểu nó được ngồi với Khang của tao.- Mai tự đắc

Ngọc bĩu môi:

- Mà nghĩ gì vậy? Khang sẽ là của tao.

Cả hai bên cứ như chó với mèo đối đá nhau.

Tùng tùng..... tiếng trống báo hiệu buổi học kết thúc. Mọi người nhanh chóng thu dọn sách vở rồi rời khỏi lớp. Vẫn tính rùa bò, nó là người về chậm nhất lớp.

Nhưng đã có vấn, nó ngã quy xuống nền. Khắp cả người lên cơn co giật. Nếu có Ánh lúc này thì mọi chuyện đã khác. Ít ra cô còn biết cách sơ cứu cho nó lúc ấy giờ nhưng Ánh đã đi rồi mà.

Mất trọng ngược, sùi bọt mép, da dẻ xanh xao, môi cắn chặt, nó đang ở tình trạng nguy kịch. Nếu không được sơ cứu kịp thời thì nó sẽ out mất

Không biết là ảo giác hay không? Nhưng nó đã nhận ra được khuôn mặt của Vỹ rất căng thẳng lúc hiện tại

Tiếng xe cấp cứu kêu inh ỏi cả sân trường. Mọi người đang chú ý theo từng hành động của 1 chàng trai quần áo xộc xệch đang bế một nữ sinh vào xe.

- Kia là?- Khang hỏi

- Vỹ, Ân, hai người đó là học sinh B6 đó. 1 couple đó.- girl

- Cảm ơn.- Nhận ra Khang lễ phép hơn Vỹ 1 bậc hẳn

Mở 1 chiếc cúc áo, vứt phanh chiếc cặp vào xe. Khang chạy lại xe cấp cứu và ép sát Vỹ vào một bên.

- Lên đây làm gì?- Vỹ

Nhưng Lê Khang không trả lời. Cậu hỏi chị y tá

- Bác sĩ đâu?

- Vừa có vụ tông xe ở đường ray nên bác sĩ đã ở đó rồi. Có chị được rồi.- Chị y tá nhanh nhẹn đáp

Cậu lắc đầu, từ "có chị" đối với cậu nghe nhột thật. Nó đang tình trạng thế này mà không sơ cứu gì thì bó tay cho bệnh viện này rồi

- Chị biết sơ cứu cho người bị co giật không?- Khang

- Sơ sơ, chị là y tá tập sự.- Chị y tá ngại ngần trả lời

Khuôn mặt Khang nóng rồ lên

- Hai người cút xuống xe đi. Bạn ấy sẽ chết đó. Hai người ở đây chặn chỗ, thiếu oxy cho cậu ấy thờ thôi.- Khang

Ngay sau đó, Khang tiến hành sơ cứu cho nó hi nhận ra nhịp tim của nó đang giảm dần. Đầu tiên, cậu móc họng nó. Sau đó cậu hô hấp nhân tạo cho Hạ Ân và hồi sức tim.

Vỹ hơi khó chịu trước hành động của Khang. Cậu là cái thá gì mà biểu cậu xuống xe.

- Có nước không?- Khang hỏi

Chị y tá lấp bắp trả lời

- Có.

- Chị có thể lau những vết bẩn trên mặt cô ấy không. Chị biết làm chứ?- Khang

Được 10 phút, xe cấp cứu dừng lại tại bệnh viện.

Y tá và hai nam thần vừa chạy vừa lo cho nó. Khi đi được nửa đường thì Vỹ có điện thoại. Hắn đành phải đứng lại trả lời vì đây là 1 cuộc điện thoại từ ba hắn.

- Ba. Ba có việc gì không?

- Không, phiền phức, con không đồng ý.

- Trúc Anh ở bệnh viện Bạch Mai chi vậy cha?

- Kêu bà làm đến chăm sóc đi. Con mắc việc rồi.

- Vâng vâng...- Hắn ngậm ngùi nuốt nước bọt chạy lại Khang

- Chăm sóc giúp Ân. Tôi đi đây.- Vỹ rời chân đi nhưng Khang kêu lại

Cậu đảm cho hắn 1 phút

- Hai người là người yêu nhau. Vậy mà cậu bỏ cô ấy. Nực cười.

Hắn định biện minh rằng chuyện đó chỉ là giỡn thôi. Nhưng hắn bản tính không quan tâm người khác nghĩ gì nên im luôn.

Truyện update: 24/10/2016 20:30

Chương mới sẽ được đăng vào 31/10/2016

Truyện hôm nay ít vì mình đang viết dở án nhằm mất hết nên có hơi nhảm.

Mong mọi người thông cảm.

Cảm ơn vì đã chú ý đến truyện của mình

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19: Bệnh viện

Bước chân hắn vẫn tiếp tục trên nền gạch trắng, lạnh lẽo của bệnh viện. Ánh mắt hắn đắm chiều như muốn nuốt sống cả thế giới. Một tay bỏ áo vào túi quần, một tay lướt điện thoại. Hắn dừng đột ngột lại khi thấy tường trường có 1 tin về nó. Miệng nhếch lên, bộ mặt hắn lúc này thật điều giả.

Phòng 1611, cốc cốc...

- Vào đi.- Trúc Anh

Hắn từ từ bước vào với một tư thế bình thản như chưa có bất cứ điều chi. Thấy hắn, mắt Trúc Anh lấp lánh như sao, miệng cười như được mùa trong khi bản thân đang mặc bộ áo bệnh viện sọc trắng hồng.

- Nhìn không giống bệnh?- Đôi chân mày hắn nhướng lên thể hiện câu hỏi

- Có nhá. Hắt...xi...- Trúc Anh

- Ủ. Nghi đi.- Nhật Vỹ

Hắn bỏ Trúc Mai với bộ dạng mồm chữ Ô, miệng chữ O nhìn hắn. Hắn đang làm gì đó trong điện thoại. Không giống chơi game, vậy có gì mà say mê thế?

Nhật Vỹ nhìn Trúc Anh, cô bé dường như đang bị hắn bắt gặp ánh mắt nhìn trộm nên cô có chút lúng túng.

- Em có máy tính không?- Hắn hỏi

"Phù"

- Có đây ạ, mà anh làm gì thế?- Trúc Anh cố nhường mắt nhìn cái điện thoại hắn nhưng bất lực.

Nhật Vỹ cầm cúi nhìn máy tính, trả lời qua loa cho Anh

- Có việc.

Sau 10 phút, hắn tự thoải mái với điều mình vừa làm nên cười 1 cái. Ôi! Hoa lá bay tung tóe.

Nhìn lại con em gái lượm, cô gái ấy đã ngủ thiếp đi từ khi nào. Hắn từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng đắp chăn cho nhỏ Anh và ra khỏi phòng.

Vào lúc đó, ánh đèn phòng cấp cứu cũng đã tắt. Duy Khang chạy lại hỏi bác sĩ rồi rút

- Bạn ấy có sao không vậy, bác sĩ. Bạn ấy qua con nguy kịch rồi đúng chứ ạ?

Bác sĩ mở chiếc khẩu trang ra nhận ra Khang. Đó không phải là con của chủ tịch sao. Ông cúi người xuống chào Khang.

- Chào cậu. Bạn cậu đã qua con nguy kịch như với tình hình hiện giờ thì chưa biết khi nào tỉnh lại. Cô bé đã bị tê liệt thần kinh gần 1/4 cơ thể nên chưa biết chắc điều gì.

Cậu để tay thành nắm đấm, đập vào tường đầy tức giận. Cậu cứ tưởng bệnh viện của ba mình đã khắc phục những tổn động từ lâu rồi chứ

- Cảm ơn ông. Ông đã vất vả rồi.- Khang

Trong lúc Khang đang ngồi ở hàng ghế chờ trước phòng nó thì hắn trở lại. Hắn tiến lại gần Khang

Vẫn thái độ khinh thường tất cả, hắn không hỏi gì mà chỉ đứng đó nhìn vào tấm gương trong suốt, nơi có một hình ảnh con người có lẽ đã rất quan trọng với hắn

Khang ngẩng đầu lên thấy hắn. Cậu nhìn hắn với bộ mặt không mấy khả quan.

- Tôi đây làm gì?- Cậu

- Không cần quan tâm.- Hắn

- Nực cười.- Cậu

.....

Đã mấy giờ rồi mà nó chưa về, ba mẹ nó nóng cả ruột lên. Cô bối rối nhấn số điện thoại mẹ Ánh

- À vâng, xin lỗi chị. Tôi chưa quen được con bé đã không ở Việt Nam.

Mẹ Ân thở dài nhìn chồng.

- Thôi, để tôi lên trường con bé xem thử sao.- Bố nó thay đồ chỉnh tề chuẩn bị dắt chiếc xe máy đi thì có điện thoại

Mẹ nó nhanh chóng bắt máy

- Sao. Con bé Ân đang ở bệnh viện. Ôi, cái con nhỏ này đến bao giờ mới làm tôi hết lo đây.

- Ừ cảm ơn cháu nha. Mà cháu là Vỹ hả?

Đầu dây bên kia khựng lại "mẹ Ân cũng biết hắn"

- Dạ, không ạ, cháu là Duy Khang thừa cô.

Mẹ nó xua tay xin lỗi.

- Ủ, cô cứ tưởng. Cô đến liền đây.

Nói vội, mẹ Ân mau ra hiệu bố nó đóng cửa nhà lại và lấy thêm chút tiền trong tủ đến bệnh viện

Hai con người với mái tóc đã bạc đi một nửa đang chạy xồng xộc trong bệnh viện. Hai người dừng lại ở quầy tiếp khách

- Chị bác sĩ, cho tôi hỏi người tên Hạ Dĩ Ân đang ở phòng nào vậy ạ?- Bố nó

Sau khi soát 1 lượt bệnh nhân mới nhập viện, chị y tá cười hiền hậu chỉ đường phòng nó cho hai người

Đến phòng nó, bố mẹ nó đã nhận ra 2 cậu con trai có vẻ ngoài thật tuyệt mặc dù cả hai trong bộ dạng nhem nhuốc

Mẹ nó chạy lại Vỹ

- Con bé Ân sao rồi hả cháu? Nó sao rồi sao rồi hả cháu?- Mẹ Ân dồn dập hỏi

Nhật Vỹ lúng túng, chả nhẽ nói sự thật cho cô ấy?

- Dạ bạn ấy chưa tỉnh lại ạ.

Mẹ Ân khụy chận xuống nền nhà, nhanh chóng sau đó bố và Vỹ đỡ cô. Nước mắt đã bắt đầu rơi ở hai con người tuổi trung niên này. Bố Ân vỗ vai nhẹ nhàng vào cô.

Mẹ Ân cố hỏi

- Hai cháu ăn trưa chưa? Hai cháu về nhà đi, kéo ba mẹ lo. Con bé có cô với chú lo được rồi.

Vỹ và Khang ra ám hiệu nhau rời khỏi bệnh viện. Đứng cho đông chỉ tốn oxy của nhau mà thôi

Truyện update: 31/10/2016 19:45

Chương mới sẽ đăng vào 07/11/2016.

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bất ngờ với ai?

Rời khỏi bệnh viện, Duy Khang nhanh chóng bắt taxi về nhà. Nhật Vỹ vò đầu bức tóc làm mái tóc lãng tử của mình như 1 ổ quạ. Bước chân hẳn đang tiến về canteen thì đột nhiên đụng trúng 1 cô bé nhỏ mang đồ bệnh nhân của bệnh viện này.

-A... Đau...Uida...Aaaaaa.-Cô bé bung đầu miệng máu mếu kêu rít lên.

Vỹ nhìn thấy bộ dạng của cô bé thì mỉm cười, nụ cười thật nhẹ nhàng.

Hắn ngồi thấp xuống để bằng chiều cao cô bé và vuốt vuốt đầu cô bé. Hành động này đã được một cô y tá kịp thời chụp được và ngay tức khắc được up trên MXH.

- Ngoan nào. Bớt đầu chưa nào?

Cô bé lắc đầu..

- Anh mua kẹo cho em, em sẽ hết đầu chứ? Hắn gật đầu hỏi

1s sau, cô bé đã đồng ý và đưa ngón tay trở mình lên. Nhật Vỹ thấy lạ nên băng khuỷu không biết làm gì với hành động ấy.

- Là đóng đầu đó.- 1 cô gái bước lại gần hai người.

À... Hóa ra...

Nhanh chóng hắn đã đưa tay lên thực hiện lời hứa. Và cô bé rời đi theo sự dẫn dắt của cô gái.

Thình thoảng đang đi, cô bé vẫn quay đầu nhìn lại Nhật Vỹ và nói gì với cô gái kia.

Hắn nhìn bóng lưng nhỏ đã khuất hẳn mới đến quầy mua cháo và 1 số đồ ăn cho Trúc Anh. Khi đang tính tiền, Nhật Vỹ nhìn thấy 1 thanh kẹo socola được gói trong 1 bọc giấy có những chi tiết nhỏ là bông hoa mặt trời làm hắn bất giác mua bỏ vào túi quần.

Đến lúc trở lại, Trúc Anh đang xem phim Người nhện và cười như lũ trẻ.

- Ăn cháo đi.-Hắn đặt bát cháo trên bàn cùng snack.

Trúc Anh tắt máy tính và ngoan ngoãn thực hiện yêu cầu của anh trai. Gần hết bát cháo, Anh mới sực nhớ đến Nhật Vỹ.

- Anh ăn chưa?

Vỹ gật đầu(nhưng thực ra là bụng rỗng toét)

-Hihahahahaha... Anh cười to hơn.

Vỹ thấy vậy nên định buông từ mách cho cô

Anh chỉ tay vào tóc của Nhật Vỹ và lại cười.

Hắn móc điện thoại ra soi gương mới thấy:"Ồi, ai mà đẹp trai vậy?"

- Bình thường mà? -Hắn.

Trúc Anh ôm bụng cười tiếp, khi sắp bùng cả ruột cô mới nói.

- Tóc anh y như đồng rạ ấy.

Hắn lại móc điện thoại ra, nhìn vào....

- Ủm... Hhahaha. Mắc cười không?-Hắn

Trúc Anh dễ dàng gạt đầu

- Tôi nay tự xuống canteen mua thức ăn.- Hắn

Trúc Anh không sợ đâu, vẫn đáp lại

- Kêu bà làm đem tới.Hừ.

Hắn đi ra khỏi cửa phòng vẫn không quên nói lại

- Bà làm theo chú đi về thành phố rồi.

Đến lúc này, Trúc Anh thâm đảm cái thứ gọi là phũ phàng của hắn một cách tốt độ.

.....

Nghe tin nó bệnh tình như vậy, anh trai nó không khỏi lo âu. Anh ấy đã bắt chuyến bay mới nhất để về bên nó.

"Gia đình Ân gia cảnh bình thường nhưng anh nó sài tiền rất thoải mái."

Anh nó đã mua 1 con chim cánh cụt to bằng nửa người mình để đem về cho nó. Thấy 1 chàng trai tuấn tú vác theo đồ vật linh kỉnh mà mọi người trong sân bay cứ tưởng anh ấy sắp tỏ tình cô nào chứ.

Một du khách trầm trồ khen "A cute boy"

Vốn là một chủ thể rất thu hút đám đông nên Hạ Phong(tên thật; Hạ Di Phong) đã nở một nụ cười thân thiện với mọi người dù không biết họ là ai đi nữa. Ngay sau đó mọi người đáp lại thiện ý của anh ấy bằng những câu hỏi email, facebook để liên lạc lâu hơn.

Cửa đi vào máy bay, Hạ Phong mở kính mát kẹp vào giữa cổ áo và lắc mái tóc cho vào nếp làm cho dân tình xuýt xoa. Ôi! Ngầu quá đi mất

.....

18h, kéo vali chạy thẳng vào bệnh viện. Anh ấy đã nhanh chóng đến bên hai vị phụ huynh kính mến của bản thân. Thấy anh, cả hai như tiếp theo sức lực để đối diện với cục diện.

- Bố mẹ ăn chưa thế?- Hạ Phong

Nhìn sượng qua hai người, anh ấy nói tiếp

- Huê, nhìn hai người là biết chưa ăn gì rồi. Thôi ở đây con đi mua chút đồ ăn. Bố thích bún bò phải không? Hay là com gà?

- Sao cũng được con. - Bố Ân

- Vậy con mua hai thứ luôn ha? Để xí con Ân thức dậy còn ăn. Anh trai nó mua chắc nó ăn nhiều lắm đây. Haha- Tự nói tự cười chính là Hạ Phong dean

Nhận thấy bố mẹ không cười nổi trước câu nói của mình nên anh ấy đành lẳng lặng đi mua đồ ăn.

Khi anh ấy đi được 5 phút thì bác sĩ chạy đến phòng bệnh nó, thấy vậy bố mẹ Ân càng thấy lo lắng và hồi hộp hơn.

- Con tôi có vấn đề gì vậy bác sĩ?- Mẹ Ân hỏi khi bác sĩ đang đo huyết áp

- Huyết áp cô bé đang giảm. Nhưng anh chị yên tâm. Đây chỉ là một bệnh nhẹ. Chúng tôi sẽ truyền ít máu cho cô bé.- Doctor

- Máu của cô bé là AB. Cô đi lấy máu đi.- Bác sĩ nói chuyện với y tá bên cạnh

Bố nó nhìn mẹ nó, họ nhìn nhau đầy ẩn ý và có chung 1 câu hỏi

Cả hai cùng đồng thanh

- Bác sĩ nói con tôi nhóm máu AB?

Bác sĩ gục đầu.

Mẹ nó lại quy chân xuống nền.

- Tôi và chồng đều là máu nhóm O mà. Bác sĩ có nhầm gì không vậy?- Mẹ Ân

Bác sĩ đến phiên này thì căng não cực đại. Cô bé không phải con ruột của hai người. Vậy? Chuyện gì đã xảy ra với gia đình này?

- Hai anh chị bình tĩnh. Chúng tôi sẽ xét nghiệm ADN để xem thử. Hai người đi cùng tôi.

Chương update 07/11/2016 18:00

Chương mới được cập nhật vào 14/11/2016

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Về lại trường

Những giây phút sau đó là những cái thở dài, những cái gượng cười của mẹ nó dành cho bố nó.

Mẹ Ân đang đắp lại chăn cho nó thì anh nó đi vào

Hạ Phong nhận ra được sự u ám của căn phòng lúc này. Cậu lên tiếng:

- Bố mẹ ăn bún này. Con phải đi đến tận 1km vì canteen không có loại bố mẹ yêu thích đây.

- Bố mẹ ăn trước, con Ân dậy rồi ăn sau. ....

.....

.....

Mặc dù anh Ân đã làm hết cách nhưng vẫn không o bế gì với bố mẹ họ.

Cậu lớn tiếng hỏi:

- Tóm lại là có chuyện gì mà hai người chả đá động gì đến đồ ăn này. Phải ăn mới có sức chăm sóc cho em nó chứ. Với lại thiếu tiền thì con sẽ lo. Con sẽ trả viện phí cho em. Hai người khỏi lo chuyện tiền bạc

- Ân nhóm máu AB. Cả hai ta đều nhóm máu O.- Bố Ân thần nhiên cất giọng

Hạ Phong sùng sốt, cậu vịn tay vào ghế và ngồi xuống.

"Con em gái lúc nào cũng nhõng nhẽo đòi đủ thứ, vừa ngốc vừa dễ bị lừa ấy không phải là em gái ruột của cậu sao. Không thể nào tin được."

- Haha. Hai người nói gì vậy? Con không tin đâu. Nó giống con vậy mà.

Bố Ân cười khềnh.

- Một lát nữa có kết quả ADN. Thôi chờ đến khi đó vậy. Thôi bà nó ơi, ăn đồ ăn thẳng Phong mua này. Phải có phước lắm mới được thằng con trai đẹp trai thế này dâng đến miệng.-Bố Ân vừa nói vừa trút thức ăn vào bát. Chưa kịp đưa lên miệng... thì bác sĩ đến

Nhìn sắc mặt của chị y tá, cả ba người đủ hiểu kết quả như thế nào.

- Kết quả xét nghiệm, cô bé không phải con hai người. Có lẽ cô bé đã bị đánh tráo hoặc trong lúc mới sinh y tá đã để phiếu tên nhầm. Hai người hãy mạnh mẽ lên. Chúng tôi có thể giúp hai người tìm lại con. Chỉ cần nhớ lại thời gian sinh, nơi sinh và dấu hiệu đứa bé là đủ thông tin để tìm. Mấy đứa trẻ sinh từ năm 2000 nên khá dễ tìm. Thôi, chào hai người và cậu trai trẻ.- Bác sĩ

Cả ba người cúi khập người xuống để tỏ lòng biết ơn và tiễn bác sĩ.

Họ nhìn nhau... Phong định hỏi thì chị y tá cẩn thận đưa bao đựng giấy xét nghiệm cho Hạ Phong.

Anh ấy nhìn qua một lượt. Không có % giống nhau nào giữa bố mẹ và em gái anh ấy.

Anh nhìn người con gái trên chiếc giường bệnh. Một làn nước mắt lăn dài. Anh cảm thấy thật xót thương cho số phận em mình. Tuy cô bé không phải em ruột anh nhưng anh sẽ mãi mãi coi em là em mình mãi mãi như vậy. Dù có 5 năm nữa, 10 năm nữa, 40 năm nữa và dù anh ấy có gặp được Hạ Ân do bố mẹ anh sinh ra.

.....

Tối muộn, Duy Khánh trở lại phòng bệnh của nó. Cậu đã rất khó khăn mới xin được ra khỏi nhà vì mẹ cậu rất hung. Tối nay, cậu diện một bộ đồ khá nhẹ nhàng với quần jean và áo thun chui cổ caro.

Tới phòng bệnh, cậu gõ cửa:

- Vào đi.- Tiếng anh Phong vang ra.

Khánh hơi ngớ ngàng vì trong phòng có 1 người con trai không phải bố mẹ Ân.

Từ từ mở cửa, Khánh lễ phép chào hỏi Hạ Phong.

- Cảm ơn em đã giúp được con bé đến đây kịp. Không là có vấn đề xảy ra với con cổ lùn đó rồi.- Hạ Phong

Khánh vừa thổi 1 ngụm nước do anh nó mời vừa trả lời

- Dạ có gì đâu ạ. Bạn cùng bàn mà.-Cậu

Hạ Phong cười lớn. Anh ấy cố tỏ ra mình cứng rắn sau thông tin vừa rồi." Chuyện gia đình mà, ai có muốn người bên ngoài biết đâu"

- Con bé chịu ngồi với con trai luôn. Chắc cậu em đặc biệt lắm đây. Lúc cấp 2 vì ngồi cùng bàn với thằng nhỏ lưu manh nào đó mà nó lúc nhỏ cũng về nhà khóc i oi. Cậu đừng bắt nạt em nó đấy.

Khánh cười, nụ cười hồn nhiên.

- Không dám ạ.

Đang nói chuyện vui vẻ với Khánh thì Ân có dấu hiệu tỉnh. Giữa lúc ấy là lúc Vy có mặt ở đó. Vy là người tìm ra Ân khi Ân bị nhốt, Vy là người phát hiện

ra cô khi cô bị đau và Vỹ là người được thấy mắt nó mở ra đầu tiên.

- Anh, Ân tình.- Hân- lạnh lùng

Duy Khánh và anh nó chạy lại đứng vây quanh giường bệnh nó.

Hàng chục câu hỏi được buông ra liên tục khiến nó chỉ muốn khép mi lại cho xong

- Này em gái. Em có nhận ra anh không?-Hạ Phong

- Này bạn mới quen. Bạn ok chứ?-Duy Khánh

- Này nhỏ khùng, biết tôi là ai không.-Nhật Vỹ

Bác sĩ chạy vào, tháo ống thở cho nó. Ông nhận ra 1 giọt nước mắt trên khuôn mặt nó.

Ông cười thiện chí và bắt tay với nó

- Cô làm tốt lắm cô gái.- Bác sĩ

Nói xong, ông nói nhỏ với y tá và rời đi.

Chị y tá điều chỉnh lượng nước thuốc và máu để truyền cho nó.

- Này trả lời mau đi. Anh mua gấu trúc rồi đó. To hơn con kia luôn.- Hạ Phong

Ân cười lộ 2 chiếc răng thỏ.

- Ba người là ai vậy?- Ân

Ôi! Phim Hàn Quốc đoạn này nhiều rồi. Chẳng lẽ nó cũng vậy à?

- Không giỡn. Tôi đi vào lại là xong đó.- Anh Ân

Phong giả vờ đi thì 1 bàn tay nhỏ bé đã nắm lại

- Máy ảnh bị hư không chụp hình được. Gấu bông mới có thơm hơn hà anh? Trả bút chì cho tôi. Cậu lấy nhầm rồi đó, cậu bạn mới. À Nhật Vỹ, tôi đã thấy cậu lúc tôi dường như sắp mất đi ý thức đó. Cậu tựa như Dứt ấy. hihi.- Ân

Trời, vậy mà làm ba anh chàng đẹp trai hết hồn. Hạ Phong và Duy Khánh nhìn Nhật Vỹ.

"Chỉ có thằng nhỏ này mới được em gái khen" " Tôi cũng cứu bạn chứ bộ"

Gác lại chuyện cá nhân, Hạ Phong điện cho bố mẹ mình thông báo tin tức em gái. Bên đầu dây rất vui mừng và có nghe cả cái giọng nghẹn ngào trong nước mắt.

- Em gái biết không? Hai bạn này đã giúp đưa em đến bệnh viện đó. Không có họ chắc giờ em lên châu trời rồi. Mau khỏe để còn báo đáp.- Anh ấy tỏ rất chi nghiêm túc và ngầu dễ sợ.

Nhưng điều đó không qua được mắt nó đâu.

.....

Mọi thứ đều trở lại bình thường sau khi nó xuất viện. Thân phận về nó, bố mẹ nó quyết định không nói cho nó biết và sống coi như nó là con ruột như đã từng.

"Bí mật là 1 thứ rất đáng sợ. Sẽ có lúc chúng ta sẽ nói toạc ra 1 lần mà không bao giờ ngăn lại được."

Mới xuất viện về, Ân được bố đưa đi đưa về như công nương. Nó thích lắm. Vì đi xe đạp mỗi chân như gì.

Nó lên đến lớp được mọi người chào đón nồng hậu. Không phải là những cái nhìn xa cách hay là cái ôm thiếu chân thật. Tất cả đều xuất phát từ trái tim.

Ân lòi vở tập từ học bàn ra. Cô định mượn vở mọi người để chép bài thì cái giọng trầm trầm ầm ầm lại vang lên

- Tôi chép cho cô rồi. Chữ con gái gì mà xấu như ba chấm. Học tập đi.- Nhật Vỹ

Ân liếc Vỹ. Dám chê chữ nó xấu hả? Lúc nhỏ nó thi vở sạch chữ đẹp đấy. Tại vở nó xấu nên chữ nó xấu theo thôi. Hi

Duy Khánh ngồi bên cạnh tức tối phản pháo lại giúp nó

- Đừng tin lời cậu ấy nói. Chữ đẹp nhất trong quyển vở cậu đó là của tôi. Đừng tin. Xảo quyết lắm.

"Tình thân chiến hữu"

Trúc Anh ngồi ngó ba người này mà phát rầu. Lạnh lùng là gì mà gặp nó lại đi làm mấy việc như trai suy tình vậy kia.

- Anh sao lúc em ôm anh không chép bài hộ. Anh kì quá.- Trúc Anh nắm vài cọng tóc của Nhật Vỹ.

Hắn giựt phăng tay nhỏ Anh ra khỏi đầu mình, véo vào tay cô 1 cái rõ đau.

- Muốn chết à?- Lạnh lùng

.....

Tối đến, Trúc Anh đang tìm cây compa để vẽ hình mãi mà không thấy đâu. Cô loay hoay như giun đào đất. Tách, một ý nghĩ tuyệt vời xuyên qua đầu cô.

Anh chạy thật nhanh đến phòng Nhật Vỹ

Cốc cốc cốc...

- Ai?- Hắn

- Em đây.- Cô

- Vào đi.- Hắn đang ngồi nằm trên giường chơi máy tính. Vỹ đang mang 1 chiếc quần short và áo 3 lỗ.

Anh nhìn nhìn lác lác xung quanh. Cô lên tiếng

- Cho em mượn cái compa. Hi hi.

Vỹ nhìn đứa em gái họ này ngán ngẩm. Tay hắn chỉ vào cái học bàn.

Trúc Anh theo sự chỉ dẫn mở cái học bàn ra, mọi thứ trong đó đều được sắp xếp trong ngăn nắp hẳn.

A! Có socola này! Thom quá. Nhưng bị chảy nước mắt tiêu.

- Anh, socola không ăn mà để đó. Phí phạm. Hư hết rồi.- Cô cầm thanh kẹo trên tay dùng đưa

Giowf Nhật Vỹ mới nhớ, hắn định để thanh kẹo ấy khi nào nó tỉnh thì cho nó. Hư rồi à?

Chương update: 21/11/2016 12:25

Chương mới được cập nhật: 28/11/2016

Xin lỗi vì chậm trễ. Mình hơi mắc việc nên đăng chương không đúng hạn. Hi.

Cảm ơn vì đã đọc nhé nhe....!!!

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tôi đã thay đổi rồi

Càng ngày, những kí ức về Ngọc Ánh và Ngọc Anh cứ ùa về theo tâm trí của nó. Nó nhớ lắm, nhớ những kí ức đáng lẽ nó nên cất giữ một bên. Hôm nay, nó đang học bài. Theo thường lệ, Ân cầm tai nghe vào điện thoại để nghe chương trình Zone FM. Chắc nhiều người trẻ bây giờ nghĩ nó thật quê mùa khi giờ này đã có internet, tivi, laptop thì mở nhạc trên đó cho rồi đi nhưng... hãy một lần nghe đi, hãy một lần một mình trong đêm tối không có ai nói chuyện với mình thì bạn cần cái chương trình từng từng đến nhường nào.

21:30

"Chào mừng các bạn trở lại với cặp đôi già trẻ chúng tôi, tôi là Minh Xù Quốc Minh, mình là Thảo Lê, à còn có anh Vy lady nữa, anh ấy đang phát một giai điệu nhạc chả liên quan gì đến tông giọng chúng ta anh Xù nhợ? Đề nghị anh Vy không được ăn bánh tráng trộn mà tập trung. Tiếp theo mình đến phần mà chúng tôi lo sợ cho cánh cửa nhà mình. Đó là gì? Em hông biết, anh không biết..... Và sau đây là bài hát Chắc ai đó sẽ về. Bạn này đã lên máy bay về rồi nhưng dư âm vẫn ảnh hưởng đến anh....."

Nó vừa cặm cùi viết bài vừa cười. Nó nhớ lại lúc nó cùng Anh, Ánh ngồi cùng một bàn ở lớp 9. Mỗi người hát một câu, đều đều và nhịp nhàng. Ahiha, mấy bạn bàn dưới nhìn nhau trao tráo, họ biết rằng ba đứa này đang hát lệch cả nhịp nhạc mà cứ hát hoài.

.....

Mùa đông năm nay lạnh quá, Ân chỉ muốn quấn thân hình bé nhỏ của mình trong lớp chăn bông mềm mại mà thôi. Ôi! Nếu đi ngoài kia, nó chắc bị đông cứng luôn ấy. Chắc hông? Chắc ha?

- Nay Ân, sáng nay con trực lớp. Con không dậy sớm à? Muốn để mặt trời lên đằng đỉnh mới mò dậy phải không?- Mẹ Ân kêu réo lên

Nó cuộn chiếc chăn thành cái bánh cuộn và lấy thân mình làm nhân. Ôi! Shin phiên bản Việt đây mà.

- Hi hi, quên mất. kiki. Xin lỗi mẹ nhé! Con đi liền.

Hơi bất ngờ đấy, đầu nó có vấn đề rồi. Cách ăn nói quá lạ thường

Nó đang ở nhà vệ sinh, miệng đầy bọt kem đánh răng, mắt nheo lại nhưng nghe đến phim là sáng mắt chạy ra. Chiếc tivi đời cũ nhà nó đang phát chương trình giới thiệu về bộ phim Our times. Trong phim có 1 đoạn đại khái là như thế này: **"Đến bây giờ tôi mới biết, người ném bóng nước vào bạn đầu tiên không phải là người đó ghét bạn mà họ dành cho bạn một tình cảm đặc biệt".**

- A, vui quá. Ước gì mau đến cuối cấp để được chơi trò này. Ahoho nghĩ đến đã vui rồi.- Nó vừa đánh răng vừa nói

Mẹ nó thấy vậy liền xách chiếc chổi rượt nó.

- Con gái con nứ. Biết dơ là gì không. Coi mấy thằng này riết mà không chán hả?

.....

Lên tới lớp, nó nhanh chóng bao kín cả người lại bằng mũ, khẩu trang, áo khoác ninja, tắt chân, tắt tay và kèm luôn chiếc kính mát mới mượn từ bố. Ôi! Oách ghê! Xem nữa quên, lần này cô quyết định thủ sẵn chiếc điện thoại cùi bắp bên mình. Đề phòng kẻ ghen ghét cô lại nhốt cô như lần trước.

Đang loay hoay lụi lại đằng sau bảng, Hạ Ân và phải Duy Khánh.

Nó xoa đầu kêu: "A.a.a. Đau"

Duy Khánh thần khản xin lỗi bằng một cử chỉ dễ thương. Cậu đặt tay lên mái tóc thưa thớt của nó và xoa một cái thật mạnh. Tóc Ân lúc này rối như ổ quạ, ồ chìm. Cô trợn mắt nhìn vì sao tên Chối họ Lê thứ 2 trong đời mình. Hai tay vào vào giữa hông (tư thế mấy cô bán cá) và dẫm chân Khánh

- Cậu muốn chết sớm hả? Kill you now!

Khánh đưa hai tay thành hình chữ X, cậu nhắm mắt lại như trẻ con đang phòng vệ.

"Hiha, ngốc"

Cô nhanh chóng nhóm người lên và bấu vài cọng tóc trên đầu Khánh và giựt mạnh 1 cái rõ đau (đây là cảm nhận của một con bánh bèo như mình thôi. bạn con trai có biết đau là chi)

- Nay tôi đã thay đổi rồi nhé! Lêu lêu!

1 phút thần thờ

Duy Khánh bất động như tượng. Hai con mắt bỏ câu mở to hết cỡ.

- Ủ.- Cậu.

.....

- Mau trực lớp nhanh lên. Ở đó mà làm chậm như rùa. Muốn bà giết nhà người à?- Nó hét thật to khi thấy tiến độ trực nhật của cậu không mấy khả quan.

Cậu gục gục đầu và thao tác nhanh hẳn. Nó nhìn thấy vậy bùm miệng cười như con gờ làm một người con trai vào lớp thấy thật tức tối.

Hắn lên tiếng:

- Vui không mà cười gì dữ vậy? Nhức mắt lắm- Vừa nói vừa lắc đầu

Con thịnh nộ của nữ chính lên tột độ. Hôm nay, đã bảo nó khác trước rồi mà.

Hạ Ân tiến thẳng lại gần bàn Nhật Vỹ, một chân dẫm mạnh lên chiếc ghế bàn trên. Nó trừng mắt nhìn hắn.

- Gì? Muốn chết hả?

"Con nhỏ này nay cứng đó"

Hắn vẫn giữ tư thế bình thản, cầm lên một quyển sách như thư sinh, ngang qua nó. Nhân lúc nó chưa phản ứng kịp, hắn đập quyển vở một phát vào đầu nó và giảng đạo

- Côn đồ, muốn ế à?

Tr! Tâm trạng nó trùng xuống dễ sợ. Vừa tung vừa hăm như nó cũng lấy chồng được hả? Haha, nó không bị lừa đâu.

- Hihi, thiếu gia, xin lỗi nhưng mình ế bền vững. Hừ.

Ngật Vỹ dựa lưng vào tường, hắn đang đọc quyển sách của nhà bác học người Mỹ.

- Theo như thống kê, tỉ lệ con gái muốn có chồng chiếm 85%, 10% không thích như vậy thuộc lớp người đồng tính và 5% thuộc thể hệ phụ nữ độc lập hoặc mắc bệnh hiểm nghèo hoặc bị về tâm lý vân vân và mây mây. Vậy cô thuộc phần trăm thứ mấy trong 15% còn lại.

Cứng họng. Nó há hốc mồm nhìn hắn. Một bên nào đó Duy Khánh đang cười ngược lại nó.

Cậu chống cằm mình trên chiếc chõn hơn 1m và quan sát cặp đôi của năm đang "tán tỉnh" nhau.

"Bộp bộp bộp..." Tiếng vỗ tay kêu ranh rạch từ cậu.

4 con mắt của nữ nam chính nhìn cậu. Ánh mắt hình viên đạn có sức sát thương cao.

Duy Khánh nhận ra tình hình bất khả quan liền chuồn ngay lập tức.

- Ân. Tôi đi giặt khăn băng đây.

Nó vẫy vẫy tay với ý xua đi. Cậu mà đứng lâu thêm chút nữa là có chuyện rồi.

.....

Bầu trời hôm nay nhiều ến quá! A mùa xuân sắp về rồi cả nhà ơi!

Những cây xanh trong trường bắt đầu thay lá. Ở một góc nào đó của sân trường, hoa anh đào đang nở rộ. Tụi học sinh nhón nháo thay phiên nhau chụp ảnh kỉ niệm vì ở thành phố nó ở, trường Nguyễn Bình Khiêm được mệnh danh là thiên đường của tuổi học trò.

Ân kéo Duy Khánh và Nhật Vỹ lại bên cây đào.

Hai người con trai khó hiểu nhìn nó.

- Hai người đứng đây đi. Tui chụp cho một tấm- Nó ngây ngô gãi đầu nói

"Hâm" Tỉnh từ hữu hiệu với ý định nó lúc này.

Vỹ chỉ vào cây hoa anh đào.

- A. Sâu.- Nó hét lên.

Duy Khánh và Nhật Vỹ cười như gờ. Nhưng họ đâu biết nó đánh sợ con sâu thiếu lông này cơ chứ.

- Lêu. Lêu. Đẹp rồi. Lala. Hai người chính thức bị tui lừa. Kaka.-Hạ Ân hí hửng xách máy ảnh chạy khắp trường rêu rao với học sinh nữ các khối. Để

chỉ? Để ghen tỵ ấy mà.

Truyện được đăng: 28/11/2016 12:30

Chương mới được update: Thứ 2 tuần sau. Ahihi.

Cảm ơn tất cả đã ủng hộ.

Mình tưởng đâu không còn ai đọc truyện mình viết nữa chứ. __-

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Anh ấy có vợ ai nuôi tui

"1 này, 2 này, 3 này, 4 này, 5 này.... chắc chắc mỗi miệng ghê. Tóm là là còn nửa tháng nữa tới Tết. A thích quá. Anh sắp về rồi...". Nó hí hửng cầm lịch trên tay và ca bài về mùa Xuân. Chiều rồi, hôm nay nó rảnh tron. Ân chỉ có việc học bài rồi giúp việc bán hàng cho mẹ. Đang lúc khách đông, Nhật Vỹ chạy xe tới. Cậu thờ hồn hển. Hờ hờ hờ hờ....

Nó và mẹ nó giương mắt nhìn hấn

Mẹ Ân lên tiếng

- Có việc gì cháu đến đây vậy? Ai cướp đồ cháu à? Cháu thờ....

Chưa nói hết câu. Vỹ nhảy vô miệng mẹ Ân ngồi.

- Bạn Ân cần đến 1 nơi này gấp. Cô cho bạn ấy đi đi nha. Gấp lắm ạ.- Hấn

Mất Ân đâu mất con ngưi rồi? Nó nhìn hấn đầy nghi hoặc. "Lừa mình lần nữa à"

- Ủ đi đi. Để cô tự lo ở nhà cũng được. Nhưng nhớ về sớm đó. Bé Ân còn phải học bài nữa.- Mẹ nó

Nó ngất ngây ngất ngây làm theo sự chỉ huy của hấn mặc dù biết mình và mẹ đang bị lừa. Nó vợ vợi chiếc áo khoác jean và leo lên xe đạp điện của hấn.

Đi được 1km thì trời tối sầm lại. Mây đen chìn chít. Dự là mưa sắp đến rồi.

Nó khều áo hấn. Nói nhỏ

- Ê, mưa sắp đến rồi, cậu có mang áo mưa hay ô dù gì hông đấy?

"Haiz, hỏi thừa rồi, cái giỏ xe trống trơn thế kia"

- Tôi không để cô ướt đầu mà lo.

Ào ào ào ào, mưa kéo đến dồn dập... Ướt cả một bờ vai Vỹ. Nó không sao cả vì có hấn to lớn che lấp cho mình. Hấn dừng xe lại trước một hiêng nhà không người.

- Cô ở đây. Tôi đi mua áo mưa.- Lời nói đầy tính chất căn gácng của quý bậc phụ huynh dành cho con em

Nó ngốc nghếch chỉ ra ngoài trời.

- Mưa lắm. Cậu đừng đi. Đi thêm nữa sẽ bị cảm ấy.

Hấn vẫy tay nó quả quyết đi. Bóng lưng hấn khuất sau những căn nhà đồ sộ. Bây giờ chỉ mình nó ở đây.

Sau 15 phút không thấy hấn quay lại, nó bắt đầu run cầm cập lên. Không phải vì mưa ướt mà à nó sợ bị bỏ rơi. Nó bắt đầu bèo nhèo rơi nước mắt. Hức hức hức....

Ân ngồi xuống nền và kiếm một viên đá khắc lên mấy chữ linh tính. Nào là "Today, it is raining. I am scared. Don't leave me alone, please" Tiếng gạch đá khắc trên nền vang lên hòa vào tiếng khóc của nó làm hắn có cảm giác nên mau trở lại bên nó mau hơn.

Sau 10 phút, hắn như một "con chuột bạch" ướt chèm mẹp. Áo khoác của hắn, áo thun của hắn và cả chiếc quần short có thể vắt ra uống được một bữa no bụng.

- Này. không ướt cô rồi nhé!

Đặng Vũ rung người cho nước mưa xuống một ít. Nó nhìn vậy thấy thương cho hắn lắm. Nhưng cái tình cảm ấy chỉ ở mức bạn tốt, anh em tốt.

- Hic, xin lỗi nhé. Biết vậy tui ở nhà cho rồi. Hi

Hắn nhìn nó

- Ngốc. Tôi bày trò này nên tôi chịu trách nhiệm. Mau mang áo mưa vào. Lên xe nào. Khóc gì mà khóc. Tôi không bao giờ bỏ rơi cô đâu mà lo.

"Xùy, nói phác. Bỏ tôi một lần rồi nhé"- Nó nghĩ trong đầu.

Ân nhanh chóng trùm chiếc áo mưa tiện lợi và ngồi lên xe hắn. Nhưng.. áo mưa đã mang rồi. Nhưng.. nước đọng lại trên đường khi hắn đi ngang qua văng tung tóe. Nó chỉ chột hét lên. "Trời ơi! Đây là chiếc quần duy nhất còn khô đó. Về nhà mặc cái chi mô đây?". Hắn ngồi đằng trước chỉ biết cười trừ mà không giúp gì nó được. Coi như hôm nay hai anh chị tắm mưa một bữa vậy.

Mùa đông, trời tối nhanh lắm. Con đường đã lên đèn từ khi nào. Hắn chạy xe vào rạp chiếu phim, để nó đợi trước cổng. Khi hai đứa nó đi vào, ai cũng nhìn trừng trừng. Uớt mem thế kia vô rạp ngập luôn đó.

Chị tiếp tân nói nhỏ với bảo vệ. Ngay sau đó ông chặn lại

- Xin lỗi. Nhưng chúng tôi hết suất chiếu rồi. Xin lỗi và cảm ơn quý khách.- Cúi đầu 90 độ nhưng đầy không thành ý

Hắn móc trong túi ra 2 chiếc vé. Nhìn màu sắc đủ biết ngay ông ấy đang đụng phải người có chức cao. Ông gãi đầu nói lại

- Xin lỗi. Nhưng nhân viên nói còn một suất nữa. Mời hai người

Hắn mua 2 lon cô ca và một túi bỏng ngô to bắt nó giữ. Nó meo máo than.

- Này, đồ độc tài cầm coca đi. Tui cầm không hết.

Hắn cầm hết cho nhanh, con gái gì đâu mà vô dụng rõ ràng.

Hôm nay, phim hai đứa nó xem là phim Bốn năm, Hai chàng. Một tình yêu của Luk Vân.

Trong rạp chiếu không một bóng người, chỉ hai con chuột đang tiến dần vào sâu bên trong. Hắn và nó chọn cho mình chỗ giữa hàng để xem cho ok.

Hắn đang làm cho tôi trí nó bị ảo tưởng hơn từ khi phim xem này cho mà xem. Ôi! Ngôn tình. Tôi đã cương quyết không đọc rồi mà.

.....

Hết phim cũng là lúc quần áo chúng nó khô thoáng và ngào ngát hương thơm của máy lạnh.

Bây giờ trời cũng tạnh mưa rồi. Hắn đèo nó về nhà trên chiếc xe đạp sắp hết điện.

Nó nói

- Cho tôi hỏi xú được không?

- Ừ

- À ờ. Bữa mà tôi nhập viện ấy. Bữa mà tôi ngất ấy. Cậu sao lại ở lớp giờ đó. Mấy hôm, cậu toàn phóng về nhanh như thỏ.

- Trời. Bữa tôi để quên điện thoại dưới bàn. Đi nữa đường mới nhớ. Nên quay lại. Tình cờ thấy cô thôi.

- À ừ. Hi. Cũng may vậy mà giờ này tôi còn bình thường. Không sức mẽ tẹo nào. Trịnh trọng cảm ơn nhé!

Hắn cười ha hả. Ai trong tình thế lúc đấy cũng như hắn thôi. Cứu 1 mạng người hơn xây cả tòa tháp

- Này. Nhưng người cứu cô thực sự là Khánh ấy. Cậu ấy sơ cứu cho cô kịp thời. À cũng không đúng. Phải là bệnh viện nhà cậu ta làm ăn vô trách nhiệm. Nên tóm lại cô chỉ cần cảm ơn tôi thôi.

Nó đập tay vào lưng Vỹ thật đau. Nó cười hi hã...

- Hai người thật wonderful. Nhưng mà, tôi sẽ mắc mẹ rằng cậu nói xạo nhé. Mẹ tôi sẽ không cho tôi đi với cậu nữa. Đồ lừa tênh.

Kít. Tay nó ôm vào eo hân.

- Tùy cô thôi.

Về nhà rồi. Nó vẫy tay chào hân. Mẹ nó cười rạng rỡ tạm biệt hân.

Nó chạy vào nhà và dấu nhem nội dung câu chuyện lúc chiều. Mẹ nó nói sao nó cũng không trả lời. Chỉ nói: "Chuyện gấp ấy mà. Mẹ biết làm gì?"

.....

"Đời học sinh chúng ta trôi qua nhanh lắm, vô nghĩa lắm nếu như bạn không biết thứ gì là trốn trường vượt rào đi chơi, cúp tiết học vì lý do bị ốm nhưng thực chất là đang vì vu trong giấc ngủ,..."

Lớp 11 rồi, học kì hai rồi. Học sinh bắt đầu xác định ngành nghề riêng cho bản thân sau này. Họ gặt đi mấy môn linh tinh và dồn đầu vào học học học và học. Song song với đó, bao nhiêu bài kiểm tra 15', 1 tiết, học kì trải qua làm cho con em thấy thật là mệt nhọc và cực khổ mà. "Má con không học nữa đâu, con quyết định ở nhà chăn bò. Huhu. Bài tập gì khó thế. Rót rót là cái chắc". Ahaha. Mọi người đừng tự bỏ nhé. Mười mấy năm đèn sách làm gì mà từ bỏ giữa chừng. Ai ơi bằng tuổi Ân hãy cố gắng nhé. Biết đâu sau này, tác giả sẽ gặp các bạn ở một công ty nào đó nè.

.....

5

4

3

2

1.

A. Được nghỉ tết rồi các ông bà ơi. Thích quá đi.

- Năm nay con nghỉ có 1 tuần lễ. Làm gì mà vui dữ. Tết năm nay chắc lại bị Tây hóa rồi. Chả còn vui như lúc trước nữa đâu mà ham hố.-Mẹ nó vừa thái củ hành vừa nói.

Ủ rù. Đầu nó bắt động trong 1s.

- Nhưng miễn là có anh trai thì tết nào cũng ok hết ghen mẹ. Mẹ thích lắm mà cứ làm giá. Hí hí.- Nó chạy nhanh trước khi đón nhận hung khí họ hành vào người.

28 Tết. Anh nó trở về nhà để xum vầy với ba thành viên còn lại của gia đình. Hạ Phong sắm rất nhiều quần áo, giày dép thật đẹp cho con em gái độc tôn.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay sáng sớm nên bố nó lại phải đi đón anh nó. Nó cứ chửi anh: "Giàu rồi thuê taxi mà đi. Để bố nghỉ chứ". Nhưng thực ra là lý do khác. À thì với tốc độ chậm như rùa của bố Ân thì anh Ân mất gần hơn 2 tiếng để về nhà. Trong khi đó, taxi phóng 1 phút chỉ mất 1 tiếng. Bắt nó đợi dài cả cái cổ ra.

Tiếng xe ạch ạch hết thời của con Dream cũ báo hiệu bố Ân đã về. Nó ranh ma mở sách vở ra học bài để chờ anh trai vào. Chờ mãi chả thấy tiếng động gì nó mới mò đầu ra. Lạ thật, bố nó ở đây mà anh nó đâu rồi?

- Mẹ anh đâu?

Mẹ nó cười, nhưng thực ra không vui lắm, cũng bởi lẽ...

- Anh con đi với bạn gái rồi. Nên ba chỉ chờ đến thành phố thôi. Nào xách đồ anh lên phòng.

Hức hức... Ưc chế dã man. Ở trong đó đi chơi chưa đủ sao mà về này cũng kì kèo đi theo. Mong sao anh ấy ế cho rồi. Hiha. Ế giống mình.

Nó kéo chiếc vali lên phòng còm rồm như bà già. Vừa đi nó vừa đá vào tường.

Chợt có 1 tin nhắn đến. Là của hân. Nội dung thế nào thì chị để đồ vào phòng rồi xem sau. Lo gì...

"Anh cô về rồi à? Sướng nhé!"

Nó nhanh chóng rep lại tin nhắn bằng tất cả sự bức tức từ nãy đến giờ: "Về đâu. Đi chơi với ny rồi. Aaaaaaaaaa"

"Lớn rồi cô gái, tự lập được rồi. Anh cô cũng có tuổi để lấy chồng. Nhầm lấy vợ"

"Lấy làm gì, cảm được lấy. Anh ấy có vợ ai nuôi tui. Anh ấy có vợ ai chở tôi đi ăn. Anh tôi có vợ vợ anh ấy sẽ không cho tui chơi với anh ấy nữa. Hichic"

"Haha. Đồ ngốc. Chả lẽ cô để anh ấy ở ế như cô. Đừng. Phí phạm về bề ngoài anh ấy lắm"

Cạn lời... T/g cũng cạn lời rồi.

Chương update: 6:35 5/12/2016

Chương mới được cập nhật 12/12/2016

Cảm ơn đã ủng hộ..."

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tết đến rồi!

"Tết đến là bao nhiêu bận rộn cứ dồn lên vai mọi người. Nào là dọn dẹp nhà cửa thật khang trang, nào là chuẩn bị thức ăn để cúng giỗ ông bà, nào là vay mượn chi phí để chơi tết, nào là có thời gian chạm trổ mấy người mình đêm ngày mong đợi được gặp nữa chứ.... Kiki"10h tối, anh nó mới ló về nhà. Hạ Phong thấy nó thần nhiên nhai kẹo nên cứ nghĩ cũng bình thường thôi. Anh lại choàng tay qua vai nó.

- Đồ mới thể nào hà em gái?

Nó dùng khuôn mặt mắt khá ái nhìn anh.

- Đồ? Đồ là gì?

- Thì trong vali anh đó. Em không mở ra xem à?

- Không.- 1 tiếng hét lên đủ lực để anh ấy biết nó giận đến nhường nào. Anh nhìn bố mẹ. Họ lắc đầu hết thấy. Ca này căng à nha.

Anh đến khốn khổ với đứa em gái này. Hạ Phong nói

- Chơi có chút thôi. Làm gì nóng dữ vậy. Em gái muốn anh ở và à. Anh đẹp thể này mà.

"Tự đắc"

- Kê, chơi thì lúc trong đó rồi đi chơi, về đây có mấy ngày mà cũng dẫn nhau đi. Riết rồi có coi bố mẹ ra gì nữa không vậy anh hai?-Nó

Nước mắt chuẩn bị rơi. Ôi!:

- Hừ. Vậy anh ở nhà mãi đến khi đi được chưa? Để ở nhà chơi với cô nha.

- Hiha, được á.- Nó cười tủm tỉm

Đột nhiên trên tivi nhà nó xuất hiện một chương trình thông báo tìm người thân. Nội dung thế này:"Thông báo tìm trẻ thất lạc. Tên thật Trương Yuri. Sinh vào 11h 30 ngày 30/05/2000 tại bệnh viện Trung ương QK. Hiện nay, cô bé 16 tuổi. Lý do thất lạc, trong lúc tắm cho em bé, một y tá đã để nhầm số. Đến bây giờ....."

Anh nó tắt ngay tivi cái rụp trước sự khó hiểu của nó.

- Đi vào học bài. Còn một năm nữa là thi Đại học rồi. Nhanh. Ở nhà chơi hoài chớ gì?

Nó mếu máo trả treo lại

- Ưc ưc, tết mà cũng phải học bài.

Bố mẹ nó cũng hùa theo anh mặc dù theo lý này thì nó đúng 100%

Hạ Phong nói nhỏ vào tai bố mẹ Phong. Cả ba người đóng sầm cửa phòng lại để nói chuyện. Nó ép sát vào cửa đến bản cả khuôn mặt mà chả nghe

thấy gì bên trong.

- Chắc bố mẹ bé Ân đang tìm Ân đấy bố à.- Anh ấy

Bố Ân gật đầu

- Vậy sao đây hở mẹ con nó?

Mẹ Ân thờ dài. Cả ba người định để mọi chuyện như không nhưng đến nước này thì chả nhẽ giữ nó khur khur bên mình. Nó cũng cần tìm lại cha mẹ ruột. Và sâu trong tâm tưởng của bố mẹ Phong, họ thực sự muốn nhìn thấy con gái họ dù chỉ một lần

- Vậy sau Tết, chúng ta sẽ nói với em nó. Và để con bé quyết định chuyện này. Con nghi con bé sẽ không chịu nổi cú sốc lớn này đâu.- Hạ Phong

Ân leo lên cửa, chồm qua chỗ này chỗ khác làm nó rớt xuống cái đất 1 cái "thịch"

- AAAAAA, đau quá.

Bố Phong hoảng hốt mở cửa ra tìm kiếm nó. Họ cười ngất ngưỡng trước sự vụng về đến khó hiểu. Không biết nó là con nhà ai vậy kia?

.....

Tối 30 tết, Ân ngồi trong nhà trông nồi bánh chưng của mẹ. Phù phù, nhịp thoi đều đều vào bếp lửa. Nó đưa hai bàn tay hơ nhẹ vào bên ngoài bếp và áp sát vào mặt. Ôi! Ấm quá đi mất

12h nồi bánh đã chín, cả nhà nó cùng nhau lấy bánh. Tiếng cười giòn giã cả căn nhà. 3 con người kia chỉ ước thời gian trôi mãi ở bây giờ thôi.

- Bố ơi! Mau cúng đầu năm mau lên. Ông còn đem bánh theo ăn trên đường về chào trời. À mẹ đã mua cá chép cho ông chưa đấy?- Vô số câu nói được đặt ra trong đầu nó lúc này.

Nó chạy nhanh vào phòng, mượn laptop của anh. Gõ một status thật dài trên tường facebook có ảnh đại diện là khi con. Không quên nhiệm vụ, nó kịp gửi mail cho Ánh để chúc mừng năm mới và cả hai vì sao chổi năm qua rơi trúng đầu nó nữa chứ.

Tiếng tin nhắn tinton vang đến

"Năm mới vui vẻ! Tôi sẽ mãi ở bên cạnh cô. BFF."- Của hấn

"Haha, bạn Ân năm mới vui vẻ. Đầu năm nhớ cười nhiều nhé"- Khánh

"Ohoho, bé con của chị năm mới vui vẻ. Chị đang ở Việt Nam đây. Mai nhớ qua nhà tôi đấy."- Ánh

Buồn ngủ và mệt quá nên nó ngủ thiếp đi không biết lúc nào. Nó chưa trả lời ại ba tin nhắn đã thở khò khò như lợn con. Hạ Phong thấy đèn sáng trong phòng mình nên bất giác vào thì thấy nó đã đánh một giấc rồi. Anh ấy đọc được 2 trong ba tin nhắn của nó. Thôi thì anh trai trả lời hộ em gái vậy.

"Mùa đông năm nay không lạnh. Cánh cửa sau nhà mở toang. Đầu năm đầu tháng đừng lang thang ngoài đường. Đụng phải dương ca là toi bởi hoa lá."- send to Nhật Vỹ.

Bên kia nhà, hấn đang bức tốc với cái lối viết văn của nó. Y như của câu niệm thần chú. Ôi alibaba mau mau mở cửa ra...

"A- điêng"-(Ân điên)

Anh nó cười như được mùa quả. "Thằng nhỏ này khá thông minh đấy. "

.....

7h sáng, nhà Ân sạch sẽ, mới mẻ thơm tho trong mùi nước sần nhà. Khung cảnh nơi đây thật ấm cúng với cây quất sum suê quả vàng mọng nước cùng với phối trí đậm nét của các gia đình Việt Nam ngày xưa.

Đầu năm, ôi một môi rã rồi. Mẹ nó tự thưởng cho mình một bữa ngủ nướng. Bố nó như thường lệ vẫn dành mừng Một để thăm những người quen cũng như ông bà bên nội.

- Nay Phong, Ân. Dậy đi về nội này. - Bố nó vừa thay đồ vừa nói vọng lên

Ân nghe được tất nhưng vẫn kéo chăn trùm chần con người. Hạ Phong cũng chả kém gì khi cậu còn không nghe rõ lời bố họ

- Hai đứa, đầu năm về thăm ông bà cho hai ông bà vui chứ?- Bố Ân sắp sa mạc lời rồi

- Không nói gì vậy năm nay đừng nhận tiền lì xì nha. Ngủ tiếp đi.

"Gi? Tiền" Mắt anh em họ sáng ra hẳn. Ân lập tức nhảy xuống giường xô dép chạy thẳng ra nhà vệ sinh.

- Chờ chờ con với.

Anh Ân lần sắp rót nửa cái giường rồi mới sực nhớ. "Năm nay mình đâu thiếu tiền. Thôi, anh trai tốt nhường tất cho em gái vậy"

Từ phía hàng xóm vang lên giai điệu bài hát nhạc xuân

"Con biết bây giờ mẹ chờ tin con
Khi thấy mai đào nở vàng bên nương.

Năm trước con hẹn đầu xuân sẽ về,

Nay én bay đầy trước ngõ mà tin con vẫn xa ngàn xa

Ôi nhớ xuân nào thướt trời yên vui

Nghe pháo giao thừa rộn ràng nơi nơi

Bên mái tranh nghèo, ngồi quanh bếp hồng

Trông bánh chưng chờ trời sáng

Đồ hay hay những đôi má đào "Nó chột rung rung nước mắt, nó đâu có ở xa bố mẹ mà nó thấy ghen ngào như thế này. Một giọt nước mắt lăn trên má. Đó là giọt nước mắt vì gia đình, vì tình thân và con tim nó đã biết cảm thụ được loại nhạc ngày bé chúa ghét....

Cũng gần tới tết rồi nhạ? Tác giả xin gửi một chút hình ảnh của nó cho các bạn rạo rức. Hiha.

Nếu tết đến, bạn có những kỉ niệm đẹp thì hãy chia sẻ với truyện. Mình sẽ đăng nó vào 1 chap nếu mọi người ủng hộ.

Tuy truyện nó lãng nhách như nước ốc nhưng mình vẫn cứ viết đấy. Lâu lâu...

Truyện update: 12/12/2016 12:15

Chương mới được cập nhật: 19/12/2016

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chỉ có lần cuối

"Hãy viết thật nhiều, hãy ghi thật nhiều, hãy khóc thật nhiều, hãy cười thật nhiều, hãy làm tất cả điều bạn yêu thích khi có thể. Đừng để sau này nói chữ "Nếu... thì", "Giá như..."

- Mẹ ơi, coi thử đồ anh hai mua đẹp không này?

Mẹ nó mở mắt nhìn. Nhíu nháu con mắt

- Trời, hỏi lạ. Anh con mua có mấy bộ mà mấy triệu bảo sao không đẹp. Mau đi đi. Để mẹ nghĩ.

Nó bểu môi. "Mẹ lúc nào cũng quy ra tiền"

"Khi bạn trưởng thành, bạn phải tự lập thì mới biết giá trị đồng tiền. Bạn không thể mua một chiếc bánh mỳ kẹp trị giá 7k khi đưa cho chủ quán 5k. Bạn không thể trả thiếu 20k cho taxi khi giá xe về là 50k"

Sáng hôm nay, Ân diện một chiếc quần jean ngắn tới đùi, một chiếc áo chui cổ màu hồng phấn có biểu tượng tháp eiffel ở giữa. Trong khi con gái con đứng đĩnh với những bộ đồ mới thì bố Ân lại lặp lại lịch sử khi ông vẫn chọn cho mình một chiếc áo sơ mi đứng đắn sọc caro trắng đen khi đã may cách đây 2 năm

Nó nhìn bố nó mà thấy thương. Nhưng... tại bố tiết kiệm ấy. Anh trai bảo mua mới mà bố đâu chịu

Bố Ân đeo cô trên con Dream năm nào. Xe băng băng trên đường quốc lộ hướng đến nhà bà nội Ân.

Nó ôm chặt vòng eo của bố

- Bố ơi! Con yêu bố.

Ông cười miễn cưỡng. “Con bé đã biết nói tiếng yêu với ông cha già này rồi cơ”

- Bố cũng vậy con gái. À, chị em nhà Ngọc về nhà đấy. Hai bố con ta đi chơi ít rồi bố chở con vô nhà thăm hai đứa nó. Gớm, mới đây chắc 2 hay 3 tháng rồi.

.....

Chiều tà, bố Ân chở cô đến nhà Ngọc Ánh như dự tính. Ông xua tay bảo cô vào trong

Nó đi chặt đôi dép dưới đất. Cảm giác như không nhấc nổi một bước chân nào nữa.

Anh ra đằng trước tưới nước cho cây thấy nó thì khựng lại. Tương tự với nó, cô đứng y như tượng

- Anh, tưới nước xong vào chị nhờ này cái. Con Ân sao không thấy nó đến đây ta? Sáng mai chúng ta đi rồi...

Anh không nói gì chạy thẳng vào nhà, bố Ân thấy vậy hiện ngay dấu hỏi to đùng

Ông lên tiếng

- Bé Ánh. Ân đến rồi. Ân con vào chơi với bạn đi. Hai bạn sắp đi nữa rồi

Ân quay lại cười và bảo bố về nhà đi. Ánh kéo Ân vào trong trước sự sợ sệt và tim đập lệch tần số của nó

- Sao bà không vào. Đứng đó chi trời.- Ánh rót coca vào ly nó

- Ủ.- Nó

Anh ngồi bên cạnh Ánh nhìn nó chăm chăm

- Ăn mức đi. Bà thích chúng mà.

Nó đơ đơ như marocanh. Cầm chiếc xia lên chọc vào chúng nhưng không trúng cái nào

“Lạ thật, cảm giác không phải là người thân mình nữa”

Ngọc Ánh đưa một miếng cho nó. Cô vẫn bình thản như thường

- Nghe nói lớp mình có hai bạn chuyển vào. Bà thích rồi nhá. Họ là trai hay gái vậy?- Ánh

Nó chậm chậm nói

- À, đó là Duy Khánh và Trúc Anh. Ờ, ờ, ờ... thật tiếc vì hai người không còn ở lớp nữa.

.....

Trong khi đó, mọi thứ ở nhà Nhật Vỹ hết sức bình thường. “Tết là cái gì chứ?” Hấn vẫn tiếp tục chơi game và đắm đầu vào mấy bản thiết kế giải trí trí óc. Trúc Anh đã sang Mỹ đoàn tụ với gia đình để hấn ở nhà với mấy bà làm.

- Vâng, hai người nhớ về sớm. Ôi. Không. Chỉ cần hai người về là được.- Hấn đang đàm thoại với ba hấn.

Xong cuộc điện thoại, hấn nhắn tin cho nó

- Này, nhà cô có gì chơi không?

- Có, nhiều. Cậu kêu Khánh đến nhà tôi đi.

- Sao tôi lại phải kêu thằng đó. Nó đâu nhò.

Biểu tượng khuôn mặt méo mào

- Vậy thì nghỉ đi nhé.

Hắn đá con gấu bông trên giường

- Ủ.

.....

15 phút sau, hai chiếc xe đạp điện đã dừng trước nhà nó. Hai thằng sao chổi này chính là hai vị khách may mắn xông đất cho gia đình nó. Được, hắn mang một chiếc áo lông màu đỏ cùng một chiếc quần tây màu đen. Cũng phong cách đấy. Đây đây, ngó sang nam thần Thái thế nào? Cậu mặc một chiếc áo thun trắng nhả nhện với hình chipi con thỏ bên mép hông. Cậu kết hợp quần short ngắn màu đen cùng giày converse màu đen.

Hắn và cậu bước vào nhà nó như người nhà. Vừa thấy nó hắn đã thốt lên

- Nay cô mặc lịch sự đấy. 9đ.

Nó đơ người, cái con người này đầu năm đầu tháng vẫn không tha cho nó được hả?

- Hi, vào nhanh không tôi đá cậu ra đấy. Muốn

Hắn đáp nhanh

- Muốn chết à? Hhaha. Tôi đoán đúng ý cô không?

Khánh để tay một bên che miệng mình nói nhỏ với nó. “Bạn có bỏ thuốc gì cho cậu ta không mà cậu ta điên thế?”

Nó đá cho cậu một phát. Cậu chỉ cái nói đúng. Hình tượng lạnh lùng cái gì? Phải là tự ki thì có.

Đang tán gẫu một vui, đột nhiên cuộc trò chuyện bị dừng lại bởi tiếng la của mẹ nó. Nhanh chóng Ân kéo hai thằng con trai vào ghế sofa ngồi.

Trên chiếc bàn kính đính kèm với sofa có vô số đồ ăn. Nhưng Ân lại tiếp khách với một cách đặc biệt.

Vỹ nhìn nó

- Tết cũng ăn mỳ ôm?

Nó cười đầy ngụ ý

- Không, cho hai người đấy. Ngon chưa? Đố các cậu tìm ra thức ăn ngon như thế này ở nhà khác nhé.

“Cạn lời”.

- Tôi không ăn.- Hắn

- Mình cũng vậy Ân à. Ăn mỳ mọc mụn lắm đấy. Không tốt cho hệ thần kinh nữa- Cậu trở một tràng mang đậm tính chất của con nhà nòi

Nó lắc đầu tỏ ý không hài lòng. Cô xách hai bát mỳ lên định đem xuống lại thêm vào

- Mỳ hải sản mà không ăn thì tôi ăn một mình vậy. Haiz

Ngay sau đó, hắn và cậu lập tức dục lại tô mỳ. Gì? Mỳ hải sản đầy trời. Tưởng mỳ thường.

Thao tác nhanh nhẹn, bát mỳ chỉ hết sau 5 phút. Nó ngồi đối diện nhìn họ mà phát khoảng

Hai ngón tay Ân đưa dấu hiệu hướng ánh nhìn của Duy Khánh và Nhật Vỹ vào hai tô mỳ.

- Sao? Còn hết?- Hắn

Nó tặc lưỡi

- Trời, giờ tôi mới biết hai người cũng là người thường. Thấy đồ ăn ngon là nhào vô như chết đói ba năm. Bày đặt giả bộ mình không háo ăn. Hahaha

Khánh gãi đầu ngại ngại còn hắn vẫn trung bộ mặt không quan tâm

- Đẹp trai như tôi cũng phải ăn. Phải lựa đồ ăn đầy đủ chất dinh dưỡng để ăn mới có thể có được tôi của hôm nay. Đầu như cô, người gì như que tăm di động.- Hắn đáp trả

- Còn mình thì ăn cho phải phép ấy bạn.- Khánh

Nó nhìn vào chiếc đồng hồ, 7h tối. Còn lâu lắm nữa họ mới về. Thời gian đâu mà coi phim đây hả?

Tách... một ý nghĩa khá thông minh được nghĩ ra. Ân lôi sách sạch Hạ Phong ra ngoài, vừa đặt mộng xuống ghế. Nó đã ra thánh chỉ: “Anh tiếp hai người này, em đi xem phim, trái lệnh sẽ không thương nữa.”

Ba người con trai người con đối diện nhìn nó. Điều bộ của nó, haha mắc cười quá. Đến Vỹ đây còn bật cười cảm thán:

- Hóa ra, hai người có tình anh em độc thật. Ahaha.

Nó huếch mũi, ngầu. Anh nó đánh làm thế vậy.

- Thôi, hai cậu ngồi đây chơi với tôi. Con bé hơi mê phim hơn mê bạn ấy mà.

Giật mình, “mê phim hơn mê bạn”.

- Tôi đến đây cô tiếp vậy á hả? Đầu năm cho tôi với thằng này leo cây à?

Nó chăm chú ngó vào điện thoại phát biểu

- Rõ ràng cậu nói nhà tôi có gì chơi không? Thi đã có anh tôi nói chuyện cùng đó. Lúc này còn được hai bát mì hải sản không lấy tiền. Vậy đòi gì nữa...

Cảm ơn tất cả đã đọc truyện. Haha, mình lại hỏi có phải lướt view ảo không mà nó cũng tăng á.

Chương update: 19/12/2016 12:00

Chương mới được cập nhật: 01/2016

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Cô Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Có lẽ là xa nhau mãi mãi

Hết tết, mọi thứ trở lại bình thường. Bố mẹ nó dọn hàng bán bánh gạo trở lại, Hạ Phong xin công ty cho mình ở mình vài bữa với lý do muốn ăn tết lâu hơn. Nhưng...

Hãy coi chừng, mọi việc đang bắt đầu nhen nhóm trong gia đình nó.

Anh Ân đi tìm gia đình hôm bữa báo tin trên đài. Phải mất mấy ngày liền cậu mới lần ra bởi lẽ họ ở khác tỉnh thành.

Nghe qua câu chuyện, ba mẹ ruột của nó mừng rỡ. Anh Ân cũng có cơ hội gặp em gái ruột của mình.

- Em tên gì vậy? Anh là Hạ Phong.

- Trương Suri.

- À quên.

(Đúng là hàng thật giống mình dã man), Hạ Phong tếu táo nghĩ trong đầu.

Về đến nhà, cậu lại bí mật gặp riêng bố mẹ mình. Sau một hồi bàn bạc cả ba người đi đến thống nhất sẽ nói chuyện về nó vào tối nay.

21h tối, Ân chuẩn bị thẳng tiến lên giường thì bỗng phát bị la báo xuống gặp bố mẹ. Nó cứ tưởng họ sẽ la nó vì tội ngủ sớm mà không học bài thêm nữa.

Vừa ngồi xuống nệm, Ân đã nhận ra những khuôn mặt vô cùng nghiêm túc từ phía bố mẹ nó. Nó quay sang nhìn anh thì anh vẫn cười và bảo nó đừng sợ.

Bố nó lên tiếng

- Con gái à, xin lỗi con nhưng bố phải nói với con một bí mật mà ba chúng ta cất bấy lâu năm.

- Đó là...- Nó

- Con không phải con ruột chúng ta, trong lúc sinh con ở bệnh viện, chị y tá đã để nhầm con với con ruột của ta. Bố không muốn con buồn, không muốn nói sự thật này, nhưng ba mẹ con tìm con nên chúng ta phải đành đưa con lại cho họ. Con đừng nghĩ bố mẹ không yêu thương con nữa, con đừng nghĩ

vậy nhé, chả có bố mẹ nào không yêu con đâu. Dù sau này con có ba mẹ mới nhưng hãy nhớ, gia đình này luôn chào đón con.

Nó đang nghe cái gì thế này, nó khóc như mưa. Nó buồn, nó không biết phải nói sao cho phải lúc này.

- Huhu, huhu....- Tiếng khóc tiếng nấc mạnh hơn. Ân ôm chầm ba con người trước mặt. Sớm muộn gì, nó sẽ phải xa họ. Tại sao ông trời lại đối xử với nó như thế?

- Ba người biết chuyện này lâu chưa?- Vừa chùi nước mắt

Anh nó cười bảo

- Không lâu đâu, bố mẹ với anh chỉ biết chuyện đó khi em vào bệnh viện lần trước. Em khác nhóm máu bố mẹ, vậy nên cả ba người chúng ta mới biết. Dù sao thì, phần chấn lên cô bé, anh sẽ không đòi lại bất cứ thứ gì anh dành cho em thay vì em gái ruột của anh. Anh yêu em rất nhiều, nhiều hơn cả con bé kia. Em có biết vì sao không hả?

- Vì sao

- Vì chúng ta đã lớn cùng nhau, chúng ta đã trải qua những ngày khó khăn nhất của cuộc đời.

Cả bốn con người ôm nhau khóc như trời sắp. Họ biết rằng:" Những thứ vốn không thuộc về mình, dù che dấu bao bọc bao nhiêu cũng đến ngày phải trả lại cho người thuộc về nó"

Haiz////////////////

Đầu tuần sau, bố mẹ Ân và Hạ Phong dẫn nó đến nhà gặp ba mẹ ruột. Trải qua nửa ngày đi tàu, Ân đừ người cả ra. Bắt chiếc taxi sớm nhất có thể, họ được đưa đến một căn nhà nhỏ ở thành phố HK. Mới nhìn vào, nó có thể nhận ra được sự tỉ mỉ của chủ nhân căn nhà. Đó chắc là những người yêu thiên nhiên.

Tin tin... tiếng chuông cửa vang lên

Một cô gái có độ tuổi thiếu nữ chạy ra mở cửa. Nó nhìn vào đoán chắc cô bé là người bị hoán đổi với mình.

Cô bé tươi cười chào hỏi bố mẹ mới(bố mẹ Ân lúc bấy giờ) còn nó thì đứng ngơ ngếch nhìn ba mẹ nó. Nó đang tự hỏi tại sao anh trai không dạy cho mình cách ứng biến cho những trường hợp như thế này? Nó chỉ biết cầm nín dỗi theo cô bé vào trong nhà.

Vào sâu trong nhà, Ân có thể nhận ra được sự sung túc của nó. Không hẳn khác nhà cũ của nó, chỉ có điều đầy đủ hơn

Ba mẹ Ân đang ngồi trên ghế sofa, trông có vẻ trẻ hơn bố mẹ nó. Ở họ toát ra sự quý phái.

Thấy nó, họ cười rồi họ khóc.

Họ ôm nó, nó được ôm trong vòng tay ấm áp của người mẹ ruột sinh ra nó. Nhưng... lúc bấy giờ nó chả có cảm xúc gì... có lẽ sau một thời gian nó sẽ thay đổi hơn chăng?

- Đây là Hạ Ân. Là con gái hai người. À bố mẹ đây là Suri. Con gái ruột hai người đó. Đúng là anh em ruột nên con bé này mới giống con này.

Lại đùa, Hạ Phong hết chỗ chơi hả? Lời nói đó đã cứa sâu vào tim nó. Hóa ra, nó không giống anh thật

Sau khi gặp gỡ, cả hai gia đình quyết định trả lại mọi thứ như ban đầu vốn phải có. Nó sẽ có tên mới, Trương Suri, và Hạ Ân sẽ nhượng lại cho cô bé kia.

Giờ đến lớp, mặt mũi nó ủ rũ như sắp chết. Mặc dù Khánh có hỏi bao nhiêu thì nó vẫn không trả lời.

Cuối tuần đó, Ân xin cô CN vài phút để nói chuyện với mọi người. Bước trên bục giảng, cô ngừng đầu mỉm cười như chả có chuyện gì xảy ra.

- Xin chào mọi người, mình là Trương Suri

Cả lớp cười ầm lên. Nó đang nói cái vớ vẩn gì thế? Nó là Hạ Dĩ Ân

- Haha, mọi người cũng mắc cười đúng không? Tôi cũng mắc cười khi nghe tên thật của mình. Do có một số lý do, tôi sẽ học ở HK. Một bạn khác sẽ chuyển về trường mình, tôi không chắc bạn ấy sẽ học ở đây không nữa. Nhưng bạn ấy mới là Hạ Ân thật sự. Dù sao thì, cảm ơn sự giúp đỡ của tất cả trong gần hai năm vừa qua. Cảm ơn cảm ơn ạ

Ngay sau đó là tiếng đồn ầm ĩ, những học sinh trong lớp một phần đoán ra được lý do nó vừa nói.

Xuôi cho nó, hiện giờ không có hấn, người nó cần nhất lúc này.

Trước khi trở về HK, Ân à mà quên Suri quyết định xóa nick facebook kèm theo những thứ gì liên quan đến Hạ Ân.

Ngày sắp lên tàu, Ân gọi điện mãi cho Nhật Vỹ mà không được. Thứ mà cô chỉ nghe được từ điện thoại chỉ là dòng thông báo của cô tổng đài: "Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được". Ân khóc, khóc rất nhiều. Cô thu một clipboard để gửi vào nick hân trước khi xóa facebook.

"Haha, có lẽ tôi thật ngốc khi tin điều cậu nói. (Tôi sẽ luôn bên cạnh cô) Tôi không biết tôi là gì trong cuộc sống của cậu? Một con nhỏ ngu ngốc, đánh đá hay xấu xí vô cực? Dù sao thì, tôi không phải con ruột bố mẹ ở đây. Nhà thật của tôi tận HK. Tên thật của tôi cũng không phải là Hạ Ân nữa. À ờ... trước khi đi, người đầu tiên và cuối cùng tôi cố tìm trong chốn đông người kia chỉ là cậu. Nhưng có lẽ hai chúng ta không có cơ hội gặp nhau rồi. Ôi ôi sến súa quá đi mất. À, ừ, ừm, tôi đi rồi, cậu nhớ mạnh khỏe, hãy trở lại là Nhật Vỹ như trước, lạnh lùng và vô cảm. Nói nhỏ là lúc như thế, cậu có một sức hút mạnh mẽ đối với phái nữ... haha nhưng tôi không nằm trong diện đó. Nhấn giùm tôi đến Khánh nữa, bảo cậu ta bớt ân cần đi. Tôi sẽ phải ghen tị với mấy bạn trong lớp mình đó. Hehe... Dài quá rồi... bye bye nha. Chúc cậu một ngày tốt lành."

Và clipboard không được Nhật Vỹ xem chỉ đơn giản nó bị vùi lấp sâu nặng dưới hàng tá tin nhắn của những người khác.

Sau khi trở về từ chuyến đi Paris với bố mẹ, hân mới nhận được tin tức về nó. Một ánh nhìn yếu ớt và thất vọng, cậu dặt tay vào túi đi thẳng vào phòng mình.

Mở điện thoại, đập vào mắt hân là 20 cuộc điện thoại từ nó, hân đang cảm thấy bất lực và hối tiếc khi bỏ quên đánh mất một thứ quan trọng. Hân điện lại cho nó, nhưng kết quả vẫn vô vọng như lần nó điện cho hân vậy.

.....

Mọi người đón xem chap cuối nhé!

" Không hân là đau thương, nhưng có lẽ nước mắt

Không hân là hạnh phúc, nhưng có lẽ là nụ cười"

Chương update: 23/12/2016 12:05

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Cô nàng ngu ngốc

"Đã bao lần, tôi tự hỏi: "Minh là gì với cậu?"."

Hôm nay, nó đã trở thành nữ sinh của Đại học Ngoại thương. Nghe có vẻ hoành tráng nhưng ba mẹ ruột của nó đã bắt nó phải đạt được. Họ cho nó học thêm kín hết cả ngày, đến tối muộn mới ló đầu được về nhà. Những lúc như thế, nó đã muốn bản thân quay lại lúc trước, tuy bị mẹ la nhưng cơ bản không bị áp lực như bây giờ.

Giờ đây, Suri đã cắt tóc ngắn, nó đã thay đổi bản thân để phù hợp với gia cảnh. Chẳng phải là một con bé mang dép xỏ hai dây áo chuột mikey bị hân kéo đi sống sộc, chẳng phải là con nhỏ hay sợ sệt cần Hạ Phong hay bản che chở. Mọi thứ đã thay đổi.

Có một điều mà mọi người không biết, mỗi khi nhớ nhà cũ, Suri thường xin ba mẹ cho phép mình về đó. Vốn là hai con người dễ tính, họ đồng ý ngay.

Chuyến xe đưa nó về lại QK, nơi 16 năm ấu thơ nó đã quen thuộc biết bao. Nó đi vào trường nhưng không ai biết, cô đứng trên sân thượng trường nhìn xuống lớp cũ của nó đang học thể dục. Ôi không! Nó đang cười một nụ cười mãn nguyện.

.....

Vài năm sau, Suri làm thư kí cho một tập đoàn lớn mang tên AVV. Cô nghe đồn thổi từ nhân viên ở các bộ phận rằng giám đốc mới của mình rất đẹp trai. Nó trẻ môi, đẹp trai không ăn được.

Ngày nhận chức, Suri đến trễ, cô chỉ được nhìn loáng thoáng bóng lưng giám đốc khi người đó bước vào phòng.

Mấy chị nhân viên kéo nó lại kể lể

- Em biết tin gì chưa?

- Tin về giám đốc đấy ạ?

- Ừ. Thì đó. Nghe đầu cậu ấy học giỏi lắm. Mới du học thì Mỹ về đã được bổ nhiệm vào chức này. Tên là gì ấy nhọ...- Chị nhân viên đưa tay ra để cố nhớ

Chị nhân viên khác chen vào:

- Đặng Tuấn Nhật Vỹ

Nó hoảng hồn, đừng nhé, mong rằng không phải người quen của nó. Nó đã mắc công lắm mới trốn được những người quen ở QK.

Suri ngồi trên ghế gỗ máy tính như gà mổ thóc, hai con mắt sắp sụp lại tới nơi. Hình như nó bị thiếu ngủ mấy ngày liền

Tiếng giám đốc vang tới

- Thư kí, đem tài liệu về công ty vào cho tôi.

Nó giật mình, vội cầm đồng tài liệu chạy vào.

- Đây ạ.

Nó không nhìn vào người đối diện mà nhìn ra bên ngoài, cũng chỉ cái tội che khuôn mặt đang ngộp ngấn ngộp dài

Trong khi đó, giám đốc cứ nhìn chăm chăm vào nó. Cái kiểu hậu đậu hình như chưa thay đổi.

- Thư kí.- Hết hết lên

Nó quay lại

- Dạ dạ vâng.

Khoảng khắc này dừng lại trong 1 phút. Đối diện nó là hấn, thằng bạn cũ năm nào, thằng sao chổi năm nào.

Nó chỉ tay về phía Vỹ

- Cậu có phải là bạn tôi không thế?

Hấn cười và gật đầu

Nó đang tưởng tượng bản thân sẽ nhảy tung tung lên trong lúc này. Nhưng không, thời gian đã huấn luyện cho nó một bản năng khác, điềm tĩnh dù mọi chuyện xảy ra.

Hấn đứng dậy đi về phía nó cất giọng

- Sao cô đứng đơ như trụ điện vậy. Thấy tôi cô phải vui chứ?

Nó mỉm cười, nụ cười chua xót nhất mà nó từng biết.

- Không còn việc gì thì tôi ra đây.

Nó chưa kịp bước thì hấn đã nắm tay giữ lại

- Này con ngốc, cô bị sao vậy hả?

- Tôi không còn là Hạ Ân ngày trước nữa. Tôi đã cô đơn biết bao. Tôi cứ tưởng chúng ta là bạn nhau. Nhưng đến cùng, tôi cũng chỉ có một mình chống lại mọi thứ. Và giờ đây, tôi không cần cậu nữa đâu

Nó lại khóc, khóc nhiều và chạy ra khỏi phòng hấn. Thật sự, hấn đã làm nó thất vọng rất nhiều.

Sáng hôm sau, hấn nhận được một lá thư xin tạm nghỉ việc về vấn đề gia đình từ nó. Nhưng hấn biết, tất cả đều là lỗi của hấn.

Hấn hỏi nhân viên chỗ ở của nó nhưng họ chỉ biết nó ở đường đó và lại không biết số nhà. Thông minh đột xuất, trong tài liệu giới thiệu về nhân viên có ghi địa chỉ của nó.

Thế này thì hấn ta lên đường tìm nó thôi.

Theo quan sát trước nhà, nó vừa ra trước cổng đổ rác. Lợi dụng cơ hội, hấn chạy tung tăng thờ hỏn hển ngồi trước cửa nhà nó.

Khi nó quay lại đã thấy hấn, ánh mắt ơ hờ nhìn

- Làm gì ở đây giờ này?

Hắn đưa ánh mắt ướt ướt giống chó con nhìn nó

- Tìm cô. Sao nhà cô khó tìm thế? Tôi cứ tưởng cô phải ở chung cư chứ? Lên tận chức thư kí giám đốc mà ở đây à?

Nó cười

- Haiz, thư kí cũng là người. Ở đây có hệ thống chống trộm, thoáng mát và lại gần sân bay. Nên ở...

Thăng rồi. Yeah. Nó cũng đã cười mặc dù câu hỏi nó lán nhách như nước canh thiếu muối.

.....

Suri dẫn Vy vào nhà mời trà. Hắn nhìn lác lác xung quanh

- Sao, có ny chưa? Bao giờ cưới thế?

- Bao giờ cô cưới?

Nó chỉ vào mình, mắt mở to

- Ế tới già cậu ơi. Ai mà thèm rước tôi chứ.

- Tôi cũng vậy. Ế giống cô. -Hắn

Thật ra, cả hai người đã từ chối rất nhiều người, họ cương quyết ế bền vững và đợi đến khi tìm được nhau thì ngỏ lời. 30 tuổi vẫn chưa là già, huống hồ gì họ chỉ mới 25

Chương update: 23/12/2016 12:10

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tác giả và kết chuyện

Haha, mình định để truyện ở trạng thái full. Nhưng vẫn như tác phẩm trước, mình vẫn dành một ít thời gian để nói lên những trải nghiệm của cuộc sống bên mình. Oho, chắc nhiều người thất vọng về cái kết. Nó nửa chừng và không đến cuối đoạn đường. Thực ra, mình định để truyện thật nhiều nhiều chương cho đến khi mình lên 12. Nhưng khổ một nỗi, mình óc heo bã đậu nên chỉ nghĩ được đến bấy nhiêu thôi.

Haha

Có vài biến động trong suy nghĩ của mình khi xây dựng con người nhân vật chính. Bạn sẽ nhận ra những lung củng và một số nhân vật xuất vật thừa mà đáng lẽ mình định thêm nó vào sâu trong truyện

Các bạn có nhớ thanh kẹo chocolate có bọc hình hoa mặt trời không?

Các bạn có nhớ đến một chú tuổi trung niên được nó và hắn giúp không?

Dã man, nhưng nó có mẩu chót hết, chả là mình bị lười nên làm biếng kéo dài lê thê. Mà các bạn cũng không thích cày truyện dài đâu, đúng chứ? Ai giống mình thì đập tay phát nào.

Nam chính lạnh lùng đẹp trai học giỏi; nữ chính bình thường: ahaha cái kết cấu giống nhiều chuyện khác nhợ? Chắc đúng nhợ? Hehe, nhưng mà, mình từ nhỏ đã được đào tạo thành một hiệp sĩ một phim nên mình bị ảnh hưởng khá nhiều

Các bạn biết không? Những chuyện về Vy và Ân, mình nghĩ chúng chỉ có trong mấy trang truyện hay phim ngôn tình thôi. Vì vậy, đừng at nhiều quá nhé!

Qua câu chuyện này, mình mong rằng các bạn có thể nhìn nhận lại bản thân, yêu gia đình nhiều hơn và cả những người xung quanh. Hãy nhớ, đừng vì những xích mích nhỏ mà để mất tình bạn 9 năm như Ân, (mình đang cảm thấy tội tẹt lăm đây).

****

Trong một khoảng đồng người kia, tôi đã nhiều lần tưởng tượng ra cậu. Cậu kêu tôi và nó làm tôi đau nhói. Mọi thứ thật khó khăn khi bắt tôi thực hiện lại ban đầu, tôi phải nhớ lại tên ba mẹ mới, tôi lại phải nhớ những tên bạn mới, tôi lại phải một mình đi trong bóng tối mà chẳng có ai cho tôi đèn về. Tôi đã từng nguyên rủa cậu, nguyên rủa thằng sao chổi tự đầu bước đến cuộc đời mình. Tôi tự hỏi rằng, cậu đã nghe được đoạn ghi âm tôi chưa? Tôi tự

hỏi rằng, cậu có còn nhớ tôi không nữa. Những lúc ấy, cậu biết tôi làm gì không?

- Làm gì hà con nhỏ ngốc

- Haha, thật trẻ con nhưng tôi đã giấu mãi chiếc đèn lồng cậu cho tôi.

Hắn xoa xoa đầu nó

- Cô đúng là... vẫn ngốc hơn tôi tưởng. Ai mà thêm quên cô chứ? Tôi chả thể nào quên con nhỏ mới khi chuyển về trường mới đã cho tôi một màn xấu giữa trường, tôi chả thể nào quên được con nhỏ lúc nào cũng sợ tôi bán sang Trung Quốc, tôi chả thể nào quên được con nhỏ mà ngu ngốc đến nỗi xóa tất cả liên lạc với mọi người, cái con nhỏ mà đến dịp ngày lễ chả hớ hể gì đến bố mẹ đã nuôi cô một lần, cả anh Hạ Phong nữa? Cô bị ăn trúng thứ gì ở đó hả? Cô ngốc đến nỗi gửi clipboard cho tôi khi biết rằng gái luôn nhấn tin đây. Ngu ngốc...

- Gì? Ai ngu hả? Có mà cậu thông minh quá ấy chứ? Tôi về nhưng ở trong phòng, vì bố mẹ sẽ bị dị nghị thêm. Có mà cậu không tìm tôi nên nói bừa vậy chứ gì?

- Hâm, anh đây đến tới cổng nhà cô, nhưng không ai mở cửa nên tôi đi về. Và lại lúc đấy, nếu gặp cô mất hình tượng lắm

Nó nhìn trao tráo mắt

- Vĩ?

- Lo tìm cô mà tôi quên đi việc chăm sóc dung nhan, cô không biết lúc đó, thứ mà cô gọi nam thần đã tiêu biến đâu. Tôi mọc nhiều mụn, tóc như tổ quạ, cộng thêm cái kính ngày một dày.

- Haha, vậy là cậu đây thì không thành công à?

Hắn bóp miệng nó lại

- Nói nhỏ thôi, đó chỉ là quá khứ thôi, anh đây bây giờ vẫn cuốn hút như xưa đúng chứ?

Nó bĩu môi, đưa hai tay ra ra hiệu không phải sự thật

- Cô nay cũng hết bình thường rồi, tóc ngắn đồ, sém nữa lúc ở công ty tôi không nhận ra cô.

Hết xì...xxxxxx

- Haiz vẫn nhận ra đấy thôi.

Hắn nhoi nhoi trong cầu dao điện trong khi nó đi lấy thêm nước. Khi Suri trở lại ghế ngồi, ngay sau đó đèn tắt, mọi thứ lúc đó như đang ở thập niên 90. Nó hươ hươ tay tìm kiếm điện thoại, nhưng đâu ngờ, hắn bắt lấy

Nó giật mình định buông ra nhưng hắn cứ nắm chặt.

- Muốn

- Chết à?- Hắn

Hắn thả ra, đèn mở trở lại

- Vậy mới đúng là con người cô chứ? Thư kí của giám đốc gì lạ vậy?

Nó đá cho hắn một cái thật đau dưới cạnh bàn

- Lắm chuyện, thế nỳ thế nào rồi, bao giờ cưới, tôi còn bắt bông kiểm chồng, mang danh ế nhưng tôi sợ ma lắm

Hắn cười ha hả, nó đi quá xa sự tương tượng của hắn rồi

- Khi nào cô muốn làm cô dâu, tôi sẽ làm chú rể. Cần gì bắt bông

****

The end.

Tác giả: Thiên Thanh... chủ xị của mọi niềm vui và nỗi buồn

Hẹn lại vào những ngày mưa

Cảm ơn vì đã đọc, nếu ghét thì góp ý, nếu thích thì đăng nhập cmt like. Đối với mình, độc giả là số 1.

Bạn đang đọc truyện *Thỏa Mãn Chưa Có Nương?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.